ו' שבט תשל"ט 7.2.79 שנה 43

מספר 2162 התחיל: 17.00 ל"י (גמל ת"א)

העולם הזה

אורי אבנרי: מקאהיר לכנסת

אישים מצריים פונים לישראל:

„הזמן פועל לרעתכם!"

תשקיף

מהפכת חומייני

לא תתפשט

בניגוד להערכות, הזוכות להבלטה רבה באמצעי־התיקשורת הישראליים והמנוצלות בידי מנגנון ההסברה הישראלי, כאילו עלולה המהפכה המוסלמית של איית־אללה חומייני באיראן, להתפשט גם למדינות מוסלמיות נוספות כמו תורכיה, סעודיה ומצריים, גורסת ההערכה הרשמית של מומחים מוסמכים כי אין נשקפת סכנה מעין זו בעתיד הנראה לעין.

על פי הערכת אותם מומחים אין נשקפים גם סיכויים רבים למהפכת חומייני באיראן עצמה, בין אם ישארו אנשי הדת השיעים העומדים בראשה באופוזיציה ובין אם יגיעו לשילטון למשך תקופה קצרה.

בסוף של שנים בודדות צופים המומחים הישראליים את דעיכת התנועה הדתית, שגרמה לסילוקו של השאה מאיראן.

לעומת זאת צפויה השתלבות ישירה או עקיפה של איראן, או לפחות שיתוף־פעולה בינה לבין האיחוד הסוריי־עיראקי לכשיקום, דבר שיש בו כדי להגביר את האיום על ישראל בחזית המזרחית.

מוסד חדש:

שאילתות דחופות

מוסד פרלמנטרי חדש יכון בכנסת, אחרי שסיעת הליכוד נוטה להסכים להצעתו של ח"כ המערך, משה שחל, לכלול בפעולת הכנסת אפשרות להגשת שאילתות דחופות.

על פי ההצעה יהיה כל ח"כ רשאי לשאול שתי שאילתות דחופות בכל אחד ממושבי הכנסת. בניגוד לשאילתות הרגילות, שהתשובות עליהן ניתנות לעיתים קרובות באיחור רב, יהיו השרים חייבים להשיב על השאילתות הדחופות תוך 24 שעות ממועד הגשתן.

לצורך זה תיוחד ישיבה מיוחדת של הכנסת, בה יהיו נוכחים כל השרים אליהם הופנו השאילתות. כל מי שהגיש שאילתה דחופה כזו ישאל אותה בעל־פה ממושבו, אחרי שהגיש אותה קודם בכתב, וייענה בידי השר אליו הופנתה השאילתה.

חברי הכנסת

יחוייבו לדבר

ח"כ הליכוד חיים קורפו עומד להציע לכנסת לאשר תקנה שעל פיה יחוייב כל חבר־כנסת שיבקש רשות־דיבור במליאה, בדיון כלשהוא, לדבר לפחות במשך עשר דקות.

ההצעה, שלמראית־עין נועדה לאפשר לח"כים להתבטא באריכות, מתכוונת למעשה להגביל את אפשרויות ההתבטאות של ח"כים זוטרים בסיעותיהם ולצמצם את מיספר הדוברים מכל סיעה שיהיה רשאים להשתתף בכל דיון.

זמני הנאומים בכנסת מחולקים לסיעות על פי מיספר חבריהן. עד כה תבעו ח"כים זוטרים את זכותם לנאום מעל הדוכן, גם אם כתוצאה מכך הוקצבו להם רק דקות בודדות לנאום. אם תתקבל הצעתו של קורפו תמנע מח"כים זוטרים האפשרות להופיע בדיונים כלליים בפני המליאה.

המערך, המעוניין לאפשר למספר גדול ככל האפשר של חבריו לשאת את דבריהם בכנסת, מתנגד להצעה זו אולם נראה שהיא תתקבל ברוב קולות של הקואליציה.

יוזמה אחרת של הליכוד בכנסת מבקשת להקטין גם את מספר החברים המשתתפים בכל אחת מוועדות־הכנסת וזאת בטענה שהדבר יאפשר למיספר רב יותר של ח"כים להיות נוכחים במליאה.

צפויים חילופים

בנציגויות בחו"ל

שורה ארוכה של חילופי שגרירים ונציגים דיפלומטיים אחרים של ישראל ברחבי העולם צפויה בזמן הקרוב.

התאונה הרשמית לחלפתם של אנשי משרד־החוץ תהיה כי רבים מהם שוהים תקופות ממושכות יותר מדי בתפקידם, אולם למעשה מתכוון הליכוד לשבץ מקסימום מאנשיו בנציגויות ישראל בחו"ל.

מילבד אנשי הליכוד יזכו גם אנשי המפד"ל בחלקם בשלל של מישרד־החוץ.

מישלחות לחו"ל -

רק ליהודים

משרד־החינוך הוציא לאחרונה הנחייה לכל האגודות והמוסדות במדינה, העוסקים בחילופי מישלחות־נוער עם מדינות זרות.

על פיה אין להתיר יציאת מישלחת נוער כלשהיא לחו"ל אלא אם כן מובטח שבעת שהותם בחו"ל יתאכסנו הנערים ויתארחו רק בבתי משפחות יהודיות.

נראה כי ההנחייה הוצאה בעקבות חששם של אנשי המפד"ל המנהלים את משרד־החינוך, כי שהיית תלמידים בבתי מי שאינם יהודים בחו"ל עלולה להוציא אותם, רחמנא ליצלן לתרבות רעה.

הפרשה תועלה ככל הנראה לדיון בכנסת בשבוע הבא.

ארליך רוצה

יחסים עם מודעי

נראה כי יחסי הדיבור בין שר־האוצר, שמחה ארליך, לבין שר האנרגיה, יצחק מודעי, שנותקו לפני מיספר חודשים, יחודשו וזאת ביוזמתו של ארליך, שרק לפני שבוע טען כי מודעי הוא „עניין לפסיכיאטר".

בעקבות פנייתו של ארליך החליט מודעי ככל הנראה להיענות לבקשה ושני השרים, החברים במיפלגה הליברלית, יתחילו שוב לדבר ביניהם אחרי ששיחקו ב„בריגז" תקופה ממושכת.

יגורי מאשים

את גזית

אחרי שראש אמ"ן לשעבר, האלוף שלמה גזית, האשים את ח"כ סיעת הייחיד יעד, אסף יגורי, כי פעל נגדו בעניין הבאת מכשיר הטלוויזיה לארץ ללא מכס מסיבות אישיות, עומד ח"כ יגורי לצאת בהאשמות דומות נגד האלוף גזית.

מעצר בן־עמי

באישור מגבוה

מעצרו של ראש עירית נתניה י' שעבר, עובד בן־עמי, בידי מחלקת ההונאה והמירמה של מישטרת ישראל, בחשד של שימוש לרעה בכספי חברת ניצ"ב העירונית שהוא עמד בראשה, מכה גלים בחוגים פוליטיים.

בגלל קשריו של בן־עמי עם צמרת הליכוד היתה המישטרה צריכה לקבל אור ירוק למעצרו, מה גם שהחקירה, בגלגול נעצר בן־עמי ושוחרר, מוביל לחשד של הזדמנת כספי־ציבור שלא כחוק ל„קרן תל־חי" של תנועת חרות.

למרות אי הנעימות הכרוכה בפיר־סום הפרשה לראשי השילטון, לא הופעלו כל לחצים על המישטרה והיא קיבלה אישור מגבוה לפעול בחופשיות.

יגורי חיבר ספר אוטוביאוגרפי, הכולל גם פרקים על שירותו הצבאי ועל נפילתו בשבי המצרי במילחמת יום־הכיפורים. הספר עומד על סף הוצאתו לאור וממתין רק לאישור הצנזורה.

אולם עוד לפני שקיבל את כתב היד מהצנזורה טוען יגורי כי היא עומדת לפסול קטעים מספרו, על רקע יחסיו עם גזית. יגורי עומד אף לכנס מסיבת־עיתונאים בעניין זה.

הורביץ מכחיש

רכישת קרקעות

ברפיח

שר המיסחר־והתעשייה לשעבר, יגאל הורביץ, הכחיש ידיעות, שנפרצו בשבועות האחרונים, על פיהן ביצע עיסקה גדולה של רכישת קרקעות באיזור פיתחת רפיח. על פי הידיעות רכש הורביץ שטחים נרחבים באיזור הפיתחה, המיועדים להיות מוחזרים לידי המצרים אם ייחתם הסכם־השלום.

אם אומנם היתה מתאמתת ידיעה זו, היה הורביץ עשוי לזכות בפיצויים ניכרים עבור הקרקעות שרכש, במקרה של נסיגה.

אולם הורביץ טוען בתוקף כי אין שמץ של אמת בידיעות אלה ואין בבעלותו כל קרקעות באיזור פיתחת רפיח.

אגב, הורביץ שוהה עתה בארצות־הברית. לדברי מקורביו הוא יגסה לגייס שם משקיעים כדי להוציא לאור עתון יומי, שייצג את דעת המחנה הניצי השולל את הסכמי־השלום.

המישחק בבדלונה

ישודר בטלוויזיה

מישחק הבדורמד במיסגרת מישחקי גביע אירופה לאלופות, בין מכבי תל־אביב לכוכנטוד ברדלונה, שייערך ביום החמישי השבוע בברדלונה, יועבר בשידור ישיר בטלוויזיה — וזאת למרות ההודעה על כיטול הי שידור בגלל החלטתה של הטלוויזיה הספרדית שלא לשדר את המישחק בשידור ישיר.

הטלוויזיה הישראלית החליטה לשכור בספרד נייידת־שידור ולהעביר את המישחק בשידור מיוחד לישראל ביקבד. ההפרש בין העברת השידור הספרדי לבין שידור עצמאי מסתכם ב־30 אלף ל"י ביקבד. הטלוויזיה הי ספרדית תבעה 100 אלף ל"י תמורת זכויות השידור, כשתיכננה לשדר אותו גם לספרדים, ואילו הוצאות הי שידור העצמאי הן כ־130 אלף ל"י.

הקשר הנאצי

במדינת נברסקה

המפלגה הנאצית המערב־גרמנית פועלת ללא הפרעה מבסיס חדש בארצות־הברית. הפעילות הבלתי חוקית מתנהלת ממשרדים חדשים ומרווחים, בתקציבי־ענק, במדינת נברסקה.

חלק גדול מהעלונים, הכרוזים והסרטונים, המודפסים ומופקים בנברסקה, בגרמנית כמובן, עוסקים בתעמולה אנטי־יהודית אנטישמית גלויה. למרות זאת, אין המוסדות היהודיים בארצות־הברית נוקפים אצבע.

תלונה רישמית למישרד־המישפטים האמריקאי היתה מביאה לחקירה פומבית של המנגנון הנאצי המסתעף בארצות־הברית — אך העדר פעולה כלשהיא של המוסדות היהודיים מעוררת תמיהה רבה בעתונות ובאמצעי התיקשורת האחרים:

תוכנית הטלוויזיה המיפוארית „ששים דקות" של רשת „סי.בי.אס.", מכינה עתה תוכנית מיוחדת על „קשר נברסקה" ושידורה, בשבועות הקרובים (היועץ לתוכנית הוא שמעון ויזנטאל) יגרום נזק גדול לדימוי, הפופולאריות והחוזק, של המימסד היהודי האמריקאי.

עוצמה עצומה
במבחר רחב...
SONY
MICROPHONE
2WAY
160,313,380,333,900-3 גלים
430,470,270,480-4 ,
950-5 גלים
540,560,515-סטריאו
שאל כל אחד...

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

„העולם הזה" 850
תאריך: 4.2.54

גיליון „העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, הקדיש כתבת־דיוקן מקיפה לאברהם („יאיר") שטרן, מייסד לח"י (לוחמי חירות ישראל), שנשאה את הכותרת „האיש שהכריז מלחמה על בריטניה". כתבה זו התפרסמה במיסגרת מאמצה של מערכת „העולם הזה" לפרסם פרקים מתולדות המאבק נגד הבריטים, שהשלטון הישראלי, כשנותיה הראשונות של המדינה, עשה כל שביכולתו על מנת למחוק אותם.

כמדור „הוי" של השבועון התפרסמה כתבה מצולמת, תחת הכותרת „בית־חרשת לגיזרה", שתיארה את צעדיה הראשונים של תעשיית־הופי הישראלית. במדור „ראיון מיוחד" רואיין נחום ניר־רפלאקס *, שיפט־חופר של המכונות היהודית, שחשף פתוכה צרור שחיתויות. מדור „המרחב" הקדיש כתבה למתרחש בסוריה, תחת הכותרת „להכות בג'בל דרוז".

בשער הגיליון: דיוקן של יאיר, מייסד הלח"י, שצוייר בידי הגב' אלחנני שבועיים לפני שנרצח.

המחדל הגדול בעצרת האומות המאוחדות * הביצה שהיכתה את השוק השחור * חמאה מצרית לשומרי־מצוות יהודיים

העם

שקט. שקט. שקט.

מרכז או"ם, ניו־יורק (יו.פי.) — תדהמה כללית השתררה הבוקר במסדרונות האו"ם כשנציג ישראל החדש, חבר־הכנסת הדרוזי סאלח חניפס, חבוש הכאפייה הלבנה, הגיש תביעה רשמית בשם ממשלתו לכנס את מו־עצת־הביטחון כדי לדון במאורעות האח־רונים בג'בל דרוז. לדברי חניפס, מאיים הרוזן הצבאי הסורי, אדיב שישאקלי, על שלום המרחב ומפר את זכויות האדם הכ־לולות במגילת או"ם.

בשיחה עם עשרות העיתונאים, בני כל הארצות, שהצטופפו מסביבו, הסביר הנציג בערבית צחה כי אזרחי ישראל ממוצא דרוזי נרעשו נוכח מעשי־הדיכוי המחפ־רים בקירבת גבול מדינתם. הוא שיבח את ממשלת ישראל על נכונותה להעלות על נס את עניינו של העם המדוכא, שטרם זכה לעצמאותו.

פרשנים מוסמכים מצפים להתפתחויות מפתיעות עקב צעד נועז זה, שהוא הניסיון הישראלי הראשון לחדור לתוך עניניי העו־לם הערבי...

ידיעה זו לא נשלחה השבוע על־ידי יונייטד־פרס או על־ידי סוכנות ידיעות אחרת. הסיבה היתה פשוטה ביותר: מ־שלת ישראל לא עשתה כל צעד כדי לנצל את הזעזועים שהבקיעו סדקים כה עמו־קים במישטרו של אויבה החמור ביותר.

מדיניות ישראלית פעילה במרחב יכו־לה לבחור בשתי דרכים: לתמוך בתנועה הלאומית הערבית, כדי להעביר אותה מן הפסים האנטי־ישראליים לפסים של מיל־חמה במישטרים הערביים הקיימים, או לת־מוך בעמי המיעוטים הנמצאים ברוב ארי־צות המרחב, החוששים מפני תנועה לאו־מית זו.

הקו הראשון הוא בעל אפשרויות גדו־לות יותר לתקופה ארוכה, מאחר שאין כל ספק שהתנועה הלאומית, בצורה זו או אחרת, תנצח. לעומת זאת, הקו השני מב־טיח תוצאות מהירות בתקופה קצרה, ומאפ־שר זעזועים חמורים ומהירים.

בממשלת ישראל אין שר שתפקידו לטפל באופן שיטתי בזירת מאבק מכרעת זו. שר־החוץ, האחראי להלכה, אינו מעוניין בשטח זה, ומסר את הטיפול לפקידים נמו־כים וחסרי כל קו. אלה העדיפו, כרגיל, לשבת ולחכות. התוצאה: לישראל לא הי־תה השבוע כל השפעה רצינית על הנעשה באיזור הקרוב לעין־גב, יותר מאשר ל־תל־אביב.

מזון

ביצת קולומבוס

כל רופא יודע להסביר מה גורם להגי־ברתו ולהחלשתו של מחזור־הדם. כימעט כל כלכלן יודע להסביר מה גורם להגי־ברתו של מחזור המסבע. אולם איש אינו יכול להסביר בדיוק מה גורם להגברתו או להחלשתו של זרם הביצים, שדרכי זרימתו בעורקי המשק הישראלי הן מיסתוריות בהחלט.

להלכה נמצאים משקי העופות בארץ תחת תיכנון קפדני. אולם אפילו מישרד־החק־לאות, שבסמכותו נמצא ענף הלול, וגם מישרד המסחר והתעשייה, שבסמכותו נמ־צא הפיקוח על תוצרת הלול, אינם יודעים אפילו בערך את מיספר העופות המצויים בארץ.

גם בימי מחסומיו של דוב יוסף זרמו החלמון והחלבון לשוק השחור בכמויות גדולות. אויבו של הממשלה, שתפסק מס־פוא במחירים ריאליים (לא מסובסדים) לא השפיעו, והסיבה: הלחם הזול מילא בהצ־לחה את מקומו של המספוא היקר.

הביצה שנפלה. מצב מאושר זה הת־בקע כקליפת ביצה עם התחלת התוכנית הכלכלית החדשה. אם כי מחירי המספוא והלחם עלו בינתיים ב־50 אחוז, נפלה הבי־צה השחורה מאיגרא רמא של 250 פרוטה לבירא עמיקתא של 150 פרוטה. אך כי־סיהם של חובבי החביתות התרוקנו כל כך, עד כי קשה היה יותר להוציא מהם עתה 150 פרוטה, מאשר לפני שנתיים 250 פרוטה.

לפני חודשיים עמדה הממשלה, לפי ה־שמועה, להעלות את מחיר המספוא ב־80 אחוז, ובמידה מקבילה גם את מחיר הביצים הרשמי. השוק התרוקן, וציפה ל־ימים הטובים שיבואו במהרה.

אולם הממשלה, שהיססה לקום, לא הע־זה להעלות את המחירים. התוצאה: שפע של ביצים שנאגרו החל לזרום לתחנות השיווק הרשמיות, גם לשוק השחור. התלו־קה הממשלתית הגיעה עד לחמש ביצים לנפש לשבוע, ודוכני הרוכלים הציעו בי־צים במחירים מוזלים. אם לפני שנה וחצי היה המחיר בשוק השחור גדול מהמחיר הרשמי ב־400 אחוז, הרי כיום הוא אינו עולה עליו ביותר מ־40 אחוז.

דת

חמאה וישו

כמה מאות יהודים טובים שיפשפו את עיניהם, ולא האמינו למראן: מתוך החבי־לות המיסתוריות שקיבלו זה עתה בקעו קופסות חמאה, בשר־גולאש, סוכר, אורז, אבקת־חלב ודבש. לא היה להם מושג מי שלח להם אוצר זה.

אי־הוודאות חוסלה במהרה. יחד עם ה־חבילות הגיעו מיכתבים שנשאו בולי־דוי־אר שוודיים ואת כתובת השולח: אגודת ידידי היהודים בשוודיה, אופסלה 10.

כאילו לא היה די בזה, הוסיף תוכן המיכתב שמן על מדורת הפליאה. וזה היה תוכנו:

„ידידים טובים — שלום רב.

השנה מתקרבת לסופה, ואין אנו רוצים להימנע מלשלוח לכם דרישת־שלום בצו־רת חבילת מזון קטנה. אם ישנו דבר שאפשר לקרוא לו בשם חוב קדוש של תודה, הרי זה החוב שהנצרות חייבת לעם היהודי. מניין היינו שואבים נחמה בחיים ותיקווה במוות, אם לא מהספר הקדוש שעבר אלינו דרככם?

אכן, אדירה הירושה שהוריש ישראל לאנושות. זוכרים אנחנו, כי אלוהים בחס־דו בחר באנשים מקירבכם כנקודת־מוצא למלכותו..."

מקבלי החבילות, שנבחרו כנראה במיק־רה, מתוך כתובות שנתגלגלו לשוודיה, כללו יהודים אדוקים. הדבר לא היה חשוב לשולחים. הם לא ביקשו, כנראה, לרכוש נפשות לנצרות, אלא אך לפרוע חוב. היה זה פרעון טעים מאד.

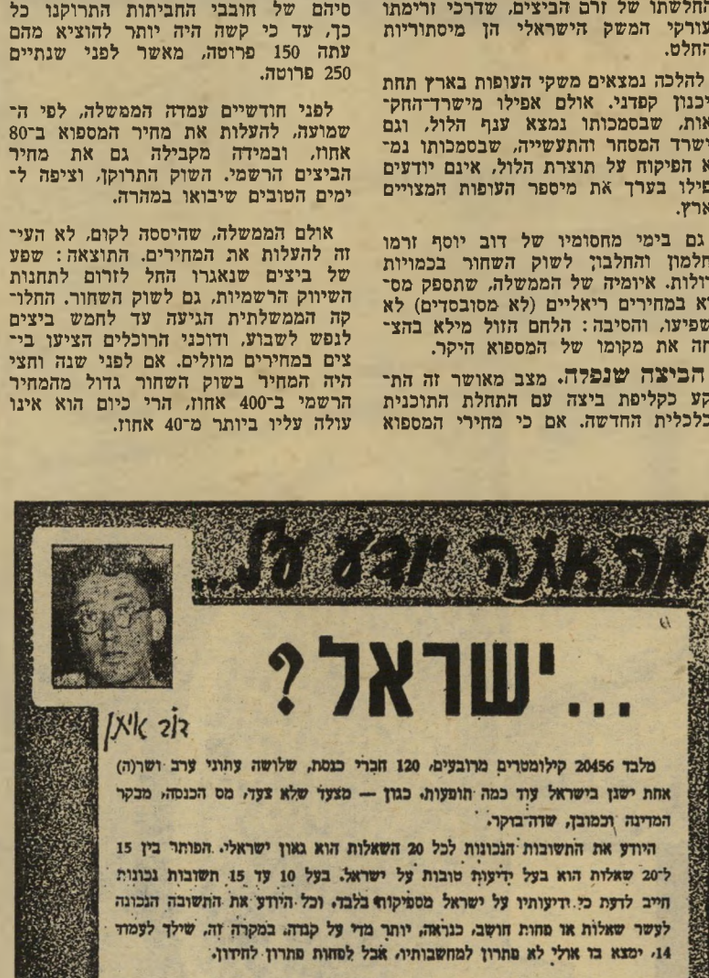
אנשים

● פעולתו הרשמית האחרונה של **משה שרת** כשר־החוץ, בטרם הפך ראש־ממשלה ושר־חוץ: שיגור שעון־יד בעל לוחית של אותיות עבריות (במקום הספרות) לראש עיריית ניו־יורק החדש, **רוברט ואגנר**, כאות הוקרה על עזרתו למילוה העצ־מאות.

● קודמו של שרת בתפקיד, **ח"כ דויד בן־גוריון**, היה פנוי יותר. בשעות אחר־הצהריים, בהן הוא אינו עובד, אירח 150 תלמידי בית־הספר העממי ע"ש ביאליק, תל־אביב; שבאו לשדה־בוקר לרגל חגי־גות ט"ו בשבט, ומצאו את בן־גוריון ורעייתו פולה יושבים בכיסאות־נוח ומטי־לים צל על שיחי ההדרוף הטריים ליד צריפם.

● שכנו של בן־גוריון, מפקד שדה־בוי־קר השחרחר ועטוף הכאפייה, **יהושע כהן**, לשעבר מעמודי התווך של לח"י *, היה פחות אדיב. כשראה בתל־אביב כי צלם מתכונן לצלמו, שאג: „אתה רוצה מכות? הסתלק מכאן!" אולם למחרת היום הוא היה מתון יותר, וסיפר כי יחסיו עם בן־גוריון טובים, על אף נטייתה של פו־לה לבלבל את לח"י עם אצ"ל.

* אחרי רצח יאיר שטרן ריכז כהן, שהיה בן 17, את שרידי הלח"י, עד שמנ־היגי האירגון נימלטו ממעצר בריטי.

מכתבים

השדים אינו רכבת

קראתי את מאמרו המצויין של אורי אבנרי „השואה של השאה" (העולם הזה 2169).

אני מסכים עם מרבית הנאמר בו, חוץ מן הסיפא ממנה משתמע שהמאורעות באיראן מלמדים שבגין היה חייב להזדרז ולקפוץ במהירות על עגלת השלום לאחר ביקור סאדאת.

חוששני ששלום איננו רכבת, שמרגע ועולים עליה היא מובילה אותך ליעד ה־בלתי נמנע. אם התנאים לקיומו של שלום אינם נוחים הרי גם אם נחתמו המיסמכים אין בהם כדי למנוע את הפיצוץ. המאורעות באיראן מאשרים דווקא את ההיפך, כלומר שכל רעיון השלום בתנאים הקיימים הוא בבחינת עורבא פרח.

אינני יודע מה אמר השאה לסאדאת באסואן. אני במקומו הייתי אומר: „אני מקנא בך שיש לך יריב כישראל, המאפשר לך להפנות את המתח הפנימי החוצה. אילו הייתי במצבך לא היה מתרחש אשר התרחש. אל תבזבז את הקלף היחידי ש־נותר לך. לא שלום ולא ליברליזציה פנימית. ראה הוזהרת."

צבי ליכט, רמת־גן

● ● ●

נגד ההזעקה

בעקבות התגובות על מברק ההזדהות עם אש"ף, ששלחו הסטודנטים הערבים, עולה בעיני רוחי תקופת המק־קארתיזם בארצות־הברית, בה הוקעו כל אלה שלא התיישרו עם הקו. כמה טעמים עמי להזכיר את הנחפזים במסקנותיהם ובפסק־דינם.

גירוש הסטודנטים הערבים מהקאמפוסים רק יקצין את עמדותיהם, יהפכם ל„קדושים מעונים", לשוגאי החברה הישראלית ולמתנכלה במחתרת. מחקרים רבים הוכיחו בעליל כי רוב האוכלוסיה הערבית מזדהה עם השקפות אש"ף. לכן מה נלין אנחנו רק על אוכלוסיית הסטודנטים? אם להוקיע, יש להעניש את כלל המשכילים הערבים, ראשי־העירייות, בעלי־העסקים והאזרחים הפשוטים. באחת, ליצור מיעוט בעל זכויות מוגבלות. האם זו תוכניתנו?

מדוע יצא הזעם רק נגד הסטודנטים הערבים. מכיר אני סטודנטים יהודים לא מעטים ואחרים בקרב האוכלוסיה היהודית, המסכימים לרעיון הקמת המדינה הפלסטינית. אם כך, יש להוקיע את כל אלה.

דן יהב, תל־אביב

צווי־הריתוק נגד הסטודנטים הערבים תומכי אש"ף, משמיטים את הקרקע מתחת לכל טיעוניה המוסריים של ישראל כלפי דיכוי יהודי ברית־המועצות השואפים לעלות לישראל וזרואים בישראל את מולדתם. על פי אותה אמת־מידה, בה נמנע מה־סטודנטים הערבים לצאת מכפריהם, אפשר לגרש את כל הסטודנטים היהודים מאוניברסיטאות ברית־המועצות, באותה מידה בה רואה ממשלת ישראל את ההזדהות עם אש"ף כ„גיסיון לחסל את מדינת־ישראל," מוצדקת ראייתם של הסוביייטים את הציונות כ„גיסיון לחסל את הקומוניזם." כל אלה התוקפים את הסטודנטים הערבים נותנים נשק למנהיגות ברית־המועצות להגביר את דיכוי יהודיה.

ישראל אהרונוב, בת־ים

הדרישה לסילוק הסטודנטים הערבים מהאוניברסיטאות היא טימטום גמור. מי שישלים עמה פותח פתח לחיסול חופש הביטוי במדינה. היום סותמים את הפה ללאומנים הערבים הצעירים. מחר יסתמו את הפה לכל מתנגדי ממשלת הליכוד הימנית. אולי אפילו יחליטו לסלק את אנשי גוש אמונים מהאוניברסיטאות.

דני לוינסון, תל־אביב

● ● ●

מעשה ברכבי

דווקא בזמן שהוחלט לשחרר את בני הישיבות, שהתפרעו בירושלים, ממעצרם, התברר כי יש מקום ויש גם הצדקה להכ־נסתם של גורמים חרדים מסויימים אל בין כתלי הכלא. אומנם הורגלנו כבר

(המשך בעמוד 6)

סיפור זה, שפורסם לפני 25 שנים בדיוק, חזה מראש את כל אשר קרה מאז לחברה הישראלית - עד פרשת ידלין והלאה

שמעון הורן עולה בדרגה

כאן המקור להתעוררות האידיאליס־טית הטהורה (בהכרה אומנם אצל בודדים בלב, אך בתחושה ובהרגשה אצל רבים מאד), המבקשת אחרי משהו נש־גב ונעלה יותר, משהו שאינו ניתן להשגה בנקל, משהו שיתן לו לאדם להתעלות ולעלות „מעבר לעצמו".

שמעון הורן, „מאוויים סוציאליס־טיים", אשמורת, 27.10.49.

ד מזתו שך שמעון הורן, צעיר חום־שיער, משופם וגמיש־גוף, התבלטה עוד בנעוריו.

כבר בצעדיו הראשונים של הצעיר יליד פולין הורגש שכאן מתגבשת דמות — אף כי קשה היה עדיין לנחש שתהיה זאת הדמות המושלמת של דור המשך, אותם הצעירים שנועדו מטבע בריאתם להמשיך את מיפעל־הענק של בוני סג'רה ודגניה, מייסדי ההגנה, כובשי הביצות והשממה.

כבר בסניף הנוער העובד בתל־אביב בל־טה אישיותו המחנכת, בעלת הכישרון ה־טיבעי למנהיגות ולמונהגות. שמעון, אדיר השפם, קנה לעצמו שם כמדריך מחונן. הוא לא השאיר ספק בלב חניכיו מה תעו־דתם בחיים: להגשים במו גופם את חזון הדורות, לגאול בזיעתם שממות המולדת.

ואומנם, הקבוצה שהתחנכה על־ידו היוו־תה הוכחה חיה לכושר השיכנוע שלו: היא יצאה ב־1942 להכשרה ליגור, ומשם לאפי־קים. אדיר היה חפצו של שמעון הורן, שקיבל גם הוא את דיברי עצמו ברצינות, להצטרף אליה. אולם הקול הפנימי שקרא לייעוד גדול יותר, נשגב יותר, לא הש־תתק. לשווא ניסה בחצי־שנה של עבודה להתגבר עליו, להסביעו בזיעה. כימעט בעל־כורחו משך אותו קול זה לתל־אביב.

הישוד האמיתי

א ותה חווייה עצמה חזרה, כשנקרא שמעון הורן לשרת בקורס ממ־כפים של ההגנה. שוב היה חפצו אדיר לשאת רובה, לזחול בבוץ, להשתטח על קוצים כאחרון הטוראים. אך הקול הפנימי חזר ורדף אחריו גם מבעד לירייעותיו הקרועות של אוהל הסיירים. הוא שב ונטל את שמ־עון הורן בצווארונו והשיבו לכור־מחצב־תו האמיתי, לתל־אביב.

אחרי נסיונות כושלים אלה למרוד בגור־ל החליט שמעון הורן, בעל השיניים ה־מושחרות, שיהיה זה מן התבונה להיכנע ולהתמסר לייעודו האמיתי: הוא הפך עס־קן במפא"י. במיפלגה אשר מעט הצעי־רים שהיו לה ישבו בקיבוצים ובהגנה וסב־לו מחוסר־פנאי לעסקנות, עלה שמעון הור־רן לגדולה חיש מהר. הלא היה הטיפוס האידיאלי של עסקן צעיר ומצליח.

היה זה אך טיבעי איפוא שכאשר יסדה מפא"י ב־1945 את ביטאון הנוער בישׂ־המול שלה, אשמורת*, קיבל שמעון את התפקיד הקדוש לערוך במה זאת. היה זה תפקיד קרבי ממש, ואין להבין כלל את התרעומת שעורר מינוי זה בקרב צעירי המיפלגה שהיו עסוקים במיסגרות ההגי־שמה ושהתפלאו על כי ביטאונם ניתן לידי צעיר שהעדיף את תלאות תל־אביב על נוחיות הנגב והעמק. היתה זאת רק דוגמה אחת לחוסר־ההבנה וקטנות המוחין שליוו־תה את דרכו. כי שמעון הורן לא היה מן ההולכים בתלם. הוא סטה ממנו בעוות, לפעמים קצת ימינה, לפעמים קצת שמאלה.

אם כי סטיות נועזות אלה לא היה בהן די כדי לעניין את קהל הנוער בעיתון זעיר־התפוצה, הרי היה בהן די כדי שיחי־ליט יום אחד, בנוח עליו הרוח הרעה, לזמן („זיאמה") ארן, כי רמתו של העיתון נמו־כה אפילו לגבי עלון מיפלגתי.

סגירת העיתון, אם כי היתה מאורע מסעיר, לא הורגשה די הצורך בגלל העובדה, שבינתיים פרצה מילחמת העצ־מאות. אלפי צעירים, ביניהם צעירי מפא"י, יצאו לשדות־הקטל. לא כן שמעון הורן. כמו לכמה מחבריו, נתגלה גם לו כי הוא יכול לשרת את מולדתו באורח יעיל הר־בה יותר מטוראי סתם כי שליחות לשדה־הקרב תהווה ביזבוז פושע בתנאים החמו־רים בהם נמצא העם ברגע ההוא.

שמעון הורן נשמע תמיד לאחריות יותר מאשר לסערת־היצרים המטעים. הוא הצ־טייד במישרד יפה, מזכירה פרטית ומכו־נית. אם הסתיימה המילחמה בניצחון, אסור לשכוח את חלקו הצנוע בניצחון זה.

אך גדם התותח האחרון, ומייד, כבאו־רח פלא, נמצא שמעון הורן שוב בחזית האמיתית, נכון לשרת את הרעיון במיל־חמה ובשלום. כדבריו בגיליון הראשון של אשמורת המחודשת בעריכתו: „בימים ההם (של המילחמה)... היכה על ראשינו ודפק בליבנו הצורך להתמזגות מלאה ושלמה עם הצבא והמדינה — הצו הפני־מי לעמוד בשורה אחת עם מיבצעי המדי־נה, בכל מקום באשר הם... (אבל עכשיו) נאמר: את יעודנו — קיים נקיים. נמשיך להיות כאשר היינו; ביטוי לכל צעיר בארץ, בגיל וברוח, בהתיישבות ובצבא, במו־שבה ועיר, סיפרות ובאמנות, בשליחות העם ובשליחות היחיד."

המילים האחרונות אינן מיקריות. הן מגלות את אמונתו העמוקה של שמעון הו־רן; שליחות העם ושליחות היחיד שמעון הורן ירדו מן השמים כרוכים זה בזה.

למזלו, לא היה שמעון הורן בודד במערכה. מסביבו התלקטה חבורה של שני תריסרי צעירים, שאש החזון יקדה בהם במידה לא פחותה. חבורה זו קראה לעצמה בשם מועדון צעירי המיפלגה ולח־מה, בבית פנימה, למען כמה ערכים נעלים:

- גיבוש תוכנית סוציאליסטית ברורה של מיפלגת־פועלי־ארץ־ישראל.
- בדק־בית במיפלגה.
- מציאת אפיקים חדשים למירצו ה־חלוצי של הנוער.
- חופש הוויכוח בתוך המיפלגה.
- מסירת כיסאות מפתח לישבנים צעי־רים.

אם כי בכינוסי המועדון דובר בעיקר על ארבעת הסעיפים הראשונים, הרי פער־לתו הממשית נסבה כימעט כולה על ה־סעיף האחרון, ולא בלי הצלחה. כיום תופסים חבריו עמדות נכבדות ביותר במג־גון הממשלתי, ההסתדרותי והמיפלגתי. כמו שמעון הורן, היו גם שאר החברים נאמנים לרעיון היסוד, של הזהות המוח־לטת בין שליחות העם ושליחות היחיד.

אלכימיה כלכלית

צ ירוף זה הגיע למלוא משמעותו, כאשר הרגיש שמעון הורן, כעבור שנה, כי שליחות העם (וגם שליחות היחיד) קוראות אותו לחזית שמעבר־לים, בארצות־הברית. רגע כזה מגיע בחייו של כל עסקן צעיר, הנוכח לתדהמתו, כי אופ־קיע צרים מדי לגבי אישיותו. שהות ממר־שכת וממצה בארצות־הברית היא התרופה היחידה וההכרחית לחיסרון זה.

הוא הודיע לכל ידידיו, כי החליט לפתח את אחד מצדדי אישיותו הרבגונית שעד כה היה חבוי, להקדיש את שנות חייו היפות ביותר ללימוד תורת הכימיה. אולם בהגיעו למקום, בו ציפה לו כבר ג'וב מהוגן, נוכח שמעון, אולי בפעם הראשונה בחייו כי עשה סטייה בל־תכופר. החזית העיקרית של העם בימים טרופים אלו היא לא החזית הכימית, כי אם החזית הכלכלית.

אומנם, הוא ידע הכל על כלכלה גם קודם לכן ויעיד על כך ניתוחו המזהיר של המצב הכלכלי בישראל שפורסם ב־14.7.49:

„...ועלינו לשאול: האומנם מוגר השוק השחור? — והתשובה היא: כן! האומנם יורדים מחירי המיצרכים? והתשובה היא: הן! האומנם עולה האינדקס במירוצו כלפי שמיים? והתשובה היא: לא! המשק מת־חיל להבריא."

עצה כלכלית נבונה

א כי הישגים אלה, שכל אדם אחר היה מסתפק בהם ונח על זרי הדפנה, לא מנעו בעד שמעון הורן לחפש אחר השתלמות נוספת. כימעט שלוש שנים תמי־מות הקדיש ללימוד המיקצוע, עד שהר־גיש בנפשו כי הוא מושלם.

הרגשה דומה התפתחה באופן מקביל גם בממשלת־ישראל. היא קראה לשמעון הורן, לפני חודשים אחדים, לחזור ארצה ולשמש בתפקיד יועצה הכלכלי.

„היועץ הכלכלי" של ממשלת ישראל אינו אדם סתם. בשנת תשי"ב נשא את התואר הזה דוד („דולק") הורוביץ, האדם שנועד לנהל את הבנק הממלכתי הישרא־לי, המוסד הכלכלי החשוב ביותר במדינה. בשנת תשי"ג לא נמצא בכלל אדם שהיה מספיק חשוב, מלומד ובעל־ניסיון, כדי לשאת בתואר רם זה. המקום נשאר ריק. בשנתון הממשלתי של שנת תשי"ג, הו־פיע שמעון הורן כשהוא נושא בתואר, אחד משני היועצים הכלכליים. הוא הועמד ב־מקום השביעי אחרי שר האוצר, מייד אח־רי המנהל הכללי, המישנה למנהל והממונה על הכנסות המדינה.

בתפקיד זה היה שמעון הורן, אדם ש־מעולם לא עסק למעשה בענייני כלכלה (מלבד כלכלת עצמו, בה אומנם גילה הצ־לחה למעלה מהרגילה), מסוגל להכריע ב־בעיות היסוד של המדינה, מנת לחמם של מיליון וחצי אזרחיה. אדם הסרוד בבעיות כה מרובות, אין להניח לו לגור בחדרים כה מעטים. היתה זו איפוא עצה כלכלית נבונה כשהאוצר הקציב את הסכום הצנוע של 12 אלף ל"י כדי לקנות לשמעון הורן, בן ה־32, לאשתו חנה ולבתו בת ה־6, די־רה מפוארת, המתאימה למעמדו. לא שיכון הוותיקים וגם לא שיכון פקידי הממשלה יכלו לספק צרכים אלה.

חלחלה מתוכננת

ב שבוע שעבר התפוצצה הפצצה. ע־תונאי ריק ופוחז, שלא היה לו אפילו מושג על דרך הייסורים של יועץ בישׂ־ראל, הקים מהומה מיותרת סביב מכשיר עבודה אלמנטרי זה.

צרי־מוחין קטנוניים, יחד עם כל הששים לחבל במדינה, העלו כמה שאלות.

● האוצר הודיע שדירה זאת נמסרה אחרי שהורן נאלץ לוותר, בשל שירות המדינה, על דירתו בתל־אביב. שאלה: אי־זו דירה היתה להורן, שחזר לא מכבר מאמריקה, ישר לכיסא באוצר בירושלים?

● האוצר הודיע שהיתה זאת רק הלוואה והורן התחייב להחזיר את הכסף. שאלה: כמה שנים יוותר הורן לחלוטין על משכורתו הממשלתית הצנועה, כדי לצ־בור סכום עגול זה, ומה יאכל בינתיים?

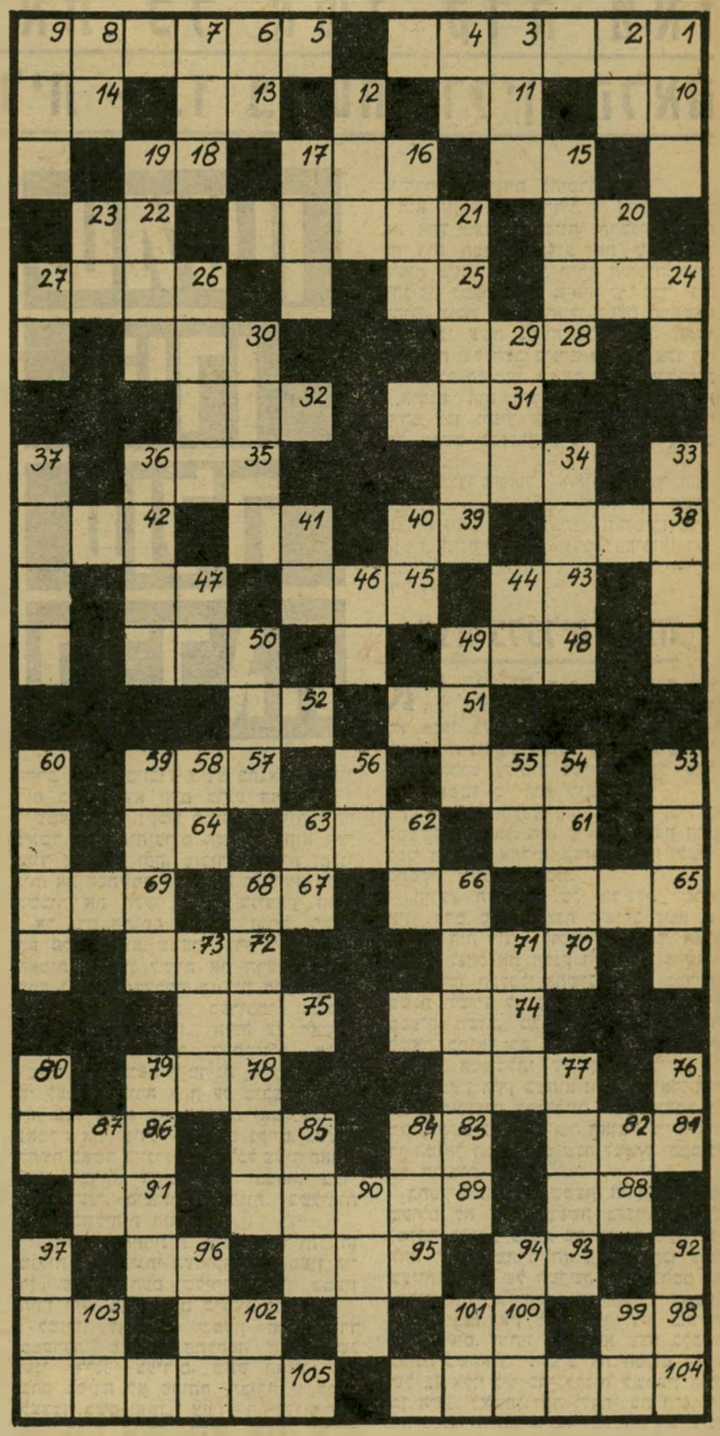
היו אלה שאלות מגוחכות. באוצר שיש לו יועצים כלכליים כה מעולים, אין בע־יות כאלה מטרידות מנוחתו של איש.

●

כיום, אחרי 25 שנים, מכהן שימעון הורן כסגן נשיא „משקיעי ישראל" (איי־איי־סי), חברתו של סם רוטברג.

* שנקרא תחילה משמרת.

תשבץ העולם הזה 2162

מאוזן:

1) חגיגה עממית גדולה; 5) נטלה חלק; 10) ראש, בערבית; 11) קידומת הולנדית; 13) בהשאלה: עלוב־נפש; 14) זועף; 15) פרפר־לילה; 16) השמצות; 18) שמא; 20) מחוסס; 21) מידה; 22) שאין נשמה באפו; 24) אגו; 25) צאצאה; 26) חוכמה; 28) מעונות השנה; 30) עורר משינה!; 31) ניבער; 32) השפריצו!; 34) סיעה בכנסת; 35) בא מלמעלה למטה; 38) ידידו הנאמן של האדם; 39) מישש; 41) מסולם הצלילים; 42) סיים; 43) כן, באנגלית; 45) נשמה יתרה; 47) כן, בספרדית; 48) אולם; 50) עיטור שעיר לפנים; 51) ענן; 52) בלבד; 54) בן־צבע; 57) המחלה השחורה; 61) נהר באפריקה; 62) ארטיסט; 64) מכשיר־עינויים; 65) מתקן שעונים; 66) סיום; 67) זמן; 69) פרח־נוי; 70) מעון; 72) ירק־גינה; 74) שערה בעפעף; 75) שיר־לכת צבאי; 77) צמח; 78) שמן־האדמה; 79) מס־ערך־מוסף (ר"ת); 83) מציאות; 85) מלכסיקון הבקר; 86) מאדים; 88) ארמדה; 89) שטות; 91) סוף בלי התחלה; 93) חזר; 95) ידיד; 96) עכזן; 103) ריחם; 104) מלכת אנגליה (ש"פ); 105) מזעזעת.

מאונך:

1) ראש האופוזיציה (ש"פ); 2) מזיק לבגדים; 3) יהודה ושומרון (ר"ת); 4) פרי־בטן; 6) כינוי; 7) לאלתר; 8) רצועה; 9) אל תהר; 12) פגע במטרה; 15) מיץ; 16) מיבנה המשמש למגורים; 17) מחזיק את הגוף ביחד; 19) חברת־כנסת (ש"מ); 20) גינת־נוי; 21) שני שבועות; 23) חי ליללי; 24) מחודשי השנה העברית; 26) אביו של בילעם; 27) בת־קול; 29) עולם ומלואו; 30) פנסטיה; 33) מכלי־העבודה; 34) רשף; 36) מן ה־מזלות; 37) כינוי לשמיים; 40) עצם בפה; 41) סיעה בכנסת; 44) תואר אנגלי; 46) נהר באיטליה; 47) מיפתן; 49) כתובת; 50) לוז; 53) בעל־חוב; 54) קיבוץ בגליל העליון; 55) סופו של גול; 56) נוזל החיים; 58) מקולות ה־גברים במקהלה; 59) לא־עמוק; 60) נצי־גות נבחרת; 62) מיהר; 63) זו ממקומו; 66) קבוצה אנושית בעלת מכנה משותף; 68) היעדר חוש־ריח; 71) התגוררו (הסוך); 73) שביב; 76) בתוכם; 77) קל לכיפוף; 79) מוסתר; 80) מגש; 82) אילן; 84) הלל; 85) בושם מיקראי; 87) משמש לקפיצה־לגובה; 90) ממוצרי החלב; 92) גוף שלישי יחיד; 94) ליגלוג עמוק; 96) מחל על זכותך; 97) ירק־גינה; 99) רסיסי־לילה; 101) מלכסיקון הכלבים; 102) אמר; 103) שנון.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

שחובשי כיפות למיניהם הם מעל לחוק בארץ — בין אם מדובר באנשי גוש אמונים, בין אם בבני השכונות החרדיות — הפוגעים בנפש וברכוש.

עתה, אחרי המעשה הוואנדלי־ברברי של עקירת שתילי עצים רכים, שנשתלו באדמת הארץ, הוכיחו אותם „חרדים" כי רמתם המוסרית שווה, אם לא פחותה, לזו של יושבי בתי־הסוהר בארץ. הגיע הזמן שגם חובשי כיפות מפרי־חוק יבואו על עונשם כמו כל עבריין אחר.

חזי שוסטר, קיבוץ גשור, רמת־הגולן

● ● ●

עניין פסיכיאטר

טענתו של שר־האוצר, שמחה ארליך, כי חברו לממשלה, השר מודעי, הוא עניין

לפסיכיאטר (העולם הזה 2161) אינה מסויאה. אחרי שנה וחצי של כהונה נדמה שמי שנשאר בממשלה הזאת זקוק לפסיכיאטר. אדם נורמלי אינו יכול להבין מה הקשר בין מה שהממשלה הזאת רוצה ומה שהיא עושה. דומני שאם יצרפו פסיכיאטר קבוע לישיבות הממשלה זה ישפר את יכולת תיפקודה.

משה אורן, חיפה

על טענותיו של שמחה ארליך בקשר לשר מודעי ניתן רק לומר: „תראו מי מדבר!"

יוסי ברנשטיין, תל־אביב

● ● ●

גם הן כפמיניסטיות

בקשר למאמר שפירסמתם (העולם הזה 2159), על ההסגנה שנערכה על־ידי התנועה הפמיניסטית בישראל נגד ביטול סעיף 5 בחוק ההפלות, ברצוני להעיר ש־לא אמרתי את הדברים המיוחסים לי בקטע האחרון של הכתבה. גם שולמית אלוני וגם אורה נמיר משתפות־פעולה עם התנועה ובמיוחד בנושא ההפלות.

ג'וזאן ירון, רמת־גן

● ● ●

אבני גזית

כשהאדישות והלא איכפתיות בכל שטחי חיינו מורגשות היטב על כל צעד ושעל, וכשהתוצאה מכך היא ירידה מתמדת ב־איכות החיים בארצנו, קשה להסכים עם גישתו של ראש אמ"ן, האלוף שלמה גזית, (העולם הזה 2159), אשר יצא בשצף קצף נגד אותם הבודדים מסוגו של דן אלמגור, אשר כן איכפת להם כל מה שאינו בסדר, או נראה להם לא בסדר.

לדעתי, טוב היה עושה האלוף גזית לו היה מסתפק בהוכחת יושרו, כפי שאומנם עשה, ובכך היה מוסיף עידוד לכולנו ותורם ליציאה מהאדישות המזיקה.

משה רובינשטיין, ירושלים

במיכתבו הגלוי של דן אלמגור לאלוף גזית (העולם הזה 2160) מבהיר מר אלמגור „כמה נקודות אישיות" ובין השאר הוא כותב: „בתי עומדת על סף הגיוס לצה"ל וקיוויתי שתוכל לנצל את כישוריה ולשרת בחיל־המודיעין, שבו שירתה גם אמה. קשה לומר ששיפרתי לאחרונה את סיכוייה להגיע לחיל זה."

מודה ומתוודה אני כי ברוב תמימותי לא הבינותי את הקשר שבין מיכתב־התלונה של מר אלמגור לשר־הביטחון לבין שירותה הצבאי של בתו. האם התכוון מר אלמגור מלכתחילה לשפר את סיכוייה של בתו להתקבל לחיל־המודיעין על־ידי פניה לאלוף גזית ורק בעטיו של מיכתב התלונה נגדו הפסידה בתו פרוטקציה זו?

במידה ונצא מתוך הנחה כי מר אלמגור, אשר התיימר לשאת את נס המוסר הציבורי, אינו נגוע בנגע הפרוטקציה, אזי נשארת בפנינו האפשרות החמורה לא פחות והיא שמר אלמגור חושש כי האלוף גזית או מקורביו יתנכלו לבתו.

האם הצטייר האלוף גזית בעיני מר אלמגור בצורה כה מיפלצתית עד שהוא סבור שהוא מסוגל למעשה מעין זה? ואולי סבור מר אלמגור שבאופן זה מיישבים במדינתנו חשבונות?

חשוב להדגיש כי דברים אלה נכתבו ללא קשר לפרשת הטלוויזיה של האלוף גזית. לכותב שורות אלה אין כלל עמדה אישית בהתנצחות פומבית זו. הדברים נכתבו במטרה להאיר רק נקודה במיכתבו של מר אלמגור. התופעה של הורים המנסים לשפר את סיכויי ילדיהם להשיג ג'וב זה או אחר בצה"ל, באמצעות ניצול קשריהם האישיים, הפכה לנגע ממאיר ומסוכן בחברתנו. מצד שני העובדה ש־אדם בישראל מביע חששות באשר לגורלה של בתו בצה"ל, עקב התנצחות פומבית, אומרת דרשני. סבור אני שהגיע הזמן להעלות סוגיות אלו לדיון ציבורי.

יוסף חיימן, גבעתיים

● ● ●

דוגמה אישית

ב־16 באוגוסט 1977, התארח השר יוסף בורג בבסיס בו שרתתי, במיסגרת תכנית הרדיו מה אבקש, בה מגישים חיילים שאלות לאישי־ציבור. שאלתי את השר מדוע מציעים חוק לשיחרור בנות דתיות מצה"ל על סמך הצהרתן בלבד; הרי לבת דתיה באמת אין קושי להוכיח את אדיקותה. טענתי שהחוק החדש יפתח פתח לבנות, שהקשר ביניהן ובין הדת מיקרי בהחלט, להשתמט מחובת הגיוס.

השר ענה לי בתשובה חמקנית ועוקצנית. בעיתונכם (העולם הזה 2088) כתבה שוש אביגיל במדורה תיבת פנדורה:

„ביום ה' 1/9/77 הופיע השר יוסף בורג במה אבקש, תוכנית מיוחדת של גלי צה"ל, המאפשרת לחיילים מיחידות מרוחקות להעמיד שאלות בפני אישי ציבור. בורג הקפיד להציג עצמו כאיש של אמצע, כשזה לא משנה אם הוא מסתפח ימינה או שמאלה, ליבראל מתון שיודע אנגלית ו־מתבל דבריו בהרבה הומור, לפעמים כדי להתחמק משאלה פרובוקטיבית מדי, וכאלה לא היו חסרות. כל הכבוד לחיילים.

„לחיילת שטענה כנגד קיפוחה (אני) בעת שמשחררים בנות דתיות מחובת גיוס — ענה השר בורג לפי מיטב מסורת הפילפול: ‚שום דבר לא השתנה. מי שמצהירה כי היא דתית — משתחררת. מי שמשקרת ומשתחררת — היא בהכרח חיונית, שהרי שיקרה. הבעיה אם כך, היא בעייתן של חילוניות שקרניות ולמה לתקוף את הדתיים?! ...חשר בורג יצא יבש מבין הטיפות של מיתקפת החיילים, גם משום שלא התייחס אל חשואלים ברצינות יתירה. מה כבר יש לחשוש מצעירים בני עשרים מינוס שאפילו לא סיימו ישיבה?!".

אמנם הדבר קרה לפני זמן רב, אבל הדבר חרה לי מאוד ועד היום לא יכולתי להביע את דעתי בפומבי ביגלל היותי חיילת. השר בורג ענה בצורה מאוד עוקצנית, כשבסיום דבריו הוא אומר באנגלית עילגת: "thank you very much" וזאת כדי לרמוז על מוצאי האנגלו־סקסי (יש לי עדיין מיבטא אנגלי), כאילו בא לומר: „זו אינה ישראלית אמיתית, ומדוע אתיחס לשאלתה?" השר התחמק מתן תשובה לשאלה.

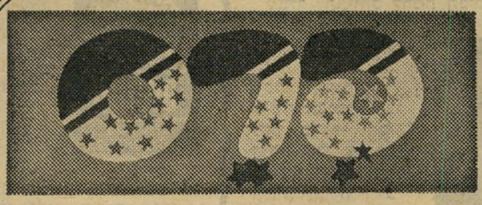
הדבר היחידי שיכולתי לעשות היה לכתוב לשר ולבקש תשובה יותר מפורטת וייתר הוגנת אבל, כפי שחשבתי, לא קיבלתי מענה למיכתבי.

אין ספק שהתנהגות זו איננה הולמת שר. נישאלת השאלה: לו שונתה שיטת הבחירות לבחירה האישית, אולי היו „נבחרי־העם" מתנהגים כלפי האזרחים אחרת?

לזרי זקס, כרמליה חיפה

„ספורטאי השנה" עודד מכנס אומר:

קנה וזכה ב- פרס!!!

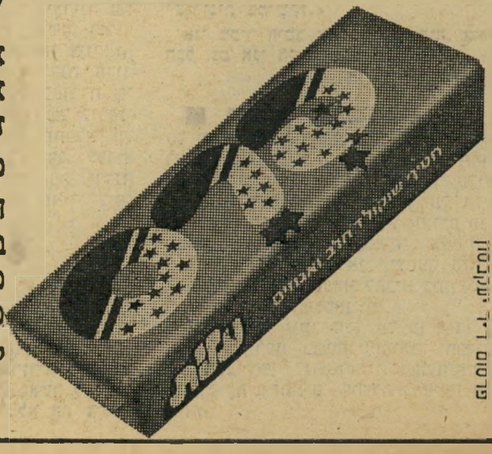

הפרס הגדול:
כרטיס טיסה ללונדון +
כרטיס כניסה
למשחק הגביע!

כל יום הגרלה! כל יום כדורגל!!!

– המעדן החדש הנפלא של עלית המלא כל טוב: שוקולד, אגוזים, קקאו ועוד. כל „ביס" גול. קנו ותהנו.

אספו 5 עטיפות של פרס, השלימו הסיסמא: טוב לי עם ... שלחו אותן לעודד מכנס ת.ד. 3468 תל־אביב ותקבלו הודעה לבתיכם אם זכיתם בכדורגל WORLD CUP שמחירו כ־250 ל״י.

כל יום תערך הגרלה לכל המעטפות שהגיעו יום קודם לכן.

היום הראשון של ההגרלה: יום ב׳ 1.1.79

בסוף המבצע תיערך הגרלה של הפרס הגדול בנוכחות אנשי עלית, פרסום ד״ר יעקבסון ונציג משרד רואי חשבון. (לאנשי עלית ולאנשי פרסום ד״ר יעקבסון ההשתתפות במבצע אסורה).

קנו אכלו ותאמרו בפה מלא:

טוב לי עם עלית

מכתבים

אי בתפקיד

מבלי להתייחס לרמת הביקורת המקצועית והאישית של דן עומר במדורו נמר של נייר, מבלי להתייחס לעושר הביטוי בו נקט בדברי הביקורת שלו על ספרי קשה להיות אשת חברה (בהוצאת מסדה) אבקש להעמיד על דיוקה עובדה אחת: הספר הנ"ל נכתב בישראל לפני צאתי לתפקידי ב־וושינגטון ומשום כך ניתן להירגע — הוא לא נכתב על חשבון משלם־המיסים הישראלי.

אבידר

תמר אדר־אבידר, נספח לענייני נשים, שגרירות ישראל, וושינגטון, ארצות־הברית

● ● ●

עד פרות ינמרים

ברצוני להעיר כמה הערות למאמרו של דן עומר במדורו נמר של נייר (העולם הזה 2156), שהתפרסם תחת הכותרת „ה־מקוריות של ירדנה מרון". סביר להניח שהמבקר הנ"ל לא ראה את התערוכה והוא מבסס את מאמרו על ההזמנה לתערוכה, שעליה הודפס בשחור לבן ציור הפרה שאינו אלא פרט מתוך עבודה שלי, וצילום של תחריט שנשלח על־ידי יחד עם ההזמנה. לדעתי זו תופעה של הוראה, בוז וזילזול בקהל הקוראים מצידו של דן עומר.

מעולם לא שמעתי על אמן בשם רולנד טופור ולא ראיתי איזשהי עבודה שלו. אני מכירה עבודות של רוי ליכטנשטיין אבל איני מכירה את עבודתו „השור", שצילומה הובא בעיתונכם. מכאן שקבי־עתו של המבקר, כולל המחמאה בדבר יצר ההתחכמות שלי, מצוצה מן האצבע.

הפרה המופיעה בכמה עבודות שלי היא פרה ישראלית צברית — הלא היא הפרה הירוקה שהתנוססה עד לפני כשנה על מיכסה קופסת גבינת ה־9% של תנובה. כמובן שאין בכוונתי להסתיר, שהעתקתי את הפרה מתנובה. להיפך, ידיעת הדבר עזרת להבנת העבודות.

איני מכירה את הפרה של ליכטנשטיין אבל מוכרות לי עבודות של אמני פופ אחרים שציירו פרות. אמנים בכל העולם מושפעים בעבודתם מחבריהם ומוריהם. הדבר טבעי ולגיטימי. זהו חלק מהתפתחות האמנות. כמו כן טבעי שאמנים מארצות שונות מגיעים לאותן מסקנות אמנותיות ועוסקים באותם נושאים.

קיים דימיון בין הדפס־רשת של יגאל תומרקין על נושאי אלימות לבין עבודותיו של האמריקאי ראשונברג. קיים דימיון בין תחריטים על נושאים אירוטיים של אורי ליפשיץ לבין אלה של פאבלו פיקאסו. האם יש לראותם כיוצרים של „חיקוי מקומי גס"?

האמנות איננה פרה קדושה. אבל נמר של נייר מוטב שינעץ מלתעותיו הרחק מספות בטרף יותר קל.

ירדנה מרון, תל־אביב

● **דן עומר מגיב:** לצערו ראה המבקר הנ"ל את התערוכה של ירדנה מרון. הוא מקווה לרענן את זיכרונה של הגברת מרון בעניין אמן „בשם רולנד טופור", שמן הסתם העתיק את ציור ה־תחבושות שלו מציור של ירדנה מרון. המבקר הנ"ל לא הטיל ספק בעובדה שהגברת מרון מכירה את הפר של ליכטנשטיין, ויחד עם זאת הוא מתפלא על שנבצר ממנה להבחין בין פר לפרה. המבקר הנ"ל מבין שלדעתה של ירדנה מרון מושפע פאבלו פיקאסו מאורי ליפשיץ.

● ● ●

עד הציפיות

למר דן עומר, עורך „נמר של נייר", העולם הזה.

זכותך לכנות בשם „שערוריה" תוכנית טלוויזיה שראית (שלונסקי) ואשר לא הצליחה (ולא ניסתה כלל) למלא את ציפיותיך, תיך, אינה נופלת כנראה מזכותו של קורא לכנות כך את מדורך, אשר לא הצליח (ולא ניסה כלל) למלא את ציפיותיו.

זכותך לכנות בשם „שערוריה" תוכנית טלוויזיה ש ל א ראית (אלכסנדר פן) ואשר לא תצליח (וגם לא תנסה) למלא את ציפיותיך, ודאי שאינה נופלת מזכותו של קורא לכנות כך את אחד ממדוריך, שלא הצליח (וגם לא ניסה) למלא את ציפיותיו.

למען הדיוק (אם יש לך עניין בלוכסוס הזה) תרשה לי הערה קטנה בפרשת ה„צנזורה" של אשר צרפתי. אני ביקשתי מדליה גוטמן שתנסה להשתחרר מ־השחקן המוכשר הזה ברגע שנודע לי שיש בדעתו לקרוא מן הכתב וגם „להציג" בעת־ובעונה־אחת שלושה משיריו של אלכסנדר פן. מישחק תוך כדי קריאה מן הכתב אינו תואם את אווירת הספונטאניות שאני מנסה לשוות לערבים אלה. אם השחקן רוצה לשחק — שילמד את השירים בעל־פה, ולא — מוטב שיקרא מן הכתב בלי לעשות העוויות.

ביודעי את נפשם של מרדנים המחפשים באפניקה מטרות יאות למרדנותם, הצעתי לדליה גוטמן, המפיקה, שתתבע ממר צרפתי לקצר את השיר הארוך הוא היה אדם פשוט (ולא נגד, כפי שמישהו שמח לדווח לך) והקונץ הצליח. מר צרפתי, שכנראה היו לו ספקות משלו לגבי מישחק־תוך־כדי־קריאה, תפס את חבל „הצנזורה" שהוגש לו ועזב את אולם צוותא כמרדן, שמצא מטרה סבירה למרדנותו. נשמתי בהקלה כאשר המפיקה הודיעה לי על פרישתו. חסרונו לא הורגש במיוחד בעת „השערוריה" על אלכסנדר פן.

כבעל־טור שאינו חסר לחלוטין נסיון עיתונאי כלשהו יכולת, כמובן, להרים טלפון ולשאול גם את הצד השני השותף

דן בן־אמוץ
שערוריה פה — שערוריה שם

ל„שערוריה", מה יש לו לומר בנידון. אך אולי מוטב כך. הנה, אני למשל שבע רצון לגמרי ממדורך, גם במיקרה זה, משום שהוא שוב הצליח למלא את ציפיותי. אילו היית מצלצל אלי, כדי לשמוע גם את הצד שלי (כמו שכל עיתונאי הגון היה עושה במיקרה כזה), היית הורס לי את כל התיאוריה שלי על בעלי־מדורים המתחילים לבעוט לכל הכיוונים תוך כדי עלייה ישורונית במישקל.

אני מכיר היטב את התהליך הזה. אחרי הכל, גם אני הייתי פעם בעל־מדור.

דן בן אמוץ, יפו

■ **תגובת דן עומר:** אני מצטער על שלא ניסיתי להרוס לדן בן אמוץ את כל התיאוריה שלו על בעלי־מדורים המתחילים לבעוט לכל הכיוונים תוך כדי עלייה ישורונית במישקל. אני מצטער על חלקו של דן בן אמוץ בהפיכתם של יוצרים מעוטים בסיפרות הישראלית למוקיונים שטוחים וחד־ממדיים. אני מצטער על דן בן אמוץ, המאמין שניתן להביא בתוכניות בידור „אווירת ספונטאניות".

אני מצטער יותר מכל על כך שדן בן אמוץ, שפירסם בשעתו ממיטב הפרוזה העברית, הפך לנושא־כליה ושולח־חיציה של מפיקת פיזמונים, שהפכה למפיקת טל־וויזיה.

מריבה עם ידיד ותיק בגלל בעיה כספית, עלולה לגרום לך השבוע מתח נפשי עצום. מצד אחד לא יתן לך מצפונך לזנוח ידיד בצרת, אך כנגד זאת לא תהיה מסוגל מבחינה נפשית לסייע לו כדרוש. כל החלטה שתקבל ביחס לדילמה זו תיתן לך הרגשה כי אתה מפסיד משהו חשוב. בת טלה — הרבי בטיולים.

* * *

גילוי ידידות ורצון טוב כלפי מכרים חדשים, גם אם הכרת אותם רק בימים אלה, עשויים להשתלם במרוצת הזמן. אל תסרב לארח מכרים חדשים, גם אם יביאו אתם ידיד משלהם שאינו מוכר לך, ושאינו מוצא חן בעיניך בעיה משפחתית אינטימית ורגישה מאד, עשויה לבוא על פתרונה המוצלח. בת שור — לבשי לבן.

* * *

יוקרתך עלולה לעמוד השבוע בסכנה, בגלל כשלון אישי ש־מקורו באי־הבנה. חש־תדל להיות סובלני יותר כלפי אחרים, ו־הימנע מהטחת עלבו־נות גם אם אתה משו־כנע שנעשה לך עוול. בעיקר רסן את רג־שותיך בבית, וגלה נכונות לסלוח לקרובי משפחתך על משגים קטנים. עצבנות רק תגרום לנזקים.

הזהר מאד מלהכנס השבוע להתחייבויות כספיות. אל תיכנס ל־עיסקות חדשות בלי לבדוק אותן היטב. עם זאת, הזמן מתאים ל־עריכת תכניות כספיות לטווח ארוך יותר. סמוך על עצתו ותבו־נתו של ידיד, בעיקר אם נולד במחצית ה־ראשונה של חודש אפריל. אתה עשוי לש־אוב סיפוק רב מאירוע חברתי בקרוב.

* * *

נסיעה קצרה ושיגרתית לכאורה, בע־יניים הנוגעים לעבו־דתך או לבעייה מש־פחתית כלשהי, עשויה לזמן לך פגישה מרגשת ומעניינת עד מאוד. אם אתה רווק, אתה עשויה לפגוש השבוע, לגמרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להאריך את שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה עלולה לקסום לך.

* * *

בסוף שבוע זה אתה עשוי להיווכח ש־חלים בהדרגה שינויים רבי משמעות בהשק־פותיך על החיים בכלל ועל ייעודך בחיים ב־פרט. זו תחילת מחזור אסטרולוגי קצר, שבו אתה עשוי לגלות בעצ־מך כשרונות שמעולם לא חשדת בקיומם. תן לדחפים הפנימיים לס־חוף אותך בשמח זה, וזה יגרום לך להצלחה בלתי משוערת.

השבוע כולו, ואולי אף השבועיים הבאים, יעמדו בצילה של התרגשות שתעבור עליך בעקבות החלטה מסו־יימת. אם מקבל ההח־לטה הוא אתה, אין ספק שהיא קשורה בענייניים שבלב. אם אחר הוא המחליט, תהיה התרג־שותך צמודה לאינטר־סים חשובים של אדם קרוב. כך או כך, לא תכלא רגשותיך, גלה אותם לאנשים הקרו־בים לך ותזכה למנת עידוד גדולה. אך אם תמנע מלגלות רגשותיך תתפס לדכאון.

* * *

השבוע עומד כוכב הלכת אורנוס להיכ־נס לתחום השפעה מעורב בהורוסקופ שלך. התקופה המצ־פה לך צופנת לבטים והסתבכויות מצד א־חד, והתעוררות נפ־שית תלולה מצד שני. בהדרגה תגיע למסק־נה, כי אינך מרוצה ממעשיך והישגיך בע־בר, למרות שיש לך סיבות רבות להתפאר בהם. נצל את הזמן לעריכת חשבון נפש, ואולי יעלה בידך לגלות את הסיבה להרגשה מיוחדת זו.

* * *

דברים שתאמר ומעשים שתעשה בסוף ה־שבוע יתגלו כגורליים, ויקבעו את מהלך חייך. גבר מקסים ומעני־יין בו פגשת לא מ־כבר זמן רב קיוית בוע, ישפיע. קרוב לוו־דאי ששמעת עליו, וש־כבר זמן רב חיוית לפגוש בו. היחוסים ש־יתפתחו לא יהיו רומנ־טיים, אך יביאו לך סי־פוק רב, ויאפשרו לך להתקדם מאד מבחינה חברתית. השתדלי להתנהג בתבונה ולנצל כל הזדמנות ולהתגבר על התרגשותך.

* * *

השבוע יפה להשלמת עיסקות כספיות ולחתימת חוזים הנוגעים בנכסי דלא־ניידי. אם אתה מת־כונן לעקור למקום־מגורים חדש, עליך להגיע השבוע לכלל החלטה מחייבת. הי־שמר לבל יושבתו תכ־ניותיך המעשיות בג־לל עניינים שבלב, גם אם הדבר יגרום לך למתח נפשי. דבר־מה הקשור למספר שש יביא לך מזל באמצע השבוע. בת־גדי — תחכי לנסיך על הסוס הלבן. הוא יבוא.

* * *

חילוקי דעות עם אדם הממלא תפקיד חשוב בחייך. עליך להיזהר בכל מוצא־פיך, כי בימים אלה אתה עצבני וחסר מנו־חה, ונוטה להתפרצויות ללא כל סיבה, ועלול להפוך את חילוקי ה־דעות השיגרתיים כשל־עצמם, למריבה גדולה שלא תוכל להשתלט על התפתחותה. קרוב ל־וודאי שהסיבה לוויכו־חים תהיה בעייה כס־פית. נסה למצוא שלווה נפשית על־ידי עיסוק בתחביב שהזנחת או בטיולים.

* * *

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מבטם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עגמת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף השבוע תביא לך את השלווה המיוחלת, ותסייע לך לפתור בע־ייה מעיקה. השבוע לא ממתינה לך שום הצ־לחה חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את הזמן למנוחה ולטיפוח יופייך. אך יש סימנים שהמצב ישתפר בעתיד הקרוב.

פרסום ר"ר יעקבסון

הצבעוניות של סילורה - מס.1

מפה לאוזן" פרושו-
אינפורמציה בעלת חשיבות
המועברת מאדם לחברו.

את יפי תמונתן של הצבעוניות של סילורה
ניתן אמנם לראות בעין. אך מומחים לטלויזיות צבעוניות
יודעים עליהן פרטים חשובים נוספים המועברים
מפה לאוזן.

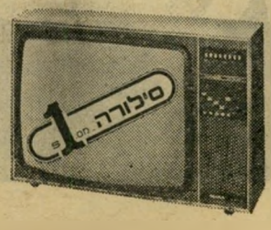
מס.1 בייצור
סילורה - גדול יצרני הטלויזיה
הצבעונית בישראל.

מס.1 ביצוא
הצבעוניות של סילורה -
היחידות המיוצאות מישראל לחו"ל.

מס.1 באיכות
הצבעוניות של סילורה -
המלה האחרונה בתכנון המתקדם ובאיכות.

מס.1 בשירות
מלאי חלפים מובטח -
המעניק שירות ללא מתחרים.

הצבעוניות של סילורה בגדלי מסך "22,26.

סילורה
טלויזיה ואלקטרוניקה קיבוץ כפר-מסריק

שירות · אמינות · אחריות

מהלומות מיליוניות ברשות השידור

לא קשה לנחש מה מקורות המידע שלכם, על שהתרחש בישיבה האחרונה של מליאת רשות־השידור, ועל מה שקדם לעזיבתם של ראשי הטלוויזיה והרדיו את הישיבה. צר לי לאכזב את כותב הרשימה „הקרב שמאחרי הקרב" („העולם הזה" 2159), אך התיאור שמסר על אירועי הישיבה, החסבר הפסיכולוגיסטי שבנה להצדקת שתיקתו של מנכ"ל הרשות יצחק ליבני באו־תה ישיבה, כשלא קם להגן על עובדיו, פירוט חלקי באותה שעוריה והתקנים שעליהם הושיבני על כסאי במליאה — אינם הולמים את המציאות.

ובכן, ראשיתה של הסערה עוד בישיבת מליאה קודמת לזו שבה מדובר — ישיבה שהתקיימה ב־3 בדצמבר 1978, בה הגיש הפרופ' יוסף בן־שלמה שאיל־תה, לא בעניין הנחייתו של יעקוב אגמון את „עלי כותרת", אלא בעניין בחירת ההיסטוריון יגאל עילם כמנחה תוכניות „השעה השלישית" שתתחדשנה, כנר־אה, בקרוב. היום כבר באמת קשה לדעת מה צפוי ברשות־השידור.

פרופ' בן־שלמה מחה על בחירתו של יגאל עילם, בשל היותו (ואני מצטטת מפרטיכל הישיבה) „אדם בעל זהות פוליטית מסויימת ומאד מאד מפורסמת ומזוהה בצי־בור מתוך מעורבות פוליטית ומיפלגתית מפורשת." ועוד מחה הפרופסור הנכבד, על שבחירתו של עילם — ושל מנחים בכלל — נערכת ללא אישור הוועד המנהל של הרשות או של חמליאה.

פרופ' ראובן ירון ענה לו אז, כי ד"ר עילם נבחר לאחר ששמונה מועמדים נבחנו לתפקיד הנחיית „השעה השלישית" ועברו מבחני בד, וכי עד היום לא התערבו, הן הוועד המנהל והן המליאה, בבחירת מנחים לתוכ־ניות.

עם זאת הציע יו"ר הרשות, הפרופ' ירון, לוועד המנהל ולמליאה, שאי־התערבותם תימשך, עד שיח־ליטו שהדברים הגיעו למצב שבו יימצאו לנכון להת־ערב. אפילו רק בהשמעת הצעה כזו — בלי שמנכ"ל הרשות, מר יצחק ליבני, יגיב עליה — אני רואה תק־דים מסוכן בתולדות הרשות.

פרופ' בן־שלמה לא הסתפק כנראה בתשובה זו, ובישיבה הבאה, שהתקיימה ב־7 בינואר 1979 — זו שבה פרצה הסערה, העלה שנית את שאלת בחירת המנחים, כאילו לא קיבל על כך תשובה קודמת. ודוגמה לטענותיו (על בחירת יגאל עילם): למרות שיש קונ־צנזוס נגד טיב הנחייתו של אגמון — הוא עדיין ממשיך להנחות את „עלי כותרת". מעניין, שבהקשר זה, הוא לא הזכיר, למשל, את דן מרגלית.

■ ■ ■

הגב' ג'ודי לוץ שנכחה בישיבה, פירטה אז בפני הנוכחים את הקשיים שבבחירת מנחים ואף טענה כנגד הפרופ' בן־שלמה, על שחרץ משפט על כישוריו של יגאל עילם עוד בטרם נראה כמנחה על המסך. כן טענה ג'ודי לוץ, כי דעותיהם הפוליטיות של המנ־חים אינן מעניינות אותה כל עוד הנחייתם קורקטית על המסך וכי בחירתו של יגאל עילם נעשתה בחגי־נות וביושר.

כאן הזדעק בן־שלמה לעברה וקרא: „הרשי לי לפק־פק ביושר!"

אם כך, לא יעקוב אגמון, אלא יגאל עילם היה נשוא הסערה. פרופ' בן־שלמה לא טען על שמאלניותם של מנחי „עלי כותרת" במלים מפורשות כמו שאתם כותבים, ואף לא ישב והגה רבע שעה בשאלה זו, עד שקפץ שנית בהאשמה זו, כפי שאתם כותבים.

לעומת זאת, התפתחו חילופי־דברים מהירים מאד: פרופ' ירון ויצחק ליבני נתבקשו על־ידי ארנון צוקרמן, מוטי קירשנבאום וג'ודי לוץ להגיב במקום על דברי בן־שלמה ולהגן עליהם בפני האשמותיו. ליבני שתק ופרופ' ירון הציע לשלושה לבדוק את עצמם. את האש־מות בן־שלמה, הבטיח, יבדוק בפרטיכל הישיבה, כדי לראות אם אמנם אמר את מה שמייחסים לו. כאן לא השאיר בן־שלמה מקום לספקות: הוא פשוט חזר והו־דיע שהוא מפקפק ביושרם של השלושה ואף טען כי יש בידו הוכחות להאשמותיו.

ליבני עדיין שתק, אך ירון ביקש להמשיך את חישיבה, כאילו לא נאמרו בה, דברים כה חמורים.

השאר — ידוע.

■ ■ ■

אתם ניסיתם להציג את ליבני כ„אדם רגיש, מופ־גם, שקט מטבעו ואיטי בתגובותיו", ועל כי דאג בגמר הישיבה לפרסם הודעת תמיכה בג'ודי לוץ, משום ש„אין הוא מצטיין בספונטאניות".

מעניין מאד.

הן מתוך היכרותי רבת־השנים עם ליבני והן מתוך נסיוני במליאת רשות־השידור, עוד מתקופת הרכבו הלא־ימני כל־כך של הוועד המנהל, הוא מוכר, לי ולרבים אחרים, כטיפוס שונה לחלוטין. ואין צורך להרחיק לכת כדי להביא דוגמות לכך.

למשל: באותה ישיבה עצמה גילה ליבני מענה לשון חריף, מהיר, ספונטאני ומדהים בנימתו ובהצלפתו, כאשר חבר המליאה, מר רקנטי, הטיל ספק ברגישותו (של ליבני) לבעיית ייצוגם של עדות מסויימות בטלוויזיה.

גם בימים שרוב חברי הוועד־המנהל נימנו על המע־רך, הוכיח ליבני יכולת הגנה מיידית ובוטחת, מול כל מי שניסה לקום ולערער על מניעיהם של עובדי הרדיו והטלוויזיה — וכאלה מעולם לא חסרו.

לרוע מזלם של העיתונאים ברשות נשתנו הזמנים ואחד מסימנם הוא: שתיקת המנכ"ל מול התקפות קשות, החוזרות ונישנות, על עובדיו. שוב אין הוא בטוח, כנראה, במניעיהם, כפי שהיה בימים ההם — ומניעיו שלו עימו. אך שתיקתו בחחלט רועמת, למי שזוכר אותו במיקרים דומים, אך בקונסטלציות שונות.

לתאר את יצחק ליבני כ„איטי בתגובותיו" — דומה שאפילו ליבני עצמו ייפגע מן הדימוי הפלגמטי שניסיתם להלביש עליו. ליבני הוא פיקח, מהיר־מחשבה ומהיר־לשון (כשהוא רוצה), מופנם — לאו דווקא, אם נבחן

מנכ"ל פורש ליבני

את הופעותיו התכופות ברדיו ובמופעי התרבות העי־רוניים של תל־אביב. קשה לאמר שהוא נוחל מפלה בקשריו הטובים עם העיתונאים והעיתונות, כפי שני־סיתם להציגו, כשתיארתם את כישלונו הטאקטי מול קירשנבאום.

כישלונו הטאקטי היחיד — ולא רק הטאקטי — היה, שלא קם בישיבה עצמה, כפי שצריך היה, והו־דיע בו במקום על תמיכתו בג'ודי לוץ, תמיכה שוודאי היתה מרגיעה את הרוחות הנרעשות. את תמיכתו בג'ו־די לוץ פירסם הרבה יותר מאוחר באותו הערב, לא לפני שבדק בזריזות בין העיתונאים שנכחו במקום לכיסוי הישיבה, מה בדיוק יפורסם בעיתונים למחרת היום.

■ ■ ■

יורשה לי עתה להוסיף כמה מלים על חלקי הדל בפרשה. אתם כותבים כי רק לאחר חילופי המהלו־

מות המילוליות הזדעזעתי והתעוררתי, „בכל שלוש הפונקציות שלי במליאה, כעיתונאית, כאשה וכנציגת המערך", ושאלתי את ראשי הרדיו והטלוויזיה כיצד הם ממשיכים לשבת מול העלבונות שמטיחים בפניהם.

אם ייחשב לי הדבר כאות־כבוד או כאות־קלון, עובדה היא שאת ההתקפה הראשונה על בן־שלמה בי־צעתי דווקא אני, עוד בישיבה הראשונה שהתקיימה בראי־שית דצמבר: כיצד מעז דווקא הוא לחטיל ספק בזכותם של מנחים להנחות תוכניות בטלוויזיה, לפי שגם דעותיו שלו ידועות ומפורסמות ובכל זאת איש לא פיקפק מעולם בזכותו להנחות את תוכנית „מו־רשה". גם בישיבה האחרונה חייתי זו אני שפתחה את ההתקפות עליו, ומבין חברי המליאה ניסינו, לצערי, רק דני בלוך ואנוכי, יחד עם צוקרמן, קירשנבאום ולוץ, למנוע מפרופ' ירון לעבור לסעיף הבא בסדר־היום, לפני שהוא מביע את עמדתו הברורה לגבי יושרם של אנשי הטלוויזיה.

רק לאחר שהן הפרופ' ירון והן יצחק ליבני הת־עלמו מדרישותינו והעדיפו לדחות את הבירור בין לוץ ובן־שלמה, הצעתי לעובדי הרשות לצאת מן הישי־בה. וכי איזו דרך אחרת למחאה נותרה להם?

■ ■ ■

מן התקן המשולש והמנופח עליו השבתם אותי, המדווייק הוא שאני מכהנת במליאה רק כנציגת האי־גוד הארצי של העיתונאים וכנציגתו של ציבור זה בלבד, היכול להתפאר בכך, בעיקר בימים אלה, שבחירת נצי־גיו לא נעשתה מעולם — ואני אף מקווה שלא תיעשה לעולם — על־פי שיקולים פוליטיים.

כאשר מטילים דופי בעיתונאי הרשות — דברי בן־שלמה היו רק ביטוי קיצוני לכך, אך בפירוש לא יחידי בעת האחרונה — זכותי ואף חובתי הראשונה היא לדעת, האם אלה שאותם אני מייצגת אמנם מועלים בתפקידם ומפגינים אי־יושר בעבודתם? האם אני נצי־גתו של ציבור מושחת? — וכנציגתו, לא יכולתי לעבור לסדר־היום, לאחר האשמותיו של הפרופ' בן־שלמה, ואני רק תמהה כיצד יכול היה לעשות זאת המנכ"ל?

טענתכם כי אני נציגת המערך במליאה היא מגו־חכת, ואף יותר מדימיונית. מעולם לא הייתי חברה במערך ואף לא באחת התנועות או המיפלגות המר־כיבות אותו (לבושתי הגדולה, אני אפילו לא חברה בקופת־החולים של ההסתדרות...) — ואתם הוצאתם את דיבתי רעה.

אבל איזה מין טיעון אידיוטי זה, שאני יושבת במליאה על תקן של אשה? — האם בן־שלמה, ירון וליבני יושבים שם על תקן של גברים?

בהירהור שני —

אם הם יושבים שם כגברים — אז מוטב, באמת, להיות אשה!

בלה אלמוג, תל־אביב

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מורשם ב„הדפוס החדש" בע„מ, תל־אביב, רח' בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע„מ • גליונות: צינקוגרפיה „כספי" בע„מ • העורך הראשי אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך תבנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישראלי • צלמי מערכת: ציון צפריר וגילה רזין • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו„ל: העולם הזה בע„מ.

קריאת יקים

כ„ויכוח של שוביניסט גברי" אשר התפרסם בגיליון הקודם (העולם הזה 2161), העריך אורי אבנרי כי מהפכת־הנשים תירשם בהיסטוריה כתהפוכה הגדולה ביותר של המאה הנוכחית, שהשלכותיה על התרבות האנושית תהיינה גדולות יותר מאלה של המהפכות הבולשביקית, הטכנולוגית או מהפכת־הנפט.

למרות שלא ציין זאת במאמרו, אני מוכן להמר על כך שאחד הגורמים שתרמו ל־התערערות תמונת העולם הגברי אצל אבנרי, היא הישיבה השבועית הקבועה המתכנסת במערכת זו. אחת לשבוע, ביום כשם שקשה היה לתאר נשים המגיעות להישגים בתחומי יצירה או סילוסופיה, קשה היה לראות נשים מתפקדות כעיתונאיות בתחומי הרפורמז'ה או העיתונות החוקרת. אם כבר שולבו נשים במערכת כלשהי, הן זכו לכסות תחומים שהוגדרו כנשיים מובהקים, כמו רכילות או אופנה.

„מדוע הן כותבות?"

דוגמה ליחס הביטול והזילזול של עיתונאים ותיקים כלפי נסיונות של נשים להשתלב במיקצוע העיתונות אפשר למצוא בסיפרו של מייסדו ועורכו הראשון של העולם הזה, אורי קיסרי המנוח. בספרו על תולדות העולם הזה ועל העיתונאים שעברו דרכו הוא מספר גם (זכרונות ליום מחר, עמוד 184) על תופעה זו:

בדומה לזרימת הנהר על גליו, כן זרמו עכשיו הכותבים ובאו — מי אישית, במיטב החיוך, ומי בתוך מעטפה חתומה ומבויילת. גם הנשים התחילו לכתוב... הן התחילו לכתוב ונשאו בארנקן, בסמוך לנרתיק הקוסמטיקה הריחנית, את ניחוח כתב־היד שלהן, אותו הרו על מישכבן בלילות. כשכמה שנים אחר־כך יוענק לי פרס סוקולוב לעיתונאות, תציין התעודה, שחזר על גבי לבן, שאחת הזכויות של קיסרי היא, כי הוא זה שלימד, שאילף ושאימן את האשה הישראלית, שלא קראה עד אותו יום עיתון, לקרוא מעתה את העיתון. מחיאות־כפיים וחיוכים רבי־משמעות הידהדו באולם, כששר הטקס הכריז ברבים על כך, אבל אני מבקש כי לא ייאמר עלי, כי אני הוא שדחפתי אותן לכתוב. אל אלוהים גדולים, מדוע הן מרבות כל־כך לכתוב? האומנם אינן מאושרות? מה כואב להן, כפי ששואל יעקב העליון, האומנם הן כל־כך אומללות? בדור שלי קראו הנשים... לא כתבו. והן קראו במיוחד מיכתבים, את המיכתבים שכתבנו להן אנחנו. כנראה הפסקנו לכתוב אליהן. וגם כאן האשמה איפוא בנו.

קיסרי היטיב לבטא את יחסו של עולם העיתונות הגברי לנסיונות החדירה של הנשים אל תוכו. למרות שהמימרה האנגלית גורסת כי „המעשים הם גברים; המילים — נשים", נראה שהשקפה מקובלת זו לא יושמה לתחום המילה הכתובה.

על אף שהיה מעריץ נשים מובהק, מיעט אורי קיסרי לפרסם כיתבי־יד של נשים. ב־13 השנים שבהן ערך שבועון זה, תחילה בגילגולו כתשע בערב ואחר־כך כהעולם הזה. בין המשתתפים בתשע בערב אפשר היה למצוא את המשוררת ודינה שלונסקי. בהעולם הזה צמחה רק עיתונאית אחת — אורה שם־אור.

גם בגילגולה הנוכחי הועסקו במרבית השנים נשים בודדות במערכת זו. במרבית המקרים הן הגיעו לכתיבה של ממש בדרך הקשה, כמו סילבי קשת, שבשנות התמישים נאלצה לעבוד תחילה כמגיהה וכמשכתבת, לפני שניתן לה להתבטא במדורים אישיים משלה.

כמה שמות נשיים, שקישטו את עמודי העולם הזה באותן שנים והפכו חלק מפולקלור העיתונות הישראלי, כמו לילי גלילי, למשל, שהיתה חתומה על המדורים ההומוריסטיים הראשונים של העולם הזה, לא היו אלא פסבדונים שמאחריהם הסתתרו פליטונאים וסאטיריקאים זכרים.

המהפיכה מתחילה בבית

בהדרגה, ומבלי שאף נתנו את דעתנו על כך, מצאה מהפכת־הנשים את ביטויה בהעולם הזה. מיספר חברות המערכת ו־המשתתפות הקבועות בעיתון גדל והלך משנה לשנה. התופעה של חדירת נשים למיקצוע העיתונות היא אומנם כללית ו־באה לידי ביטוי בכל אמצעי־התיקשורת בארץ. אבל דומני, שאין מקום שבו היא ניכרת כל־כך כמו במערכת שבועון זה. כיום מהוות הנשים כשישים אחוז מחברי המערכת, בעלי הטורים והמשתתפים ה־

שרית ישי | תחיה אדר | יאירה יסמין | גילה רזין | אודטה דנין

„...בארנק, סמוך לנרתיק הקוסמטיקה הריחנית, כתבי־יד אותן הרו על מישכן בלילות."

סטלה קורן | אילנה אלון | עדנה פיינרו | עליזה טל | חניתה צנטנר

במקום מועדון־גברים בלעדי, מועדון־נשים שהגברים מהווים בו מיעוט

אוריאלה וייט | אולי גד

שילוב של שני עולמות

שישי בצהריים, מתכנסת ישיבה כללית של חברי המערכת. היא מוקדשת לניתוח הגיליון האחרון, שכבר ראה אור, לביקורת עצמית לחיוב ולשלילה על הכתבות והידיעות שפורסמו בו, וכן לעיצובו הסופי של הגיליון הבא.

במרבית שנות קיומו של העולם הזה נשאו ישיבות אלה אופי של מועדון גברים. הרוב המכריע של המשתתפים בישיבות, ולעיתים קרובות כולם כאחד, היו גברים. רק טיבעי היה, שכמו בכל מועדון סגור של גברים, כך גם בישיבות אלה, יהיו ההתבדחויות וההתלוצצויות המיקצועיות והחברתיות, טבועות בחותם של שוביניזם גברי.

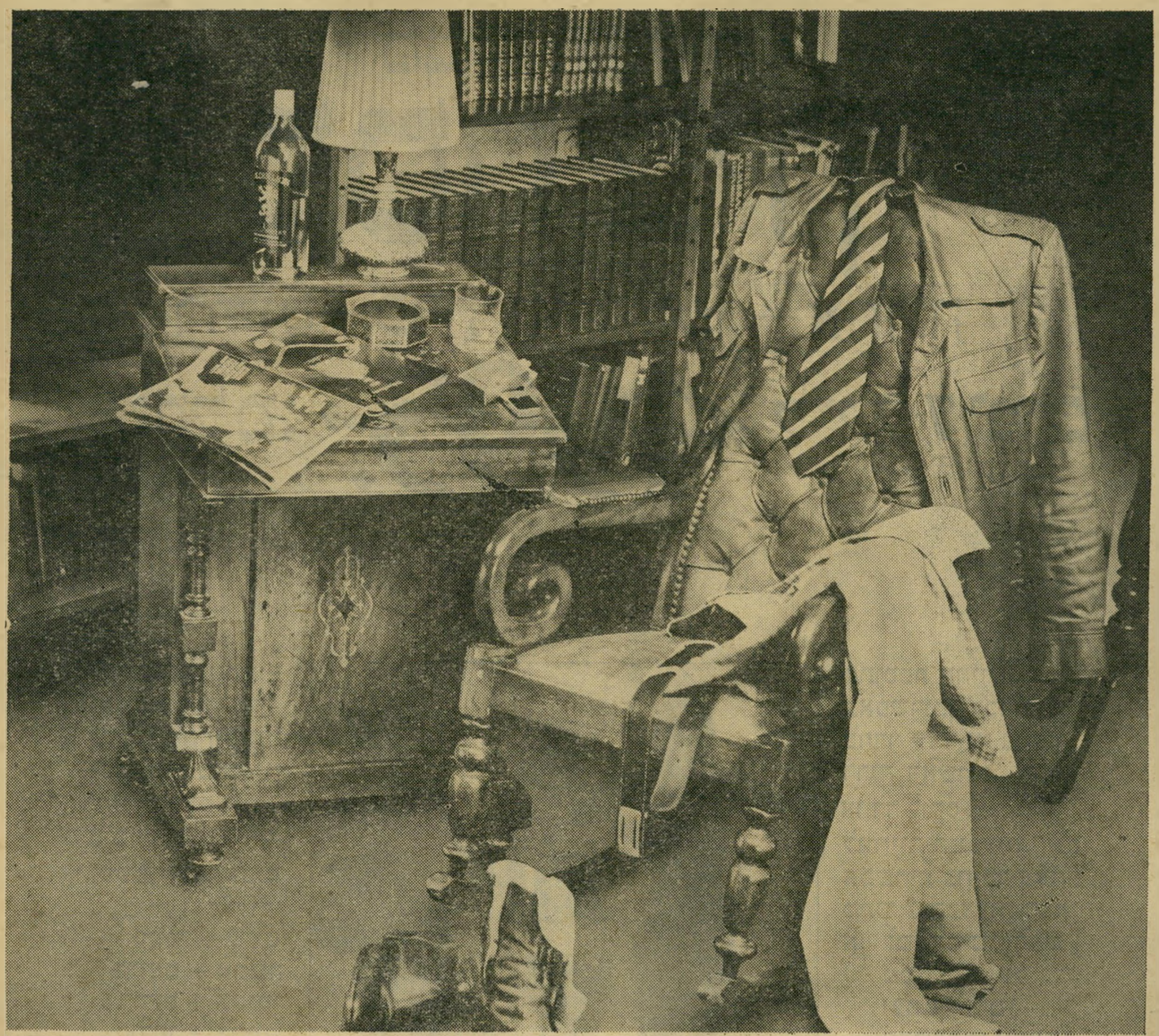
כמו במרבית העיתונים בארץ ובעולם, נחשב המיקצוע העיתונאי גם בהעולם הזה מיקצוע גברי מובהק. במשך עשרות שנים הוא היה כמעט מחוץ לתחום לגבי נשים. קבועים בהעולם הזה. ישיבות יום השישי קיבלו גוון של מועדון נשים, שהגברים מהווים בו מיעוט.

הסיבות לתופעה זו, שבה מתבלטות ה־נשים באמצעי־התיקשורת, מורכבות ו־ראויות לניתוח בפני עצמו. לי אישית אין ספק, כי מלבד ההסבר הכלכלי והחברתי המקובל, המצביע על עליית שיעור הנשים במיספר השכירים במשק, לעומת נטיית הגברים לעבור לתחום העצמאיים, זהו

(המשך בעמוד 30)

אלי תבור

עם "קאפרי" אתה מוכן לוותר על הרבה דברים

כן, גם לך מותר לפעמים
להתפנק, וסבון "קאפרי" מאפשר לך
לעשות זאת בדרך הנעימה ביותר.
מקלחת מרעננת לאחר יום עבודה מעייף
וסבון "קאפרי" - הנאה אמיתית.

"קאפרי" - סבון היוקרה של עץ-הזית
מכיל שמן קוקוס מעולה ומרכיבים טבעיים,
לטיפול הנכון בעור ולשמירת בריאותו.

"קאפרי" -
סבון "חוצלארץ" אמיתי
מתוצרת **עץ הזית**

"קאפרי" - ההבדל הנעים.

פרסום טל–ש.מ.

מבחר חופשות

פסח ביון

רודוס – כרתים – קורפו – אתונה

החל מ: -.495 ל"י ל-7 ימים.

הקדם והבטח את חופשת הפסח שלך, באחת מהחופשות הנפלאות באיי יון לבחירתך חופשות 7 ימים ברודוס, כרתים, או חופשות משולבות בנות 11 לילות:
אתונה + שייט
כרתים + אתונה
רודוס + אתונה
קורפו + אתונה
המחיר כולל: כרטיס טיסה, בתי מלון מחלקת תיירים על בסיס חצי פנסיון (ארוחת בוקר קונטיננטלית ועוד ארוחה אחת), הסעות משדה התעופה למלון וחזרה, ומ.ע.מ.

בתוספת מחיר – באפשרותך לבחור בחדר יחיד או במלון דרגה ראשונה או דה לוקס.
לנוחיות הנוסעים תינתן אפשרות בחירה באחת מתוך 2 ההצעות הבאות:
א. למשלמים מראש $\frac{1}{3}$ ממחיר הטיול (בנוסף לדמי–ההרשמה) יובטח מחיר הטיול לפי שער המטבע ביום ההרשמה.
ב. תשלום $\frac{1}{3}$-ממחיר הטיול ב־10 תשלומים חודשיים שווים ללא ריבית והצמדה.
המחירים מבוססים על 19 ל"י לדולר.

כמו כן נפתחה ההרשמה לטיולי פסח לספרד – פורטוגל ואירופה הקלאסית

קופל נסיעות

רחוב פרישמן 14, ת"א. טל. 246121

סניפי קופל ברחבי הארץ:
רמת-גן: רח' ביאליק 77
ירושלים: רח' הלל 8
נתניה: ככר העצמאות 10
חיפה: רח' מחניים 4
קרית ביאליק: רח' ירושלים 15
באר שבע: רח' הרצל 79

1979 המוצר הנבחר

אמת נבדקים

ח"כים: ממה הם חיים באמת?

המשך הדו"ח על הכנסותיהם האמיתיות ורכושם של כל 120 חברי הכנסת השישית

ב ישיבת ועדת־הכנסת הועלו בשבוע שעבר בעקבות סידרה זו, כמה הצעות, בנסיון לקבוע כללים בחוק, שעל פיהם לא יוכלו חברי־כנסת להרוויח כספים באופן פרטי על־ידי ניצול מעמדם כחברי הבית.

ההצעה הראשונה היתה הצעתו של ח"כ חטיבת אחדות בליכוד, הלל זיידל, שהוא מחברי הכנסת שאינם עובדים עבודה פרטית, אם כי לא חיים רק על משכורתם מהכנסת. הוא הציע להחיל את הוראות ועדת־אשר על חברי־הכנסת, ולא רק על חברי הממשלה. להצעתו של זיידל אין כל סיכוי, וגם אם תתקבל, אין ספק ש־חברי־הכנסת יוכלו לעקוף את מסקנות ועדת־אשר, אחרי שפרשת החווה של אריק שרון פרצה פרץ ענק בהוראות הועדה.

יושב־ראש סיעת המערך בכנסת, ח"כ משה שחל, המרוויח הון־עתק במישרד עורכי־הדין שלו, בין היתר גם אודות ל־עובדה שהוא חבר־כנסת, העלה שורה של הצעות אחרות, מתונות יותר.

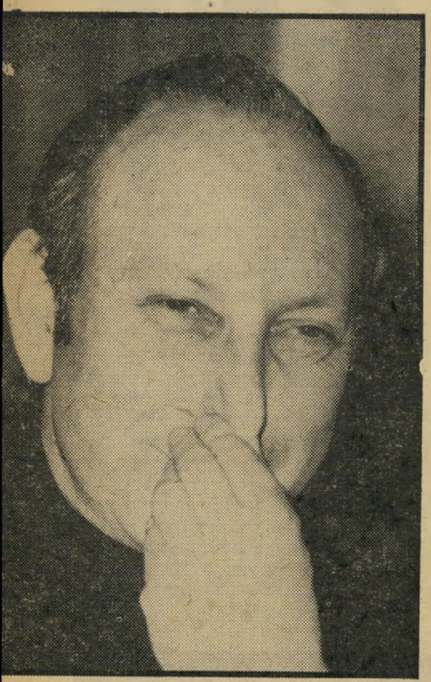
על פי הצעת שחל יצטרך כל חבר־כנסת, עם השבעתו, למסור הצהרה מפורטת על נכסיו ועסקיו. אם יסתבר כי ההצהרה אינה מלאה או אינה מדוייקת יואשם אותו ח"כ בבזיון הכנסת, והסנקציה על כך תוכל להגיע עד כדי גירוש מהבית. על סמך ההצהרה ייקבע באילו דיונים, של הכנסת או של ועדותיה, יהיה אותו ח"כ רשאי להשתתף.

איש לא יאסור על חברי־הכנסת להשתתף בדיון זה או אחר, אומרת ההצעה, אולם אם יסתבר כי חבר־כנסת השתתף בדיון הנוגע בצורה ישירה או עקיפה לעסקיו הפרטיים, הוא יואשם בבזיון הכנסת, ואפשר יהיה להענישו עד כדי הפסקת חברותו בה.

עוד הצעה של שחל נוגעת לחוק דיווח נסיעות לחוץ־לארץ. כל חבר־כנסת יצטרך, ערב כל נסיעה שלו לחוץ־לארץ לדווח לוועדת־הכנסת לשם מה הוא נוסע ועל חשבון מי. ועדת־הכנסת תקבע אם הנסיעה חיונית עד כדי כך, שהיא מצדיקה היעדרות מהכנסת באותה עת, וכן תקבע אם אין בכרטיס משום שוחד ישיר או עקיף לח"כ, או אם אין כוונת המשלח של הח"כ לחוץ־לארץ לזכות בטובת הנאה מידיו.

הצעה אחרת של שחל נוגעת למתנות שמקבלים חברי־כנסת. כל ח"כ יצטרך לדווח לוועדת־הכנסת על כל מתנה שאותה קיבל הוא או מישפחתו מאדם פרטי, ממוסד או מחברה, וכן על כל הנחה בתשלום שממנה הוא נהנה. ועדת־הכנסת תקבע אם אין בכך משום שוחד או נסיון להשפיע על הח"כ, ותורה לו אם לקבל את המתנה או לדחותה. במידה והח"כ לא יישמע להוראות הוועדה או שיסתיר מפניה מידע, הוא יואשם בבזיון הכנסת ואפשר יהיה לנקוט נגדו בהליכים עד כדי הרחקתו מהכנסת לצמיתות.

קשה להניח שהצעות אלה אמנם תאורשנה בכנסת. חברי־הכנסת, שרובם יושבים על מיכרה זהב כלכלי, בין היתר משום שהם נושאים בתואר חבר־כנסת, לא יסתפקו במשכורת שלהם מהכנסת, אפילו שהיא תפחה לאחרונה במידה ניכרת. הם ימשיכו לחמוד את ההכנסות הכספיות המונות בעסקים שונים או בעבודות שונות, שאותם הם מבצעים בעת היותם חברי־כנסת.

ח"כ חיים קאופמן

מיליונים ממשחקי־ילדים

חיים קאופמן: רווח 50 מיליון

ח "כ חרות חיים קאופמן הוא חבר־כנסת חדש, אולם אין ספק כי הוא אחד מעשירי הכנסת, אם לא העשיר ש־בהם. קאופמן מתגורר עם אשתו ושלושת ילדיו בדירת־גג מפוארת בת 6 חדרים בבית משותף בפתח־תיקווה. מלבד הדירה יש לקאופמן גן של 150 מטרים על גג הבית, שבו הוא גאה ביותר. "אפילו אבן רהם יפה. מרשות שמורות הטבע אמר, אחרי שביקר אצלי, כי הגן שלי הוא אחד העשירים בארץ."

קאופמן בן ה־44 מסביר מדוע הוא מתגורר בדירה, גדולה ומפוארת אמנם, ולא בווילה: "אם כבר וילה, אז וילה מבודדת עם גן ענק, אבל אשתי לא מוכנה לכך. היא טוענת שכאשר אני במילואים, או בעבודה ציבורית, היא לא רוצה להיות לבד בבית מבודד."

בידי חיים וחנה קאופמן שתי מכוניות. האחת גדולה, מסוג דודג' דארט, והשניה קטנה יותר, רנו 5, שבה נוהגת חנה קאופמן, המשמשת כחשבת העסקים של בעלה.

קאופמן עשה את כספו בעצמו. אמנם אביו היה סוכן חברות זרות, וקאופמן ממשיך לעשות הון רב מחברות אלה, אולם הירושה שאותה הותיר לו אביו היתה דלה ביותר. עסקי האב לא הרקיעו שחקים, למרות שהמישפחה היתה אמידה למדי. גם אשתו של קאופמן באה ממישפחה בינונית, מבחינת ההכנסה הכספית. לאביה של חנה היתה תחנת־דלק קטנה בפתח־תיקווה.

כיום שולט קאופמן בכמה חברות, שבסמות, יחד עם החברות הקטנות יותר ו־המפורסמות פחות, רוכשות את תמציות הבשמים הדרושות לבשמים, מי קולון, סבונים, קצף־גילוח, סבוני־גילוח, אפטר שייב וכל יתר מוצרי הקוסמטיקה, מ־קאופמן כימיקאלים. גם חברות הנושאות את שם חברות־האם בחוץ־לארץ, והמקבלות את הידע שלהם מחברות אלה, קונות את תמציות הבשמים מקאופמן.

חברה אחרת של חיים קאופמן היא חברת קאופמן סוכנויות. חברה זו מייבאת לארץ צבעים, וקאופמן גאה בכך כי עד לפני שנתיים, עת נכנסו לשוק חברות אחרות, היה כל ציור של צייר ישראלי נעשה בצבעים שלו. חברה זו מייבאת לארץ את צבעי טלנס, או, בשמותיהם המסחריים והידועים יותר: פנדה, רמברנדט, וסקו וואן גוך.

חברה אחרת של קאופמן היא קאופמן צילום. עד לפני כמה שנים היה קאופמן היבואן הבלעדי של מצלמות ישיקה היפניות, אולם שלא כיתר יבואני המצלמות הבין בשלב מסויים כי הברחות המצלמות מותירות את היבואנים כימעט ללא ריווח.

כולן מצויין שמו. החברה הראשונה היא קאופמן חברה למיסחר, המייבאת לארץ שורה של מישחקי־ילדים, ביניהם הלגו היקר, שקאופמן הוא הסוכן הבלעדי שלו בארץ. מלבד הלגו המפורסם מייבא קאופמן באופן בלעדי את מישחקי הילדים המפורסמים פישר פריס ומצ'בוקס, וכן עוד מישחקי־ילדים ידועים פחות. קאופמן הוא המוביל היום בשוק מישחקי הילדים הפורח בישראל, והוא גדול יותר מכל מתחריו גם יחד.

חברה אחרת של קאופמן היא קאופמן כימיקאלים. כימעט כל בושם הנמכר בארץ, תחת כל שם שהוא, הוא בושם שנעשה מתמציות המייובאות על־ידי קאופמן. חברות התמרוקים הגדולות והמפורסמות בעולם מזמינות את תמציות הבשמים אצל קאופמן.

הוא ויתר על זכויות אלה. כיום מביא קאופמן מסרטות, ציוד טלוויזיה משוכלל וציוד יקר לאולפני הסרטה וקולנוע.

חברה אחרת של קאופמן היא דידקטי, המייצרת בארץ צעצועים לילדים, ספרים ומחברות מיוחדות. לאחרונה הוציאה חברה זו פזלס עם תמונת ירושלים, וגרפה הון רב, בעיקר בקרב תיירים. בבעלותו חברה נוספת, הקשורה ליתר החברות שלו, קאופמן צילום.

המחזור הכספי של חברות קאופמן הוא כיום מעל 50 מיליון לירות בשנה. מחזור ענק, מאחר והוא כולל בחישוב שלו רק את דמי העמלה של קאופמן ולא את מחיר המוצר. 50 מיליון הלירות של המחזור הם בעצם הריווח האישי של ח"כ חיים קאופמן, לפני הוצאות מישרדיות ומס.

קאופמן מודה כי יש לו חסכונות בגובה של מיליונים רבים של לירות, המושקעים בחשבונות חסכון במניות ובצמודים. בנוסף לאלה יש לו רכוש רב בקרקעות ומיגרשים שעליהם אין קאופמן רוצה להרחיב את הדיבור.

אולם קאופמן, שלזכותו ייאמר כי הגיע לכנסת כאדם עשיר, טוען כי עבודתו כפרלמנטרית והמיפלגתית מחבלת בעסקיו. הוא ידוע כחבר־כנסת חרוץ ביותר, כאחד מאלופי השאילתות בכנסת, כמי שמקפיד להשתתף בכל ישיבה של המליאה ובכל ישיבת ועדה שבה הוא חבר. בנוסף לשלושת ימי הכנסת, שלדבריו הם "מתים" מבחינת העסקים הפרטיים שלו, מקדיש קאופמן שעות וימים לעבודה מיפלגתית בתנועת החרות. משאת נפשו היא להיות שר־התעשייה או שר־האוצר. ההפרעה בעסקים מחבטאת, לדבריו, בהיעדר אפשרות לפתח רעיונות חדשים, מוצרים או שווקים חדשים. אם כי הוא מודה שהעסקים הקיימים שלו כבר עובדים מעצמם, בעזרת הזמן המצומצם שהוא מקדיש להם, ובעזרת אשתו וחבר עוזריו.

משה עמאר: הכל במזומן

ח "כ מפ"ם משה עמאר הוא אחד מחברי הכנסת העשירים ביותר, ו־בוודאי שהעשיר ביותר מבין חברי הכנסת של מפ"ם. עמאר, מי שהיה במשך שנים רבות חבר מועצת עירייית חיפה, הוא עורך־דין במיקצועו, המעסיק עוד שלושה עורכי־דין שכירים. עמאר חושש לגלות את הכנסותיו הכספיות.

הוא ומשרדו התמחו בטיפול מישפטי בענייני ערביי חיפה וצפון הארץ, ועל כך מקנאים בו רבים מעמיתיו בחיפה. הלקוחות הערביים אינם דומים ללקוחות היהודיים של עורכי־הדין. בדרך כלל רוב הלקוחות הערביים משלמים כסף מזומן, לא

ח"כ קאופמן משחק עם בנו בקוביות ה"לגו"
מי קולון, סבונים וקצף־גילוח

ח"כים: ממה הם חיים באמת?

(המשך מעמוד 15)

צ'קים, והפיקוח על הוצאותיהם מטעם מס־הכנסה הוא פיקוח ירוד הרבה יותר מאשר הפיקוח בסקטור היהודי.

עמאר מתגורר בדירה מפוארת עם אשתו ושלושת בנותיו, אך אין לו מכונית. בדי־קות לקבלת רשיון נהיגה גילו כי אין לו קוארדינציה מספקת כדי לקבל רשיון כזה.

הזוג עמאר ידוע בחיפה כזוג שמוציא כסף רב. בין על דברי לבוש — אשתו של ח"כ ידועה כאחת המתלבשת בבג־דים יקרים — ובין אם על ארוחות־ערב, קניות משק־בית, ונסיעות לחוץ־לארץ.

אחד מסעיפי ההוצאה הגדולים ביותר של מישפחת עמאר הוא טעיף המוניות. אולי בגלל העובדה שאין ברשותה מכונית, נוהגת מישפחת עמאר לנסוע הרבה, גם מ־חוץ לעיר, במוניות ספיישל. ההוצאות על מוניות מסתכמות בהרבה אלפי לירות ל־חודש. גם העובדה שאשתו של עמאר ואחת מבנותיו מרבות לבקרו בכנסת, יותר מכפי שנוהגים בני מישפחה של ח"כים אחרים, מגדילות את ההוצאות בסעיף המוניות.

אולם נראה כי הוצאות המוניות ירדו בעתיד הקרוב. אשתו של עמאר מפעילה עליו עתה לחצים כבדים, כדי שיקנה לה מכונית. עמאר מסרב בינתיים, אולם ידידי המישפחה מוכנים להישבע כי האשה תזכה לבסוף, ותאחז בהגה.

מיכה חריש: מוותר על הכנסת

ל עומת שני אלה, ח"כ המערך מיכה חריש הוא אחד מעניי הכנסת. חריש, אב לשלושה ילדים מתגורר בדירה בת שלושה וחצי חדרים בגיבעתיים, שאותה רכש בשנת 1968 בעבור 45 אלף לירות.

חריש הוא כלכלן במיקצועו, וערב ה־בחירות האחרונות הוצע לו על־ידי חברות כלכליות גדולות לוותר על חברותו ב־כנסת ולהצטרף לצוות עובדיהן תמורת שכר גבוה. חריש זוכר את ההתייעצויות המישפחתיות שהיו לו במשך לילות ארו־כים, עד שהחליט בכל זאת לרוץ לכנסת.

מצבו הכלכלי של הכלכלן חריש הוא בכל רע. יש לו אוברדרפט קבוע בבנק ורק חסכון אחד, של 50 אלף לירות על שם הילדים. הוא נוסע במכונית וולוו בת 10 שנים ולאחרונה, שוב בעיקבות התייעצות מישפחתית, החלה אשתו, אסתר, לעבוד שוב. היא יוצרת תמונות קרמיקה, וה־אתרים היקרים של חיפה, אם כי הוא מסרב בתוקף לגלות את מיקומו ואת ערכו של המיגרש. הוא נוהג בסובארו 1974 ויש לו חשבונות־חיסכון בבנק, אם כי, לדעתו, אינו חייב לפרסם פרטים עליהם.

פינחס שיינמן: זהב בבוידם

ח "כ המפר"ץ פינחס שיינמן מרוויח את משכורתו היחידה מהכנסת, אולם גם בלעדיה הוא אדם עשיר ביותר. מלבד ההוצאות שאותן הוא מקבל כחבר־כנסת, מקבל שיינמן עוד הוצאות, יותר מ־10.000 לירות כל חודש, מהמועצה הדתית של תל־אביב—יפו, שבראשה הוא עומד.

אצל החוגים הדתיים הסימן לעושר מת־בטא בצורה שבה מחתן האב את בנותיו. אלוהים ברך את שיינמן בשתי בנות, והוא חיתן אותן בחתונות מהמפוארות ביותר שידעה הארץ.

עדות לעושרו של שיינמן, המתגורר בדירה מפוארת בשדרות סמאסט בתל־אביב, הוא דווקא שרברב. באחד הימים הוזמן על־ידי אשתו של שיינמן שרברב לביתם, כדי לתקן את דוד המים החמים. עוד עוסק השרברב במלאכתו, ומעליית הגג נשרו כמה מטילי זהב. השרברב נד־הם, אולם יותר ממנו נדהמה אשתו של שיינמן, שבמשך שעה ארוכה שיכנעה את השרברב כי מטילי הזהב אינם רכושם, אלא רכוש של קרוב מישפחה, וכי היא מישפחה מקווה כי תמונות אלה תכנסנה עוד 10.000 לירות לחודש.

חריש אמנם ויתר לפני שנה וחצי על עסקים בשביל פוליטיקה, אך הוא ואשתו נחושים בהחלטתם, שלא יציג את מוע־מדותו לכנסת הבאה ויפנה לעסקים פרטיים בתחום הייעוץ הכלכלי לחברות.

חריש, שלא כמו חברי־כנסת אחרים, אינו מוכן כלל לשמוע על עסקים פרטיים תוך כדי חברות בכנסת. לדבריו, כל חבר־כנסת העוסק בעסקים פרטיים מועל בתפ־קידו ובאמון בוחריו.

יוסף רום: הצנעת העושר

ח "כ הפרופסור יוסף רום, איש חרות, הוא אדם עשיר. רום אינו מכחיש זאת, אך יש לו הגדרה אחרת למצבו ה־כלכלי: „אני חי כמו שצריך לחיות על שתי משכורות גבוהות, ואני לא מתלונן."

רום מתגורר בשכונת נווה־שאנן בחיפה בדירת פאר בת ארבעה וחצי חדרים, יחד עם אשתו ושלושת ילדיהם. עד שהגיע לכנסת היה פרופסור באוניברסיטת חיפה.

רום אינו בא ממישפחה עשירה. לאביו היה בית־קפה קטן בתל־אביב, אולם במשך השנים הצליח לחסוך כסף ולהשקיע אותו בצורה נבונה, עד שזה הפך אותו לאדם עשיר.

אשתו של רום עובדת כיועצת חינוכית ומביאה הביתה משכורת נכבדה, אם כי מישפחת רום אינה מוכנה לגלות את גובה המשכורת הזו. לרום יש מיגרש גדול באחד ובעלה רק שומרים עבורו את מטילי ה־זהב בביתם.

שלמה לורינץ: 10 מיליון לדירה

ח "כ דתי אחר הידוע כעשיר מופלג הוא ח"כ האגודה שלמה לורינץ, יושב־ראש ועדת־הכספים של הכנסת. איש אינו יודע במה לורינץ עוסק. הוא עצמו טוען כי הוא עוסק רק בעבודה פרלמנטרית וב־עבודות צדקה מטעם האגודה. אולם לורינץ, המתלבש בפאר וחי בעושר רב, ידוע ב־חוגים הדתיים כאדם עשיר ביותר.

לורינץ גם עוסק בכספים גדולים. מלבד עבודתו בוועדת־הכספים של הכנסת, ממו־נה לורינץ על קרנות גדולים המצויים בידי החוגים הדתיים הקיצוניים ובידי אגודת־ישראל, והוא דמות מקובלת מאד על־ידי תורמי האגודה בחוץ־לארץ.

עדות לעושרו של לורינץ היא ביתו בבני־ברק, לאחרונה מכר לורינץ את הווילה שבה התגורר במשך שנים רבות בבני־ברק, שהיתה מוקפת בגן ענק, תמורת סכום של 10 מיליון לירות.

יוסף בורג: חסכון בחו"ל

ח בר ממשלה אמיד, אם כי ללא עיסוקים פרטיים, הוא שר־הפנים, ה־ממונה על המישטרה, הד"ר יוסף בורג. כ־מורה ורב במיקצועו, לא עסק, לפחות במשך 30 השנים האחרונות, בכל עבודה פרטית.

בני הזוג גולומב מתגוררים בסביון. לדבריו, מטעמי חיסכון. בתו של הח"כ לקחה במחלת אסטמה. היה זה כאשר בני הזוג התגוררו עם ילדיהם ברמת־אביב, בדירה שאותה קיבלו מהורי האשה, וה־רופאים המליצו בפניהם לעבור דירה. גולומב היה אז פקיד בכיר בכור. לפני ש־החליטו על מעבר דרסטי למקום כמו ערד, שכרו בני המישפחה וילה בסביון למשך שלושה חודשים. יותר לא לקחה הבת בהתקפים אסטמטיים. כאשר ראו כי טוב, החליטו להמשיך להתגורר מחוץ לעיר והמישפחה עמדה להירשם לבית ברמת אפעל, ליד כביש גהה. אז התברר להם כי לרכוש וילה בסביון זול ב־150.000 אלף לירות, מאשר לבנות שם בית, והם החליטו ש„הצניעות של רמת אפעל יקרה מדי עבורם" והמשיכו להתגורר בשכונת ה־יוקרה.

לדברי גולומב הפרש המחירים בין ה־דירה שלו ברמת־אביב לבין הווילה בסביון היה כ־80.000 לירות, שאותן לקח כהל־וואה. למישפחת גולומב אין נכסים אח־רים, מלבד חיסכון בבנק בגובה של כ־100.000 לירות. רעייתו של גולומב, העו־בדת כמנהלת מחלקה בבית־החולים גהה, משתכרת כ־18.000 לירות נוספות בחו־דש. לבני הזוג מכונית מדגם פיז'ו 504.

תואפיק זייאד: הוצאות כפולות

ח "כ תואפיק זייאד שייך לשיכבה „העשירה" של חברי־הכנסת של רק"ח. חברי־כנסת ממיפלגה זו חיים ב־צניעות רבה. את משכורתם הם מעבירים לקופת המיפלגה ומקבלים ממנה דמי מיחיה נמוכים. חברי־כנסת אלה הם היחידים ש־אותם אי אפשר לראות אף פעם במזנון חברי־הכנסת והם אוכלים תמיד במזנון הכללי מפני שהוא זול יותר. גם שם הם מקפידים להזמין אוכל צנוע וזול, בדרך־כלל כוס תה עם קרקרים וגבינה. בן חמשת חברי־הכנסת, השניים החריגים הם צ'ארלי ביטון, הנוהג לשבת במזנון הח"כים והוא גם היחידי מביניהם שיש לו מכונית פרטית מסוג ב.מ.וו., וח"כ תואפיק זייאד, אשר בפעמים הנדירות שהוא מופיע בכנסת, אפשר „לתפוס" גם אותו במזנון הח"כים.

לזייאד בית גדול בן שתי קומות במרכז נצרת, וחשבון הוצאות כמעט בלתי מוגבל מעיריית נצרת שבראשה הוא עומד. זייאד ידוע כרחב יד, מה שבא לידי ביטוי כאשר הוא יושב עם חבריו בבתי־קפה בנצרת, משמשת אותו מכונית של העיריה עם נהג.

בנצרת התהלכו שמועות כי לזייאד יש חיסכון נכבד בבנק, אולם זייאד תולה שמו־עות אלה בתעמולת בחירות שהתנהלה נגדו, ומוכן להורות לכל הבנקים בנצרת לפתוח את חשבונותיהם כדי להוכיח שאין לו חשבון כלל.

אולם למרות כל זאת אין ספק כי רמת־החיים של זייאד עולה על זו של שאר חברי־הכנסת של רק"ח.

הוא חבר־כנסת החל מהכנסת הראשונה ובמשך שנים רבות שר בממשלה.

אולם בורג חי ברמת־חיים גבוהה ביותר, ויש לו חשבונות חיסכון גבוהים בבנקים. הוא מתגורר בדירה השווה כיום למעלה מ־2.5 מיליון לירות, בשדרות בן־מימון, בשכונת רחביה, בירושלים.

ידידיו של בורג טוענים, כי לדבריו הוא חסך כסף רב בנסיעותיו לחוץ־לארץ. בורג הוא מאלופי הנוסעים לחוץ־לארץ בין שרי הממשלה, והוא מתמיד בכך כבר שנים רבות, אם כי אינו נותן פירסום לנסיעותיו. כאשר נוסע בורג לחוץ־לארץ משולמות כל הוצאותיו, בנוסף למשכור־תו, והוא גם יכול לקנות מיצרכים ומוצרים שונים מכסף שאינו בא ממשכורתו.

לבורג ידידים רבים בחוץ־לארץ, המצי־פים אותו במתנות בעלות ערך רב ובכללי־בית, בכל פעם שהוא מבקר אצלם.

דויד גולומב: אסטמה בסביון

ד ויד („דודיק") **גולומב** הוא מחברי־הכנסת הצעירים של הבית, חיה פו־ליטית חדשה שהופיעה על המפה רק עם הקמתה של ד"ש. כיום גולומב הוא חבר ש"י, הפלג שנפרד מידין. גולומב לא בא ממישפחה עשירה, מוצאו ידוע, שכן הוא בנו של מפקד ההגנה אליהו גולומב. גם אשתו לא באה ממישפחה בעלת הון.

ח"כ מיכה חריש
בעזרת הקרמיקה —

ח"כ יוסף רום
— עם ייעוץ חינוכי —

ח"כ פנחס שיינמן
— ומטילי זהב —

ח"כ שלמה לורינץ
— לשם שמיים!

אצלנו החורף סוף לא נגמר...

שעשע

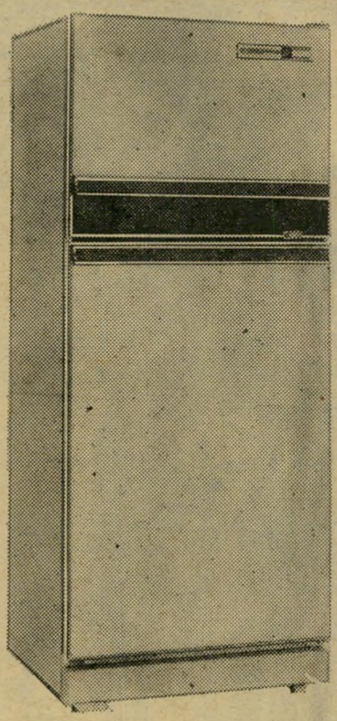

בית האופנה למבינים שבה.

ת"א דיזנגוף 128- 3 קומות אופנה · ת"א דיזנגוף 125-לצעירים
ת"א דיזנגוף 120-ארנקים
הילטון ירושלים · אילת השחר

ת"א זמנהוף 25- זמש ועור

התור עבר אלינו!

ומה שנכון נכון!

נכון שמכירות מקררי תדיראן עלו בשנת 1978 **פי 7** לעומת המכירות בשנת 1974. למרות שהיקף המכירות הארצי של מקררים ירד ב־1978 בכ־10% לעומת 1974.

נכון שזו ההוכחה הניצחת לאמון הציבור במוצרי תדיראן באיכותם ובשרות המובטח להם.

נכון שעקב הדרישה הגדולה למקררי תדיראן נוצר תור.

נכון שבכדי לקצר את תקופת ההמתנה, אנו עושים את המיטב והמירב להגדלת כושר הייצור.

נכון שמקררי תדיראן במיגוון דגמיהם* הם המתאימים ביותר לצרכי המשפחה הישראלית.

נכון שהמחיר אצלנו הוא סופי. הרוכש מקרר תדיראן מוגן מפני כל התייקרות** (לא קשור למועד האספקה)

* כל דגמי המקררים מיוצרים מחומרים ומרכיבים טכניים זהים שהינם המעולים ביותר. מקררי תדיראן ב-5 צבעים (בסדרות רגילות וסדרות דה-לוקס) השונים זה מזה בעיצובם.

** בתנאי שההזמנה תגיע למשרדנו לא יאוחר מ-28 לחודש פברואר ש.ז.

ההחלטה הנכונה שלך: מקרר תדיראן

פרסום 3/78

להיות בקאהיר 1979

נחות בנמל-התעופה של קאהיר, להגיש את דרכוני לשוטר בבי־קורת־הדרכונים, לראות אותו מעלעל ב־מיסמך, לחזות בלידתו של חיוך אדיר על פניו, לשמוע את המילה: „אהלאן!"

לשמוע מילה זו שוב ושוב, בערבית, באנגלית, ולפעמים גם בעברית, מאות פעמים במשך שמונה ימים, בלילויים אר־תו החיוך הלבבי המצרי, מפי נהגי־מו־ניות, שרי־ממשלה, זבניות, נערי־מעלית, פרופסורים, צעירים בשולחן סמוך ב„גרו־פי", סופרים, חיילים, מלצרים, מזכירות, מבקרים במועדון־לילה וסתם אנשים ש־התוודעתי אליהם ברחוב — בלא אף יו־צא אחד מן הכלל.

לחזות, על פי הזמנת ידיד, מפיק־סרטים, בהסרטת סצנה במועדון־הלילה של „מינה האוס", שבה רוקדת הכוכבת לעיני קהל חוגג, ולחשוב על כך שבאו־לם זה עצמו נערך, לפני יותר משנה, המשא־ומתן לשלום שלא נסתיים.

להגיש למלצר במיסעדה, בתום הארו־חה, את כרטיס־האשראי שהונפק לי על־ידי סניף „בנק הפועלים" בתל־אביב, ול־קבל את תלוש־התשלום לחתימה בלי ניד־עפעף.

לעמוד בראש מיגדל־קאהיר היפהפה בצהרי־יום, להשקיף על העיר האדירה מן הפיראמידות בדרום־מערב ועד לגור־די־השחקים של עיר־נאצר בצפון־מערב, ולחשוב על מאות אלפי הישראלים שיעלו על המיגדל הזה בעתיד.

■ ■ ■

שבת בביתו של אחד מגדולי ה־סופרים במצריים, ללטף את החתול שלו ולשמוע מפיו זיכרונות על הביקור שערך באוניברסיטה העברית בירושלים ב־1946.

להכיר את אחת מגדולות רקדניות־הבטן של מצריים, להיענות להזמנתה להילוות אליה בערב שבו יש לה ארבע הופעות במקומות שונים בעיר, לראותה על הבמה כהתגלמות החושניות הנשית כשהיא נעה לקצב המוסיקה הערבית המטרפת, ולשוחח עימה במכונית בדרך ממקום למקום, כשהיא נוהגת בעצמה ובפראות, מעשנת בשרשרת, לובשת שימ־לה מודרנית ונועלת מגפיים אופנתיים.

להכיר עיתונאי דובר־עברית המספר שתירגם רבים ממאמרי, ולהתווכח עימו בעברית על המאמר „הלם השלום", ש־פורסם במלואו בעיתון מקומי.

לקבל מסגן־אלוף של שירות־הביטחון המצרי דרישת־שלום לעיתונאים ישרא־ליים שהכיר, ובניהם אהוד יערי, סמי גרינשפן, דויד לנדאו.

להיכנס לחנות ברחוב קצר־אל־ניל („ארמון הנילוס") ולגלות כי המוכרת היא יהודיה, שנישאה למוסלמי, והמב־קשת למסור דרישת־שלום למישפחתה בחולון.

■ ■ ■

ענות שוב ושוב, פעמים בלא־ספור, על שאלות מודאגות של אנ־שים השואלים, בדאגה גלוייה ואמיתית: „מדוע הישראלים מעכבים את ההסכם? מדוע חשוב לכם פסיק פה ונקודה שם, כשאנחנו מוכנים לפתוח, יחד איתכם, תקופה חדשה בחיי עמינו?"

לשתות סיפלוני קפה ותה, לסרוגין, עם מפיק־סרטים מצרי ולתכנן עימו, ספק בהלצה, ספק ברצינות, את התסריט ה־ראשון שיופק כקו־פרודוקציה מצרית־ישראלית, על אודות חיילים במילחמת יום־הכיפורים (היא „מילחמת־ראמא־דאן", בלשונו).

לנתח באוזני שר־המדינה לענייני־חוץ, בוטרוס בוטרוס־ראלי, בארמון הנהדר שבמידאן אל־תחריר („כיכר השיחרור"), את אופיו של אריק שרון.

לגשת למישרד של סוכנות־ידיעות כדי לבקש טובה בהעברת ידיעה לארץ, להי־ענות ברצון על־ידי אחד מעובדי המישרד, שם קלייין־בלחובסקי זיכרונות על הצ־גות־אידיש שהתקיימו פעם בקאהיר.

להיפגש באותו המקום עם צעיר יהודי שנולד במצריים, שהיגר לארצות־הברית ושביקר גם כמה פעמים בארץ, ולשוחח עימו בעברית.

לאכול בחברת פקיד בכיר מלישכת ה־נשיא במיסעדה ברחוב עבד־אל־חלק סר־וואד, ולשמוע מפיו הרצאה מפורטת על תבשילי מצריים ואופן הכנתם, ולבחור בצלחת של „מולוחיה" (מרק ירוק מתו־בל מאד, העשוי מירק שאיני יודע מהו).

לשבת בווילה הנהדרת של ידיד לבנוני צעיר, שהוא גיסו של אחד האישים ה־עשירים ביותר בסעודיה, לגמוע כוסות ויסקי ולשוחח על השפעת המהפכה של איית־אללה חומייני על סיכויי השלום.

להיוועד עם מיודענו הוותיק, מורסי סעד־אל־דין חמדי, מי שהיה ראש מינ־

ולשמוע מפיו את ההרצאה הקצרה ביו־תר על בעיות המשא־ומתן: „למה אתם לא רוצים בשלום? שטויות, אינכם רו־צים בשלום! אילו רציתם בשלום, הייי־תם נותנים לפלסטינים להקים את מדי־נתם. או שיהיה שלום עם כולם, או שלא יהיה שלום ביכלל!"

לשמוע מפי ידידה מצריה צעירה, את סיפור־חייה על רגל אחת: „הורי מכ־ריחים אותי להתחתן עם גבר שאני לא אוהבת אותו. הוא איש טוב ונחמד, אבל הוא לא מוצא חן בעיני. אנחנו מאור־סים, ונקבע שנתחתן כשנמצא דירה. קשה מאד למצוא דירה. אני מקווה שלא נמ־צא דירה לעולם."

■ ■ ■

שבת בחוג ידידים, במיסעדה עממית בקירבת הפיראמידות, שבה אוכלים רק תרנגולת צלוייה, לשתות יין מצרי אדום („עומר אל־כיאם") ולבן („פתולומאוס") ולהחליף בדיחות פולי־טיות — בדיחה ישראלית תמורת בדי־חה מצרית.

לשמוע מפי זבנית באחת החנויות כי בעל־החנות הוא „יהודי מפלסטין", לג־שת אל האיש ולשמוע מפיו בעברית רהו־טה — שהיה תלמיד גמנסיה „הרצליה" ושיש לו בית בגיבעת־הרצל.

לשמוע כי ג'יהאן אל־סאדאת עסוקה עתה בחיבור עבודת המ"א שלה באוני־ברסיטת קאהיר, על הנושא „השפעת שי־רי (המשורר הבריטי) שלי על השירה ה־ערבית".

לפתוח במיקרה את גליון השבועון „אוקטובר", שהופיע ביום הגיעי לקא־היר, ולמצוא בו את המאמר שלי על „מילחמת הגנרלים".

לראות את הפיראמידות בחשיכה.

לעמוד בלובי של מלון, ההומה אור־חים מצריים, ולצעוק בעברית, בקולי־קולות, מפאת הקשר הטלפוני הלקוי, דברי־פרשנות על מצב המשא־ומתן, למען תוכנית „יומן־השבוע" של שידורי־ישראל (שלא שודר בסופו־של־דבר בגלל שביתה).

לשבת בבאר עם צעירה מצרית, בת העדה הארמנית, בעלת מיקצוע חופשי, ולהתווכח עימה בלהט על שיחרור ה־אשה, כשהיא דוגלת בדיעה שעל האשה להשתחרר מעיסוקיה המיקצועיים במשך חמש השנים הראשונות אחרי לידת בנה, כדי שתוכל להתמסר לו כראוי.

■ ■ ■

גשת לבית-הכנסת הגדול ברחוב עדלי, במרכז קאהיר, בליל־שבת, ל־אחר התפילה, להצטרף לקבוצה קטנה של זקנים, העומדת עדיין לפני חזית ה־בניין, לשמוע מפי אשה מצריה־אשכנזיה הל־ההסברה והדובר המצרי במשא־ומתן לשלום, ולחוות דיעה על דגם העיתון־לילדים שהוא מתכוון להוציא לאור.

לראות את תאונת־הדרכים הראשונה שהייתי עד לה במצריים, שניות מעטות אחרי שהתרחשה, כשאדם הרוג שוכב ברחוב, מול פתח ביתו של הסופר נגיב מחפוז, מכוסה בחיפזון בעיתונים.

להרגיש באושר המציף את כולי, כאשר אני מצליח למצוא קשר טלפוני, אחרי שחייגתי לאותו מיספר עשר או עשרים פעם.

להקליט את קולו של ילד קטן בטייפ־ריקורדר הנגסי, ולראות את חיוך ההנאה על פניו כשהוא שומע את קולו.

■ ■ ■

עמוד על המקח עם המוכר בח־נות־השטיחים בכפר קירדסה, בירת השטיחים המצריים, שאינו מוכן לזוז מן המחיר שנקב, והמוריד לבסוף לירה מן המחיר שכבר הסכמתי לו, כמחווה חד־צדדי של ידידות.

לשמוע מאותו מוכר צעיר שהוא מוכן לתת לי גלביה לבנה ויפה בחינם — בתנאי שאתחייב להופיע בה בכנסת ב־ירושלים.

להחליף דיעות עם עורך עיתון מצרי על הבעיות העלולות להתעורר, כאשר המוני מצרים והמוני ישראלים ייפגשו אלה באלה, ולסכם עימו שאולי כדאי להקים ועדת־תיאום מצרית־ישראלית, כדי לפקח ולהנחות את התהליך, בשל־ביו הראשונים.

להתרשם, בשיחה זו ובעשרות שיחות אחרות, כי בעיני המצרים כלל אין ספק שהסכם־השלום ייחתם, במוקדם או ב־מאוחר, מפני שהישראלים יבינו בעצמם שהצעות סאדאת הן לטובתם.

לאכול במיסעדה בשולחן הסמוך לזה של גנרל מצרי, אשר חזתו מעוטר בשמו־נה שורות של עיטורים — ולחפש לשווא תירוץ כלשהו כדי להיכנס עימו בשיחה.

להתחווכח עם אחד מגדולי הוגי־הדיעות במצריים, איש האופוזיציה השמאלית, המותח ביקורת קטלנית על מדיניות ה־נשיא, מבלי שנוכחותו של קצין־הביטחון הבכיר, המלווה אותי, תפריע לו במאומה.

■ ■ ■

הסתובב ברחובות סתם, לבדי, כמו בארץ הידידותית ביותר, לחת־ליף דברים עם אנשים מכל הסוגים, לש־מוע את דיבריהם הספונטאניים על הש־לום, להסתכל בעיניהם, לראות את חיו־כיהם הלבביים, להקשיב לנימת קולם, ולחשוב: „אלוהים שבשמיים, אילו יכול היה כל אחד משלושה וחצי מיליוני הישׂ־ראלים לראות ולשמוע זאת!"

לשמוע מפי איש־ביטחון, שהשתתף ב־ביקור הנשיא אל־סאדאת בירושלים, את רשמיו בעת הטיסה הראשונה מקאהיר ללוד: „ההתרגשות חנקה את גרוננו..."

להיכנס לחנות של ספרים וציורים עתיקים, לשמוע שבעליו הוא קופטי, ל־שוחח עימו על הסיכויים שהשפה הקופ־טית תקום ותחזור להיות שפת־דיבור כמו העברית, לשמוע מפיו: אבל לכם, היהודים, יש ארץ משלכם!" להתבונן בקלף עתיק של פירקי־תורה שהוא שו־לף מתחת לערימה של עתיקות.

לחזור ל„סהרה סיטי", מועדון־הלילה שבו אירעה בדצמבר 1977 התפרצות ה־אכסטאזה הגדולה של התיידדות העיתו־נאים מישראל עם המארחים המצריים, ולשמוע שם מפי זמר־מאלתר שירי תהי־לה על האומה הערבית הגדולה ועל ה־מלך חאלד מסעודיה, בשעה שאורחים סעודיים תולים על צווארו שרשרת ה־עשוייה משטרות־כסף בני 10 לירות מצ־ריות (300 ל"י) כל אחד.

לקבל מחמאה מפי פקיד מצרי בכיר: „אני מקווה שאתה תהיה השגריר הרא־שון של ישראל במצריים."

■ ■ ■

שמוע, כמה פעמים, שאלות מפי מצרים אם אכן מנחם בגין דיבר ברצינות, כשאמר כי היהודים הם שבנו את הפיראמידות — אחת ההערות המת־מיהות ביותר שנפלטו אי־פעם מפיו של ראש־הממשלה.

לדבר על ליקחי ההיסטוריה המצרית, בת 6,000 השנים, ולזכות מייד בתיקון מפי בת־שיחי, עיתונאית מצרית קשישה: „לא 6000 אלא 7000..."

לטייל בעיר ביום השישי, הוא יום־השבת המוסלמי, כשהרחובות ריקים יח־סית והתנועה מעטה, ולהיווכח עד כמה קאהיר היא עיר יפה ונעימה כאשר העו־מס הנורא של ההמונים אינו משבש את חייה.

ללכת ברחוב ולהיתקל לפתע בעבד־אללה שלייפר, יהודי אמריקאי גבה־קו־מה ומזוקן, שהתאסלם ושהפך פרו־ערבי נלהב, המכהן כאן עתה כמנהל סוכנות־ידיעות אמריקאית.

להיתקל בקפה „בראזיליה" ברחוב טלאת־אל־חרב במצרי קשיש שההובי שלו הוא חקר המוסיקה הדתית העתי־קה, המבקש לדעת מיהו המומחה הישׂ־ראלי מס' 1 ללחן של כת האסיים, ול־הבטיח לו לברר זאת ולהודיע לו על כך בכתב.

להמריא הביתה, להסתכל מחלון המ־טוס בעיר הנהדרת והענקית הזאת, בפי־ראמידות המזדקרות, בגורדי־השחקים, בנילוס המתפתל, במיבצר של צלאח־אל־דין, בקו החד בין הפס הירוק הצר והמידבר העצום משני צדדיו, ולחשוב: אם נחמיץ את ההזדמנות לעשות שלום עם ארץ זו, לא תסלח ההיסטוריה לעו־לם לאיש ולדור האשמים בכך.

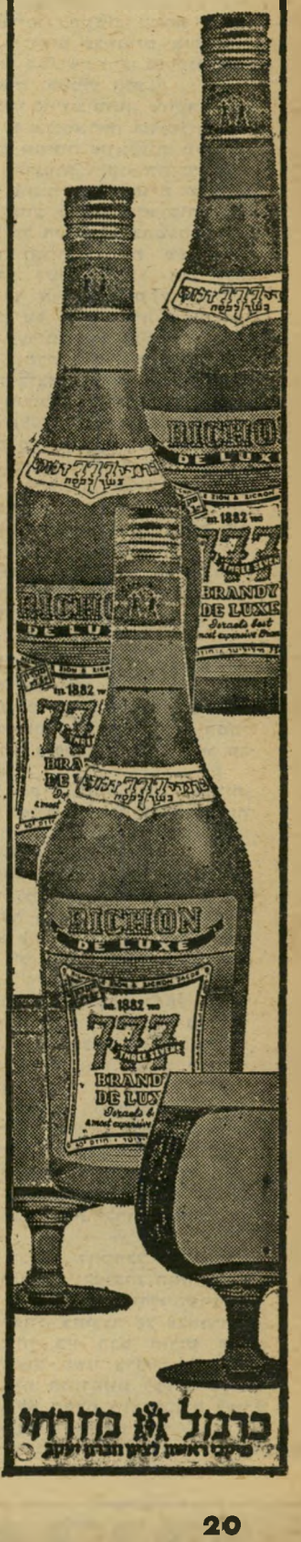
קאהיר, 2 בפברואר 1979.

הערכת־המודיעין האחרונה של ראש־אמ"ן טעתה

בשתי נקודות, ועם ישראל נכנס למיטה עם אימפוטנט

לאנשים הנכונים!

777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי.

■ ערב סרישתו מתפקידו כראש אגף־המודיעין במטכ"ל, השתתף האלוף **שלמה גזית** בהערכת־המודיעין האחרונה של קציני חיל־המודיעין, שנעשתה תחת פיקודו: הניסיון להעריך מראש מה תהיה תוצאת משחק הכדורסל, שנערך במדריד, בין מכבי תל־אביב לבין ריאל מדריד. למחרת היום, בתום טקס חילופי ראש אמ"ן, יכול היה גזית לבשר לקציני־החיל: „העריכת ראש אמ"ן היתה הקרובה ביותר למציאות." מסתבר ש־גזית העריך מראש שתוצאת המשחק תהיה 86:70 לטובת הספרדים, כלומר ניצחון בהפרש של 16 נקודות. במציאות ניצחו הספרדים בתוצאה 90:76, הפרש של 14 נקודות.

■ לראש אמ"ן החדש, האלוף **יהושע שגיא**, שבא במקומו של גזית, היו בעבר בעיות מישפחתיות, בגלל הזהות בין שמו לבין שמו של אחד מעורכי מדור הספורט של היומון הארץ, **יהושע שגיא**. אחרי מילחמת יום־הכיפורים, בעת שאיש־המודיעין שגיא שירת כקצין־המודיעין של אוגדת האלוף **אריאל שרון**, שירת עיתונאי־הספורט שגיא כחייל מילואים, פירסם בעיתונו רשימות מהווי חיילי המילואים, שכללו דברי ביקורת על צה"ל. יום אחד פגש הקצין שגיא את העיתונאי שגיא ובקש ממנו: „אולי אתה מוכן להגיד לאבא שלי שזה לא אני הכותב את הרשימות בהארץ? אמרתי לו את זה כמה פעמים, והוא לא מוכן להאמין לי!"

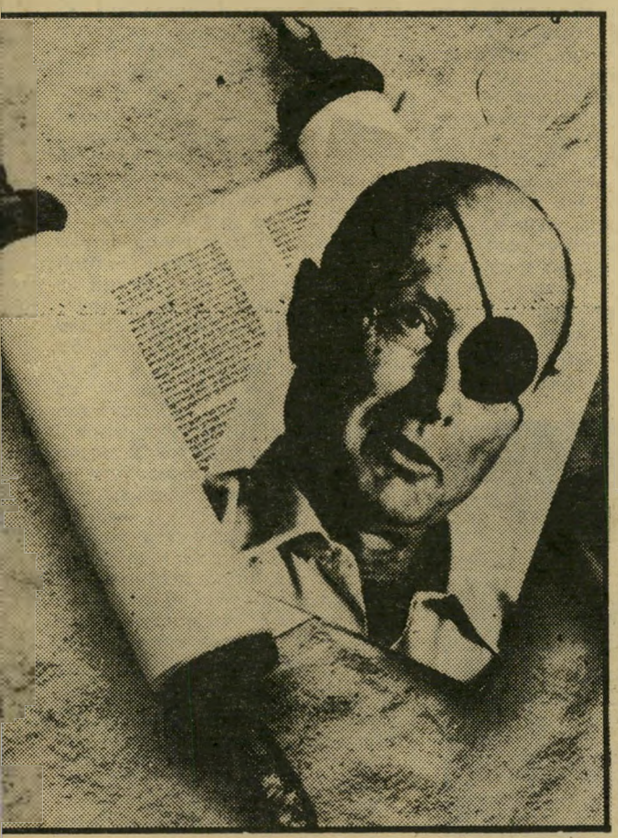
■ ח"כ **יוסי שריד** ישב השבוע במיסעדה תל־אביבית, בחברתו של איש־הטלוויזיה **אלי ניסן**, ובאוזני כל הנוכחים במיסעדה העריך את ההבדל שבין שני עסקני מיפלגת־העבודה, המתמודדים על הבכורה בסניף המיפלגה בתל־אביב. אמר שריד: „**אליהו שפייזר** מייצג את הטיפשות העצלה. מזכיר מועצת פועלי תל־אביב, **דב בן־מאיר**, מייצג, לעומת זאת, את הטיפשות החרוצה."

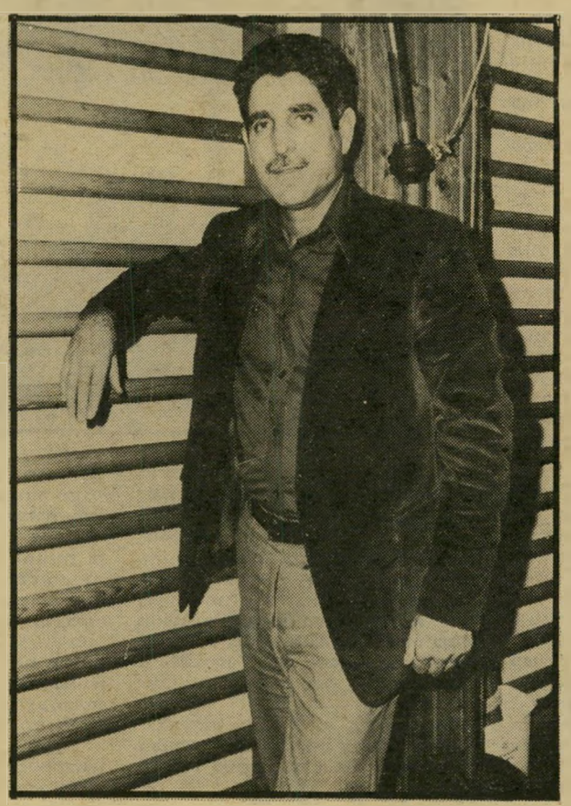
■ בעת שישב בשבוע שעבר ח"כ הליכוד **יצחק יצחקי** במיזנון הכנסת ואכל, ניגשה אליו את ממזכירות הליכוד, **ירדנה מלר**, ודרשה ממנו במפגיע להיכנס לאולם כדי להצביע. יצחקי כה מיהר, עד ששכח להסיר מחגורתו את מפית־השולחן הכחולה, וכך נכנס לאולם המליאה. כאשר העיר לו על־כך אחד הסדרנים, מיהר יצחקי לצאת מהאולם, החזיר את המפית למיזנון וחזר להצביע.

■ ח"כ יוסי שריד, הידוע כאחד מנושאי דגל היונים במיפלגת העבודה, שינה השבוע את דעתו והצהיר: „אני נגד להחזיר את יריחו. צומחות שם פומלות כאלה נהדרות, שזה ממש עוול להחזיר את המקום."

■ סגן ראש־הממשלה, הפרופסור **יגאל ידין**, החליט כי ששת האסירים הנמלטים עלו־לים לבוא לביתו, כדי לשוחח עימו. הוא סיפר על חששו ל־נוטר, השומר על הבית, ולמחרת כבר היו מודבקות בצריפו של הנוטר תמונותיהם של כל השישה, כדי שיוכל לזהותם אם הם יגיעו לבית.

■ סגן־שר־האוצר **יחזקאל פדומין** מתלונן על־כך, שבכל פעם שהוא עולה לדוכן־הנואמים בכנסת, מיד משסעים אותו בקריאות־ביניים. כאשר עלה פלומין לנאום בשבוע שעבר, ושוסע בקריאת־ביניים, הוא סיעת של"י בעניין החוזה של אריק שרון קרא ח"כ הליכוד **רוני מילוא** לעבר ח"כ של"י **מאיר פעיל**: „לאן חזר השר **חיים צדוק** אחרי שסיים את תפקידו בממשלה?" השיב לו פעיל: „לך יש קשרים עם ה־סי־איי־אי, אבל לי אין בלשים פרטיים." השיב לו מילוא: „לכן

ישראל גרנית

מי שהיה אלוף־מישנה בצה"ל ונודע במילחמת־יום־הכיפורים כ־מפקד מפקד כוח גרנית, נכנס בסערה לפוליטיקה כאשר הוקמה ד"ש, ונחשב ליד ימינו של ייגאל ידין. אולם גרנית התאכזב מהר מאוד מד"ש, אם כי לדבריו הוא מתכנן עתה את צעדיו הבאים בפוליטיקה. כדי שיהיה לו הרבה כוח למילחמות הפוליטיות העתידות שלו, הולך גרנית פעמיים בשבוע למועדון בריאות בבית מלון תל־אביב ידוע, ומשלם עבור התענוג לטפס על המכשירים.

משה דיין

הפך מסופר פופולארי בארצות־הברית לגיבורו של רב־מכר: טכס במינהרת לינקולן. זהו ספר סנסציוני חדש מאת סופר הבלשים ריצ'ארד קאמינגהאם. הספר מתאר את השתלשלות המאורעות כאשר קבוצת אנשי פידיאיון פלסטינים מנסה לרצוח את דיין, כשמכוניתו עוברת במינהרת לינקולן, מתחת לנהר האדסון. ציור זה הוא אחד האילוסטרציות לספר, המבוקש עתה בחנויות הספרים בארצות־הברית.

פנה ליושב־ראש הישיבה, ח"כ **בנימין הלוי**, ואמר לו: „אולי אפשר להקים ועדה בכנסת כדי לדעת מדוע הפסוק הראשון שאני אומר בכל הזדמנות מעורר מיד תגובות זעם?" השיבה לו ח"כ המערך **אורה נמיר**: „זה מתוך יחס מיוחד אליך." ענה לה פלומין: „מוחל טוייבס." (מוחל על הטובה, באידיש).

■ במיסגרת ריב־שפתיים מילולי בין ח"כ הליכוד **דב שילנסקי** לבין ח"כ רק"ח **מאיר וילנר**, אמר שילנסקי: „חבר־הכנסת וילנר, אני הייתי נער יהודי בגולה." השיב לו וילנר: „זה הדבר היחידי הנכון שאמרת."

■ כאשר עלה מזכ"ל ההסתדרות, ח"כ **יחזקאל משך**, על בימת־הנואמים, הוא בירך את שר־התחבורה החדש, **חיים לנדאו**, לרגל כניסתו לתפקיד. ענה לו לנדאו בקריאת־ביניים: „אתה תוכל לסייע מעשית, לא רק בברכה." הגיב על כך ח"כ ש"ס, **מרדכי וירשובסקי**: „לא צריך להגזים."

■ במיסגרת הדיון בהצעת אי־האמון בממשלה, שהגישה אני מספר לך את העובדות." ענה לו פעיל: „כאשר אני אחליט שאתה תהיה הבלש הפרטי שלי, אתה תספר לי." מילוא לא יכול היה להתאפק וקרא לעבר פעיל: „אז תשלם לי."

■ בשבוע שעבר היו צריכים שני חברי־המערך, **יעקובי ומיכה חריש**, לצאת בשליחות הכנסת לפרלמנט האירופי בשטרסבורג. יעקובי לא רצה לנסוע, ולמחרת היום התגלה מדוע. הוא הביא לכנסת את ידידתו, דיילית אל־על **נגה פרלמוטר**, והציג אותה כ„חברה שלי" לפני כל חברי הבית. חריש לא רצה לצאת, משום שבאותו שבוע היתה צריכה לעלות הצעה דחופה שלו לסדר־היום, בעניין שיכון לזוגות צעירים. מזכ"ל מיפלגת העבודה **שימעון פרס**, החליט לשלוח במקומם את ח"כ **דני רוזוליו**, ואיש לא הבין מדוע הוא בחר דווקא בו. פרס הזכיר לחברי־המערך האחרים, שרצו לנסוע, כי רוזוליו השתתף במישלחת ישראל באו"ם, והוזעק ארצה כדי להשתתף בהצבעה על חוק הבחירות האזוריות, ולכן „מגיע לו פי־צוי".

■ בוויכוח על החוזה של

אנשים

שר־החקלאות אריק שרון טען ח"כ המערך, **עמוס הדר**, כי אין צורך להחמיר עם שרון, מאחר ואף אחד מהמושבניקים, חברי־המערך, לא יוכל בעתיד לכהן כשר־חקלאות, משום ש־יהיה בכך ניגוד אינטרסים. השיב לו מי שהיה שר־המישט־רה, **שלמה היל**: „גם אני לא אוכל להיות שר חקלאות, כיוון שלפעמים אני קונה בשוק תפוחי־אדמה."

■ בעת שיחה בין מי שהיה שר־החוץ, ח"כ **יגאל אלון**, ובין מזכיר המישמרת הצעירה של מיפלגת־העבודה, **חיים רמון**, ניתחו השניים את מהל־כי־השלום בין מצריים לישראל, וכיצד הם יירשו בהיסטוריה. אמר על כך אלון: „בספרי ה־היסטוריה יופיע **מנחם בגין** כהערת־שוליים, כאשר הם יז־ארו את מאמצי השלום של **אנוור אל־סאדאת**."

■ כאשר נערך דיון בסיעת המערך, שבו ניסו לנתח את הסיבות להצלחת הליכוד בבחי־רות האחרונות, התבטא אלון: „לעם היה צורך פרוורסי להיכ־נס למיטה עם הליכוד, ואחר־כך הוא גילה שהליכוד בעצם אימפוטנט."

■ בעת דיון על העלייה והקליטה, תקף ח"כ המערך **עוזי ברעם** את המוסדות ה־עוסקים בכך ואמר: „על פי קצב העבודה של גורמי העלייה והקליטה בארץ, אנחנו נגלה פיתאום כי העלייה הגדולה ביו־תר ליישראל היא מוויאט־נאם.

■ בישיבת סיעת־המערך בכנסת השתתף גם חבר הוועד־המנהל של רשות השידור מטעם המערך, **ניסים אלמוג**, הוא הביע דעה מיקצועית, ש־לפיה צריכה סיעת־המערך ל־הילחם על־כך שישידורי־צבע יכנסו בהדרגה לטלוויזיה ה־ישראלית, תוך חמש שנים. הגיב על כך ח"כ מיכה חריש: „כן, כל שנה נכניס צבע אחר."

■ בדיון על כרוז הסטו־דנטים הערביים, עלתה לנאום ח"כ המערך **שושנה ארבו־לי־אלמוזלינו**. אחרי כמה מילים קרא לעומתה ח"כ רק"ח, **תיקיף טובי**: „חברת־הכנסת **יהודה בן־מאיר** הוא זהב לעומתך."

■ במיסגרת אותו דיון התי־חרו חברי־הכנסת בקריאות על גושא הבושה. החלה בכך ארב־לי־אלמוזלינו, שקראה לעבר ח"כ **שולמית אלוני**: „איך את לא מתביישת?" השיבה לה אלוני: „אני מתביישת רק ב־דבר אחד, ששמעתי אותך נוא־מת." אחר כך עברה אלוני אל ח"כ הליכוד **מנחם סבידור** ואמרה לו: „אני מתביישת בכך שאתה יושב בבית־המחוקקים." כאשר באמצע נאומה של אלוני השמיע ח"כ האגודה **יעקב גרוס** קריאת־ביניים. אמרה לו אלוני, מעל דוכן הנואמים: „עוד גיבור קם לי. בוקר טוב אדוני. מה שלומך? אתה מגייס את ילדיך לצבא, את בנותיך? מה אתה עושה פה בכלל?" גרוס לא נשאר חייב ואמר לה: „את סוכנת של אש"ף, ואני מתבייש שסוכנת של אש"ף יושבת בכנסת."

■ מי שהיה מנכ"ל הסוכ־נות היהודית, והנהו כיום מנהל הקרן קיימת לישראל, **משה ריבלין**, טען השבוע כי זו הפעם הראשונה שלחברי הנה־לת הסוכנות היהודית אין רגשי־נחיתות לעומת חברי ממשלת ישראל.

■ ח"כ המערך, הרב **מנחם הכהן**, אושפז בשבוע שעבר אחרי שאיבד את שיווי־משקלו ונפל. לידידיו, שבאו לבקרו ו־שהתעניינו במחלתו, הסביר הכהן: „אני מבקר יותר מדי בכנסת. אחרי שהכנסת איבדה את האיזון שלה, איבדתי גם אני את שיווי־המשקל שלי."

■ חברת־הכנסת אורה נמיר היתה בסיור עם ועדת־החינוך, שבראשה היא עומדת, בכפר הערבי אום אל־פחם, במשולש. כאשר היה על נמיר לברך את תושבי הכפר, היתה לה פליטת־פה והיא פנתה אליהם בלשון: „תושבי אום אל־פת"ח."

■ רק עתה נודע כיצד הסתבך מנכ"ל בנק טפחות, **חיים בן־דויד**, בפעולת־העז־רה שהוא עורך, בהיקף ענק, עבור אם־החמישיה המפורסמת, **שרה וכסדר**. בן־דויד, שהוא עצמו אב לשלישיה, כבר אסף יותר מ־60 אלף לירות עבור מישפחת החמישיה, וסיפר כי למחרת לידתה של החמישיה הוא פגש בשכנתו, רעייתה ה־נשיא **איפירה נבון**, בקונ־צרט. גב' נבון פנתה אליו ואמרה לו: „אתה הרי מכיר את החטוייה, אז אולי תיגש ל־הירים ותראה מה אפשר לעשות למענם?" הסביר בן־דויד ל־גבי, „בקשת אשת־הנשיא היא פקודה."

■ אחרי הדיון בוועדת־הכספים של הכנסת על אגרת הטלוויזיה, מיהרו שלושה חב־רי־כנסת אל דוברת הליכוד ב־כנסת, **ישראלה חיריק**, ו־ביקשו ממנה להוציא קומוני־קאט לעיתונות. שיכלול את דבריהם בישיבת הוועדה. כשי־הדוברת קיבלה את הנאומים של שלושת חברי־הכנסת, היא גיל־תה, כי השלושה — **חיים קאופמן, יצחק שרייר** ו־**יגאל כהן־אורגד** — טענו טענות סותרות לגבי מיספר מקלטי הטלוויזיה שבעליהם מתחמקים מתשלום האגרה. מ־חוסר ברירה לא הוציאה הוד־עה סיעתית, אלא שלוש הוד־עות שונות, הסותרות זו את זו.

■ המיסעדן הירושלמי ה־ידוע, **יחזקאל שמש**, ערך בשבוע שעבר טכס ברית־מילה לנכדו, בנה הרביעי של בתו **עדנה**. שמש הזמין לברית, שהתקיימה במיסעדה שלו, את נשיא־המדינה **יצחק נבון**, ו־את ראש עיריית ירושלים **טדי קולק**, שניהם ידידים אישיים טובים שלו. בשעה 11.30, ה־מועד שאליו הוזמנו הקרואים, לא הגיעו שני האישים. שמש, שהתכוון כי אחד מהם יהיה הסנדק, נטל את התפקיד על עצמו. הנשיא אמנם לא הגיע, אבל קולק הגיע חמש דקות אח־רי סיום הטכס. „מה כל כך מיהרתם?" הוא שאל את שמש. „החלטנו להתחיל בדיוק בזמן," ענה לו שמש. „הגיעו ימים טובים," אמר קולק, בהצביעו על שמש, שהוא ממוצא פרסי. „שמש הפך להיות ייקה."

■ באותה מסיבה היה גם צלם־העיתונות **דויד רובינ־גר**, מי שהיה פעם צלם העולם הזה, הידוע כמי שהולך אפילו לבית־השימוש כשמצלמתו ע־מו. אבל לרובינגר לא היתה הפעם מצלמה. הוא נשאל על־ידי ידידיו: „מדוע אתה בא עירום?" תשובתו: „המצלמות שלי לא שותות ויסקי."

עליזה בגין

התנדבה לעמוד בראש אגודה חדשה — אגודת נשות יהלומנים לפעולות התנדבות — ואף באה לכנס הייסוד שלה. בכניסה ניתנה לה אורכידיאה סגולה. עליזה בגין שכחה את הפרח היקר כאשר הלכה, אולם בביתה נזכרה ומיהרה לטלפן לאסתר קדישאי, רעייתו של ראש לישכת ראש־הממשלה, יחיאל קדישאי. זו דאגה לכך שלמחרת היום תגיע האורכידיאה לבית בגין. בתמונה נראית גברת בגין כשהיא נואמת בפני נשות היהלומנים. מימין לשמאל יושבות שולמית חוצ'נר וחנה גרטלר, בתו של נשיא בורסת היהלומנים משה שניצר, מנכ"ל מישרד הבריאות הפרופסור מרדכי שני, עליזה בגין, ורדה שניצר, רעייתו של נשיא הבורסה והפרופסור כהן.

אביב גפן

בן ה־6, בא להצגת־הבכורה שכתב אביו יהונתן, „ספורים שענת אוהבת במיוחד." זו היתה הפעם החמישית שבה ראה את ההצגה, ואת כל השירים שלה הוא כבר יודע בעל פה. לבכורה הזמין אביב עשרה ילדים מהגן שלו, וכן את הגננת פנינה, שהיתה גם הגננת של אמו נורית, לפני הרבה שנים, ברמת־גן. לאה רבין (בתמונה משמאל) הביאה עימה לאותה הצגה את נכדה. בדרך כלל, באירועים הקשורים עם מישפחת דיין (משה דיין הוא דודו של יהונתן) מגיעה המישפחה בהרכב מלא, אך שר־החוץ ורעייתו היו בפאריס, בביקור רשמי, ולכן לא הגיעו. בהצגת הבכורה ייצגה הפעם את „החלונות הגבוהים" לאה רבין.

אנשים

הטלוויזיה תהיה „אוהל הדוד טום"

ואבא רדף אחרי גונבי הנרקיסים

■ לקאריקטוריסט **רענן זריא**, שהגיע השבוע לביקור בארץ, היתה הצעה מקורית להסבת שמה של רשות־השידור. אחרי ששמע כי **יוסף לפיד** עומד להתמנות כמנכ"ל רשות־השידור, הציע לוריא להסב את שם עורכי העיתון המתחרה להקטין את כושר־היצירה שלו באמצעות סימום. ואז, ברגע המכריע, יופיע **פטיש מק־גארט**, ויציל את לוריא ואת העיתונות החופשית של הוואי.

■ ביום הששי ברחוב דיזנגוף בתל־אביב עמד לו נער ואת כפר הנופש של **רפי נלסון**," אמר קיש.

■ באילת, עם תום צילומי הסרט של **טוני קרטיס**, נטל רפי גלסון מצבה ענקית, שימשה כתיפאורה בסרט, והעביר אותה לכפר־הנופש שלו. כאשר נשאל מדוע עשה זאת, לנהג שיש לו מזל שלא ביקש להוסיף עוד אפס לסכום הזה, על הבושה של גניבת פרחים מנער.

■ ימי־ההולדת של **אסף** („ספספיי") **אמדורסקי** כבר הפכו עניין של מסורת. בכל שנה מזמין אבא **בני** את כל דואגים, כדי לברר מה קרה לשדרן הפופולרי שלהן **אדם אנסקי**, יכולות להירגע. אלכס חוזר ארצה וכבר בשבוע הבא, ימשיך בתוכניתו 707 ובקולה של אמא. מעניין שקהל מערי־ציו מורכב בעיקר מנשים, הטוענות שאינן יכולות להתחיל את הבוקר מבלי לשמוע את קולו ברדיו.

■ לא רק מנחים עבור הטלוויזיון מעסיקים כרגע את אנשי־התיקשורת, גם התוכנית עלי כותרת מדוברת מאד. בעיקר דנים במנחיה הבאים והולכים. **נתן ברון**, מנהל בית־ספר לעיתונאות בתל־אביב, הוזמן על־ידי מפיקי התוכנית להיבחן כמנחה אפשרי. אחרי שעבר את המיבחנים, נודע לו שעלי כותרת החליטה להסתפק במנחה אחד — **מני פאר**. דעתו של ברון: „לדעתי אני האדם היחידי המתאים להנחות את התוכנית הזו."

■ צריך לנהוג יותר בזהירות — השבוע למדו זאת על בשרם שני אנשי־בוהמה. הזמר **אושיק לוי**, שהתנגש בעת נהיגה עם מכוניתה של אשת־החברה **נהורה פינצמן**, יצא במזל מהתאונה כשהוא בריא ושלם, אך המכונית אושפזה לתיקון. הדוגמנית **חלי גוד־דנברג**, שכל־כך התגאתה ב־יופיה של מכוניתה החדשה, עלתה בשעת נהיגה על בלוק ענקי, וגם היא יצאה בשלום, ואף מכוניתה מאושפזת במוסך. עכשיו תופסים השניים טרמפים.

אריאל קשת

אך יצא לאויר העולם לפני שבוע, וכבר מצלמים אותו. הוא עדיין לא יודע שאמא שלו נחשבת כשחקנית היפה של התאטרון הלאומי „הבימה", ובשל הריונה עזבה את תפקידה הסכסכי בהצגת „חלום ליל קיץ". בעוד כחודשיים היא תחזור לפעילות בתיאטרונה. גם אבא שלו, שנמנע מלהופיע בשבועות האחרונים, עובד עכשיו במרץ על תכנית מוסיקלית חדשה. האמא היא השחקנית יונה אליאן, והאבא — הזמר ששי קשת. יונה וששי מאושרים מאוד עם התוספת המשפחתית.

הרשות ל„אהל הדוד טום".

■ אגב, לוריא עומד להעתיק את מקום־מגוריו, למשך שנה אחת לפחות, להונולולו שבהוואי. הקאריקטוריסט, שציוריו מתפרסמים בחשובים שבעיתוני העולם, קיבל הצעה מעיתון יומי בהוואי להצטרף למערכת שלו, כדי לסייע לו במאבק עם העיתון המתחרה באי. לוריא עשוי להיענות בחיוב להצעה ולהתגורר עם מישפחתו שם. ידידיו בארץ, ששמעו על כך, כבר ראו בעיניי רוחם כיצד ישתלב רענן בעתיד באחד מפירקי סידרת־המתח הטלוויזיונית הוואי 50: הסרט יספר על הזמנתו לאי ועל תככי ומכר נרקיסים. לידו עצרה מונית והנהג קרא לנער, ביקש שלושה זרים, נטל אותם וברח מבלי לשלם. ראתה זאת סוכנת־הציירים **חווה שי**, לא התעצלה, רדפה במכוניתה אחר המונית, רשמה את מיספרה והביאה אותו לנער. אמר לה הצעיר: „אל תדאגי, אבא שלי עיתונאי." ואומנם **יאיר לפיד**, בנו של **טומי לפיד**, הביא את המידע לאביו. זה איתר את בעל המונית, בא אל ביתו ודרש את תמורת הפרחים, סך 25 לירות. נוסף על כך ביקש צ'ק על סכום של 250 לירות. כתרומה עבור אקי"ם (אגודה לקידום הילד המפגר) והודיע ידידיו, עם ילדיהם, למיסעדה שלו ביפו, כדי לחגוג את יום־ההולדת של אסף. הילד בן ה־8 ביקש הפעם מכל ידידיו, שיביאו לו עציצים כמתנות יום־הולדת, כי הוא רוצה לפתוח משתלה בחדרו. הוא אפילו תלה שם שלט „פינת הצומח והנובל".

■ פסל מקורי מאד, ובעל רעיונות חדשניים, הוא **מנשה** („מנשקה") **קדישמן**. מוסיון־ישראל פותח תערוכה מיצירותיו, המצויירת כולה על דפים מתוך ספר טלפונים. מנשקה גם ביקש מאמנים־ידידים שיציירו ככל העולה על רוחם על דפי ספר־הטלפונים, שצוירו על ידו. חברת דפי זהב, המציאה לאור את מדריך־הטלפון המסווג בארץ, התפעלה מהרעיון והחליטה להעניק את חסותה לתערוכה זו. שם התערוכה מתקשרים אל קדישמן.

■ אל ארמונו של המלך **אולאף ה־5** בנורווגיה הגיעו ארבע צינצנות־דבש. השולח — **יחיאל קדישאי**, ראש לישכתו של מנחם בגין. הדבש נשלח לאוסלו, אחרי שיחיאל התארח בארמון, שוחח עם כל אנשי המלך, וסיפר להם על ישראל שהיא ארץ זבת חלב ודבש. את טעם החלב לא היה צריך להסביר להם, אך יחיאל התרשם כי הדבש לא היה מוכר להם. לכן קיבלו אותו ישר מהמקור — מישראל. קדישאי התארח שם עם מישלחת ראש־הממשלה, כאשר נסע לקבל את פרס־נובל לשלום.

■ מנהל חברת־התעופה אולימפיק בישראל, **זאב קיש**, יכול להרשות לעצמו לטוס לכל מקום שירצה, אך הוא בחר דווקא באילת, אליה הגיע כדי להחליט מניתוח שעבר באחרונה. „מכל אי־הנופש בעולם, אני מעדיף את אילת השיב: „כאשר נחזיר את המקום למצריים. אומר להם שאיני עוזב, כי כאן קבור הסבא שלי."

■ כל עקרות־הבית, שהציפו את תחנת גלי צה"ל במיכתבים

■ בהתערבות שנערכה לפני שבוע בין אנשי קולנוע בתל־אביב, הפסיד מנהל סידרטי נוח, **דני דימבורט**, אלף דולר לטובת ידידו **יורם פרמן**, מבעלי קולנוע בן־יהודה. יורם

דפנה אילת

כותבת ומלחינת־שירים ותיקה גם עבור תוכניות הטלוויזיה הלימודית, החליטה לעלות על הבמה לשם שינוי. היא יוצאת בהצגת־ילדים חדשה עם השחקן אבי יקיר, המקריין את קולו של קישקשתא, בתוכנית־הילדים על המסך הקטן. השניים כתבו והלחינו את התוכנית, ואפילו קישקשתא יצטרף למופע. דפנה לא עלתה על הבמה כ־15 שנים, מאז שהיתה שחקנית מתחילה. היא בוגרת לחקה צבאית.

גליה ישי

הידועה בעיקר לצופים הצעירים כשחקנית בהצגות־ילדים, הוציאה ספר־שירים מפרי עטה. היא פנתה אל במאי התיאטרון הקאמרי, שמואל בונים, שביים אותה בעבר ב„רביעיית מועדון התאטרון", והמצייר בשעות־הפנאי שלו, וביקשה ממנו לאייר את הספר. התוצאה — ספר בשם „כתב חושם", עם רישומים של בונים. גליה, החושבת כשחקנית, החליטה לגייס ידידות שלה כדי להרכיב הצגת־ילדים המבוססת על הספר. הזמרת קורין אלאל תלחינה השירים וחגית רכבי ביימה.

מלי לן

נבחרה כמלכת־היופי של הנשים המלאות בתחרות שנערכה על־ידי מיפעל המייצר בגדים לנשים כאלה. כפרס קיבלה עבודה כדוגמנית בבית־האופנה הזה. יום אחרי התחרות הזמינה את הבוס החדש שלה, שלמה האוזנר, לארוחה שהיא בישלה עבורו. כמנה ראשונה הגישה סלומון מעושן בתוך לאזאנייה. מנה שנייה — מרק מוקרם. מנה עיקרית — אווז ממולא, עם תוספות של תפוחי־אדמה ומקרונים. ולקינוח — מיבחר של מוס עם קפה ועוגת־שוקולד. כאן — מלי באמצע, כשמימין הסגנית השניה חני רביד, ומשמאל הסגנית הראשונה, בתיה סגל.

טען שהסרט המוצג אצלו עתה ימשוך בשבוע הראשון כחמשת אלפים צופים, ודני לא הסכים עימו. הסרט (מחוץ לתחום) הביא כתשעת אלפים צופים, וכאשר יורם בא לגבות את הדולרים, סרב דני לשלם לו. לקח יורם שתי ביצים קשות והביא לדני ואמר: „למי שאין ביצים, החלטתי לספק לו שתיים."

■ השנה האחרונה היתה משמעותית ביותר בחייה של השחקנית **מרים גבריאלי**. קודם כל היא התגרשה מבעלה **אוריאל**, אחרי שנים רבות של נישואין. אחר־כך השיאה את בתה הבכורה, **יעל**, ואחרי זה עשתה הסבה מיקצועית. היא עזבה את המישחק לטובת עיסקי־המיסעדות. השבוע היא הפכה סבתא. כאשר בתה ילדה בת. היא גם חגגה לפני שבוע את יום הולדתה ה־44.

■ כאשר שחקן גוסס לעשות חלטורה, הוא מצפה, כמובן, להופעה מוצלחת. **יעקוב בודו** הוזמן להופיע בצפון הארץ, בכנס של בני־נוער. הנואמים שקדמו להופעתו התלוננו לפני הצעירים על התנהגותם האלימה והבלתי־מנומסת. כאשר עלה בודו על הבמה, אכן הרעישו הצעירים. בודו הפסיק את ההופעה ונתן להם הרצאה קצרה על מה שעובר על שחקן, כאשר הוא יוצא מתל־אביב, נוסע במשך ארבע שעות ליישוב בצפון ונתקל בקהל עויין. הצעירים השתכנעו והשתתקו. יומיים אחרי ההופעה קיבל בודו מיכתב־תודה מהמועצה האזורית, שכתבה לו כמה היא אסירת־תודה על ההרצאה החינוכית.

■ הפירסומאי **יעקוב פרנקו** הציע שדוגמניות תצוגת־אופנה, כשהן לבושות גרבונים וסודרים עליונים בלבד, כך שתשומת־הלב תתרכז בנעליהן. הדוגמניות **חנית בנקובסקי, שרית דמיר, דורין טל** ו**נדי מזר** אכן רקדו לצלילי דיסקו, כשהן נעולות מגפיים ולבושות סודרים. כאשר התיישבו על כיסאות, כדי להראות את נעליהן, הציגו הדוגמניות, לתדהמת הצופים, הרבה יותר מאשר מגפיים.

■ במסיבה שנערכה בתל־אביב בסוף השבוע פגש הזמר **אריק לביא** את הספורטאי **טל ברודי** וסיפר לו כמה הוא כועס על כך שמכבי תל־אביב הפסידה במישחק־הכדורסל ב־מדריד. „לא איכפת לי ש**מיקי ברקוביץ** בא למישחק במצב־רוח רע, כאשר הוא נוסע על חשבון משלם־המיסים. מצב רוחו לא מעניין אותי," הטיח אריק לפני ברודי הנדהם, שעל התקפה מסוג כזה לא ידע איך להגיב.

■ הבלשן **אכשלום קור**, בפיגתו אימרות עם רוטב בגלי צה"ל אמר על הברית הצבאית סוריה—עיראק: „זה מעיד שהעיראקים יפסיקו להסתובב ב־פיג'מות."

■ לתצוגת־אופנה בהרצליה, מטעם הוועד למען החייל, הגיעה הדוגמנית **מירי אורן** באיחור של חצי שעה. מארגנת התצוגה, **בתיה עפרון**, זעמה ושלחה את מירי הביתה. את מקומה מילאה נערה שאינה דוגמנית, בתו של אחד מבעלי מיפעל־בגדים, שהציגו באותו ערב, שנכחה במקום.

■ בהזמנה בלתי־שיגרתית זכו השבוע כמה נשים בישראל, ביניהן העיתונאית **עדה הוז** והד"ר לתיקשורת **רינה גורן**. ההזמנה היא לכנס בינלאומי ראשון לנשים בדרג מינהלי בכיר, שייערך במכסיקו. היוזמת היא **גלוריה קאראם דה־קסדרון**, סופרת ועיתונאית מכסיקאית. עדה מקווה שבשלב השני ישלחו לה גם כרטיס.

■ סרט בשם ג'נסיס מוסרט בארץ כבר מזה כמה חודשים. השחקן האנגלי **בראיין דוקין**, שמגלם את דמותו של ישו, גאה על כך שאשתו, השחקנית האנגליה **רוזה**, נכנסה להריון בארץ־ישראל, ורואפילו בגליל, שם גדל ישו עצמו. אשתו, שהיתה נוסעת מדי פעם לארצות־הברית עבור סירטי־פירסומת של חברת־תמרוקים, החליטה עתה להזמין את צלמי החברה לביתה באנגליה, בגלל הריונה.

דודו דותן

צעד באותה תחרות כמועמדת מיספר 14, אחרי 13 מועמדות. את הרעיון אימצו לעצמם המארגנים מטכס בחירת מלכת־המים, שבו נכנס טוביה צפיר כשהוא לבוש כגולדה מאיר לתחרות. דודו צעד אך לא זכה בנקודות.

חדווה עמרני

הזמרת אינה מזילה דמעות על־כך שהגיעה רק למקום השלישי בפסטיבל הזמר הישראלי. להיפך, היא מאד עליזה. היא עשתה מסיבה לכל ידידיה בבית מלון בתל־אביב לפני עזבה את הארץ והזמינה את אחיה הבכור מוני (בתמונה מימין) לשיר עימה ביחד. מוני, שהוא זמר מועדוני־לילה מזה שנים רבות, הפך לאחרונה איש־עסקים. יש לו מיפעל לשיפוץ מיכנסי ג'ינס בתל־אביב. בעלה של חדווה, דדלי רנוף (בתמונה משמאל), הוא רופא מצליח.

אם לא קנית עד היום-
כדאי לך החודש...

12P-37G

17P-20E

17P - 20E. הניידת הגדולה מכל הבחינות

- מסך 17 אינטש
- קליטה מעולה בכל מקום
- אנטנה טלסקופית UHF/VHF
- אפשרות חיבור למצבר המכונית
- עיצוב נאה וגימור דמוי עץ.

את הטלויזיות של שרפ, תוכל לראות לשמוע ולקנות בשק"ם. במשביר המרכזי, בכל"בו שלום, במשביר לצרכן, בש.א.ל. ובחנויות מובחרות למכשירי חשמל.

12P - 37G. דגם חדש ומשופר.

- מסך 12 אינטש
- קליטה מעולה בכל מקום
- אנטנה טלסקופית UHF/VHF
- קלה וניידת (כ-7 ק"ג)
- מתחברת גם למצבר המכונית
- אפשרות חיבור לאוזניות
- כפתורי כוונון חזיתיים
- עיצוב נאה וידית נשיאה נוחה.

SHARP

SHARP

שרפ. ענק האלקטרוניקה מיפן

או.קי.

בואן: אסמגו בע"מ ירושלים טלפון: 02-533817 הפצה: סלון טוקיו, אלנבי 53 ת"א. טל. 03-283770 הפצה בי"ם: אור, יבוא והפצה, דרך בית לחם 60, טל. 02-719447

אתה והלירה

מאת יגאל לביב

מחקר בנק ישראל:

צימצום האשראי מחבל בעליה ובצמיחה

התקפה חריפה ביותר על מדיניות־האוצר של הגבלות האשראי כלולה ב־מחקר מאת ריצ'ארד אבלין, שהופיע ב־ימים אלה בסקר בנק־ישראל מיספר 48—49, הקרוי „עשור אבוד של צמיחה ? המדיניות הכלכלית מאז 1973".

המחקר קובע, כי אחד הגורמים העי־קריים לביקוש המקומי הוא „ההסדר" הישראלי של הפקת ריווחי־הון ניכרים במיגזר הפרטי, מאשראי בלתי־צמוד ש־מעניק הסקטור הציבורי בתקופה של אינפלציה דוהרת.

לפי המחקר, צימצום כמות־הכסף ה־ריאלית הוא שגרם בראש וראשונה לירי־דה בביקוש המקומי הריאלי, ולקיפאון התפוקה הלאומית הגולמית הריאלית. השפעות אלה הן שהיו הגורם העיקרי לקיפאון, או לירידה במיספר העולים נטו, וחן ביבוא ההון הפרטי.

המחקר קובע, כי בלי הגדלת כמות־הכסף הריאלית בשוק לא תיתכן צמיחה כלכלית. יתכן כי בתחילה תגרום צמיחה כזו לעליה בביקוש, קודם שיבוא גידול ביבוא ההון הפרטי. הדבר עשוי להביא לעליה זמנית בשער החליפין ולתרום לגידול האינפלציה. תנועות־הון ספקול־טיביות עשויות לקזז את הלחצים הללו, ועל הרשויות להבטיח זאת באמצעות קבלת אשראי זמני מחו"ל. בפועל הנטיה נראית הפוכה, מתוך כוונה לשרת את הריווחיות של היצוא התעשייתי.

ה„פוסט" מכה את האינפלציה

זוכרים את המודעה של המעבידים, על פני עמוד שלם בכל העיתונים, שקר־אה להכות את האינפלציה ! אני מתכוון למודעה של **בומה שביט**, נשיא התע־שיינים, שבה נתבקשו השכירים לרכוש מדי חודש אגרות־חוב בחלק מהכנסתם הפנויה, והמעסיקים — לא להעלות מחי־רים במשך שלושה חודשים.

בין החותמים על המודעה היה גם אי־גוד המו"לים. והנה, לפני כמה ימים, הודיע אחד מחברי איגוד המו"לים, ה־„ג'רוזלם פוסט", על העלאת מחיר העי־תון — מ־7 לירות ל־8 לירות. עוד מכה כזו לאינפלציה, והיא ממש תיבהל.

הבורסה באילו קרנות נאמנות כדאי להשקיע?

מבין שבע הקרנות המשקיעות במניות („גדל" ו„פיא" של בנק־לאומי, „דקל" ו„ברוש" של דיסקונט, „צבר", „ארז" ו־„קהל" של הפועלים) אלה של דיסקונט היו היעילות ביותר לפי בדיקות מכל סוג שהוא. ורק הן הוכיחו עדיפות על פני תיק השקעה ישיר במניות. מימצאים אלה כלולים במחקר של **שלמה טראב**, שפורסם בסקר בנק־ישראל מיספר 48-49.

המחקר קובע עוד, כי בקרנות של בנק־הפועלים ניכרת עדיפות מסויימת ביע־לות הביצוע לעומת קרנות בנק־לאומי. עוד נמצא כי בכל אחד מן הבנקים היתה קרן הצבירה יעילה יותר בביצועיה לעו־מת קרן המחלקת רווחים.

מסקנת המחקר היא, כי כל משקיע פרטי יכול היה להשקיע בעצמו את כס־פו, ביעילות רבה יותר מאשר באמצעות אחת מהקרנות שנבדקו (פרט לקרן „דקל"), אילו היה מרכיב בעצמו תיק השקעות.

הסיבה לחוסר יעילות הביצוע של קר־נות הנאמנות, לדעת המחקר, טמונה ב־מדיניות ההעדפה הברורה של הקרנות, להשקיע במניות הקשורות בקונצרן הבנק המנהל את הקרן. מדיניות זו אינה מהווה אמנם הוכחה לחוסר יעילות בני־הול, אך קשה להניח כי היא עלתה תמיד בקנה אחד, בכל אחת מהקרנות, עם טובתו של ציבור המשקיעים.

הבהלה של צוקרמן

בשבוע שעבר, ביום החמישי אחר הצ־הריים, פשטה בהלה בירושלים. היא נפו־צה חיש מהר ביתר חלקי הארץ. לפי הסיפור שבמרכזה, עמד האוצר להכריז השבוע על יריידה משמעותית בערך הלי־רה לעומת הדולר. מקור הבהלה בעורך־דין ירושלמי, שסיפר גם לי, כי ראה ביום החמישי בשעה 12 בצהריים את **בן־עמי צוקרמן**, מראשי האוצר, נכנס לסניף הבנק הבינלאומי הראשון ברחוב הלל 10 בירושלים. לדברי עורך־הדין, רכש צוקר־מן 2,500 דולר, ואחר־כך הוא שוחח עם מנהל מחלקת המטבע־הזר בסניף ששאלו מה קורה, כיוון שלפני צוקרמן היו בסניף עוד פקידים בכירים של האוצר וגם הם רכשו דולרים. עורך־הדין, המוכר לי הי־טב, עמד על כך שראה ושמע דברים אלה. בן־עמי צוקרמן אישר כי אכן היה בסניף הבנק האמור ושוחח עם מנהל מחלקת המטבע הזר, אולם לא רכש כל סכום במטבע זר, „לא 2,500 ולא 1,000 דולר", כדבריו. הוא עשה כמה פעולות אחרות, שלא כללו עיסקי מטבע זר.

נראה כי בימי צפיה לגזרות, הספיק ביקור הפקיד בבנק, כדי לעורר תנודות רבות. שכן קניות רבות של מטבע זר בוצעו ביגללו.

המהפך והיצוא

מחקר של **יוסף ברוך**, שפורסם ב־סקר בנק־ישראל מיספר 48—49 קובע, כי המהפך הגדיל במידה ניכרת את הפער בתמורות שבין היצואנים לבין המייצרים תחליפי־יבוא, לרעת התעשיינים. לפני ה־מהפך היה הפער לרעת התעשיינים ב־20% ואילו אחריו הוא גדל ל־30% !

הסקר קובע, כי שינוי מפלה זה גרם להעמקת העיוותים בהקצאת המקורות במשק והרחיק את המשק מהשגת שער אחיד לכל המוצרים הסחירים.

הקנייה הטובה במכוניות

שנתון אירגון הצרכנים האמריקאי, ש־הופיע בימים אלה, פירסם את המכוניות המשומשות של 1978, שהן הקניה הטו־בה ביותר, לדעתו. מחקרי האירגון נח־שבים לרציניים ביותר בארצות־הברית.

מבין המכוניות הקרויות סאאב־קומ־פאקט ממליץ האירגון על המכוניות הב־אות, לפי סדר העדיפות: פולקסוואגן ראביט, פולקסוואגן שירוקו, הונדה אקורד, פורד פיאסטה, שברולט שאבט, מזדה גי־אל־סי, טויוטה סליסה, ביואיק אופל, דאטסון, דודג' קולט, הונדה סי־ביק, פליימוט סאפארו, רנו לה־קאר (2 דלתות).

המחקר ממליץ לא לרכוש שתי מכו־ניות: דודג' אומני ופליימוט הורייזון.

מבין המכוניות מסוג קומפאקט, מפ־ריד השנתון בין מכוניות אמריקאיות ל־יבוא. מכוניות הייבוא הנחשבות כקניה הטובה ביותר הן: אאודי 5000, פולקס־וואגן דאשר, וולבו 240, פז'ו 504, דאט־סון 810, בי־אם־וו 320, סאאב 99, פז'ו 604 אס־אל.

המכוניות האמריקאיות המומלצות לשנת 1978 הן: שברולט מאליבו, אולדסמוביל קאטלס או ביואיק סנטורי, דודג' דיפלומט או קרייזלר לה־בארון, פורד פיירמונט או מרקורי זפיר, פורד גראנדה, ביואיק סקיילארק או שברולט נובה או אולדסמוביל אומגה או פונטיאק פניקס, דודג' אספן או פליימוט וולאר, קונקורד ופאקר.

בטיחות המכונית באמריקה ובישראל

במהלך שנת 1978 נמצאו פגמים ב־מכוניות שייוצרו או שווקו באמריקה. שילטונות ארצות־הברית כפו על היצרן והמשווק, לתקן את הפגם על חשבונן. מרבית הדגמים הללו נמכרים גם בישראל.

משום מה לא שמע מישרד־התחבורה ומנהלו הכללי, **אהוד שילו**, כי בארץ נמכרות מכוניות כאלה. גם היבואנים לא טרחו לתקן את הפגם. נראה כי חלק מתאונות הדרכים בישראל נגרם בגלל פגמים בייצור. כדי להקל על בעלי הרכב ועל מישרד־התחבורה, הרי רשימת המ־כוניות שהוחזרו בשנה הקודמת בארצות־הברית, מפאת פגמים ביצור, ושכמוהן נמכרות גם בישראל.

- פליימוט הורייזון ודודג' אומני (1978); הוחזרו 30 אלף מכוניות מחשש לנזילות ממיכל הדלק אל פנים המכונית.
- דודג' משאיות קלות (1977-1978); הוחזרו 20 אלף משאיות מאותן הסיבות.
- פורד פיירמונט ומרקורי זפיר (1978); הוחזרו 185 אלף מכוניות מחשש להתקנה לא נכונה של מערכת כבלי ה־מעצורים.
- פורד פינטו ומוסטנג 2 (1974); הוחזרו 60 אלף מכוניות מחשש לפגמים במערכת ההגה.
- פורד אף 100 ו־150 וכן פורד ברונקו (1978); הוחזרו 17 אלף מכו־ניות בגלל מיסבים פגומים.
- שברולט מונזה, פונטיאק סאן־ברד, אולדסמוביל סטארפייר, ביואיק סקייהוק; הוחזרו יותר מ־22 אלף מכו־ניות מדגם 1978, מחשש לפגמים במער־כת ההגה.
- טריומף טי־אר 6, 1973—1976; הוחזרו 37 אלף מכוניות מחשש לפגמים בדוושת הדלק.
- אוסטין־מרינה, 1973-1974; הוח־זרו יותר מ־20 אלף מכוניות מחשש לפגמים במיכל הדלק.
- פיאט 131 (1975—1976); הוח־זרו יותר מ־26 אלף מכוניות מחשש ל־פגמים במערכת המאייר.
- סאאב 99, 1976—1977; הוח־זרו 18 אלף מכוניות מחשש שצינורות הדלק מן המיכל עלולות להיפגע ממגע חיצוני.
- וולבו 242, 244, 245, 264, 265, 1977—1978; הוחזרו 28 אלף מכוניות מחשש שמערכת הגלגלים לא ניזונה ב־שמנים, ולכן הגלגל יינזק ועלול להיקרע.

המדען הראשי

לפני כמה חודשים פירסמתי במדור זה ידיעה, כי המדען הראשי לשעבר של משרד התעשיה עבר לעבוד בחברה, שלה נתן מענקי מחקר כשכיהן בתפקידו הממ־שלתי. תלונה נשלחה ליועץ המשפטי לשעבר, **אהרון ברק**. לפני כמה ימים נמסר ב„מעריב", כי הוגש כתב־אישום נגד המדען הראשי בגין עבירה זו.

„העולם הזה" 2122 תאריך 3.5.78
הפעולה —

„מעריב" 29.1.1979
— והתוצאה

הצמיג הבטיחותי - אוניראיאל ראלי 280

7 שנות מחקר להגברת הבטיחות

7 שנים השקענו על-מנת שצמיגי אוניראיאל ראלי 280,
ישרתו את הנהג בצורה הטובה ביותר בכל התנאים.

אנו בטוחים שהבטיחות שלך שווה זאת.

להשיג בכל מוסכי הצמיגים

7 שנות פתוח
לשפור אורך חיי הצמיג

7 שנות פתוח
לקצור מרחק הבלימה

7 שנות פתוח
למניעת החלקה בכביש רטוב

7 שנות פתוח
להגברת הבטיחות בסיבובים

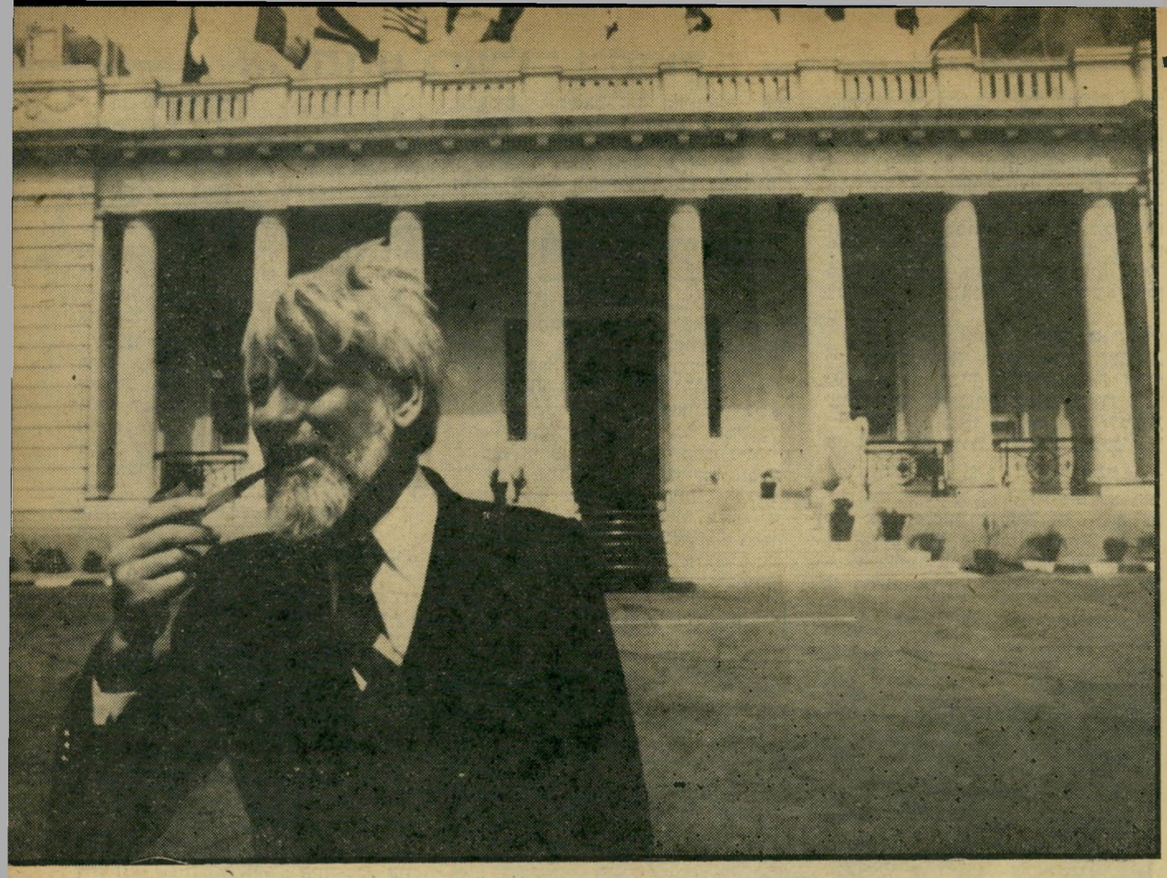
רפאל זיתוני חברה בע"מ
מפיצים בלעדיים לצמיגי "אוניראיאל" בישראל

UNIROYAL

אנו חושבים תחילה על בטיחות!

פרסום דגש

עורך „העולם הזה" מדווח על ביקורו בן שמונת הימים במצרים ושיחותיו עם אנשי הצמרת המדינית והרוחנית של ארץ הנילוס

„אל תתנו לשלום לחמוק!"

העיתונאית המצרית, אשה בגיל העמידה, תפסה את ראשה בשתי ידיה, כאחת שאינה מאמינה לשמע אוזניה. פשוטו כמשמעו.

דיברנו, כמובן, על המשא־ומתן לשלום, שנתקע בבוץ. היא לא יכלה להבין בשום פנים ואופן מדוע אין ממשלת ישראל נענית ליוזמתו הנדיבה של הנשיא אנוור אל־סאדאת. רק אתמול, כך סיפרה לי, נערכה בקאהיר אסיפה של עיתונאים פוליטיים, ונשמעה הדיעה שאולי הגיע הזמן להכין את דעת־הקהל המצרית, בעדינות, לקראת אפשרות של כישלון המשא־ומתן.

אמרתי לה שהבעייה העיקרית היא פסיכולוגית. יש פער עצום בין ראיית־הדברים בירושלים ובין ראיית־הדברים בקאהיר. אלה הם שני עולמות שונים.

למשל, הסברתי לה, הנה מה שחושב הישראלי המצוי: אנחנו נותנים למצריים נכסים של ממש. את כל חצי־האי סיני, ומה אנחנו מקבלים בתמורה? מלים, מלים, מלים. הצהרות יפות. נכונות לכונן עימנו יחסים. ועכשיו אתם אומרים שגם את המעט הזה אתם לא תיתנו, בבוא העת, אם לא תקום האוטונומיה במועדה.

העיתונאית, אשה אינטליגנטית ביותר, הסתכלה בי לרגע בחוסר־אמונה. אולי אני מתלוצץ?

כשנוכחה לדעת שאני מדבר ברצינות, אירעה אותה סצנה של תפיסת הראש בידיים, ונפלטה מפיה קריאה חנוקה „לא! לא! לא! לא!"

המלים נעתקו מפיה. איך אפשר לסלף כך את הדברים? האם עושה ישראל טובה למצריים, כשהיא מחזירה לה את אדמתה שלה? והרי מצריים היא הנותנת! הנשיא אל־סאדאת הוא שבא לירושלים, הוא שעשה מחווה היסטורית חסרת־תקדים, הוא שהציע לישראל למלא את משאלתה העיקרית: לעשות עימה שלום, להעניק לה הכרה מלאה, להכניס אותה למישפחת עמי המיזרח־התיכון, לשים קץ לסיכסוך ההיסטורי.

פניה החמיצו. „זהו מה שאמרנו כל הזמן", סיכמה, „הנשיא נתן הכל, ואתם לא נתתם כלום".

מאת

אורי אבנרי

ישראלים יותר מדי, מכדי לקבל דבר בתמורה. למעשה הוא כבר עשה את השלום. הרבה ישראלים ביקרו במצריים. עכשיו נדמה לי־ישראלים שהם כבר זקיקים יותר מזה. בחורה שנכנסת למיטה עם החתן שלה לפני החתונה, אין לה סיכוי שיתחתן עימה!"

אמרתי לה שיש להכיר בפער העצום בין המנטליות של שני העמים. הישראלים אינם מבינים לנפש המצרים, והמצרים אינם מבינים לנפש הישראלים. אותם הדברים נראים לשני הצדדים באור שונה לגמרי. הדרך הטובה ביותר להתגבר על כך היא להזמין לקאהיר ישראלים רבים ככל האפשר — עיתונאים, חברי־כנסת, סופרים, אנשי־עסקים, הוגי־דיעות, פרופסורים — ולהניח להם להתרשם, לראות, לשמוע בעצמם.

„איך אפשר?" השיבה. „אם יבואו המוני ישראלים לקאהיר, פירוש הדבר שהשלום כבר נכנס לתוקפו — עוד לפני שנחתם ההסכם. העמים הערביים יראו בכך כניעה של מצריים. גם במצריים עצמה

אבנרי אצל השר בוטרוס־ראלי
„על בסיס פיתרון הבעייה הפלסטינית"

(המשך מעמוד 27)

יחשבו רבים, שהנשיא נותן לישראל את הכל, מבלי לקבל שום תמורה, ומבלי ש־ישראל זזה מעמדותיה העקשניות. לא, לא, זה יכול לבוא רק א ח ר י השלום."

„ובכן, זהו מעגל־קסמים." הערתי.

אחרי רגע הוסיפה, בקסם מצרי אופיי־ני: „אבל אתה פה. אותך אנחנו מכירים. אנו מאמינים לך. אתה תתרשם, תראה ותשמע, ואחר־כך תחזור לישראל ותספר את הכל. אתה תהיה התרגמן."

ישבנו במיסעדה יפה, אלאדין, ליד רחוב קצר־אל־ניל במרכז המיסחרי של קאהיר. מסביב ישבו מצרים וזרים. כש־ניגש המלצר, פנתה אליו העיתונאית ו־אמרה: „האדון הזה הוא מישראל. מה דעתך על כך?"

המלצר, מצרי בגיל־העמידה, בחליפה שחורה, נדהם רק לשניה קלה. אז הופיע החיוך הרחב על פניו, והוא אמר: „ברוך הבא!"

„האם אתה חושב שיהיה שלום?" חקרה אותו העיתונאית.

„בוודאי יהיה שלום!" „השיב ה־מלצר כדי חיסום. „די לנו במיכה־מות. די בדם שנשפך. הגיע הזמן שנחיה בידידות."

„ואתה מוכן לעשות שלום על־חשבון הפלסטינים?" שאלה העיתונאית.

„לא, לא," „השיב המלצר. „ה־שלום צריך להיות עם כולם. כולם מישפחה אחת."

נחיב החיוכים

ה חוויה הראשונה היתה לי עוד באתונה.

לפני כמה שבועות פניתי אל שר־המ־דינה לענייני־חוץ, בוטרוס בוטרוס־ראלי (או ע'אלי, לפי הכתיב הנכון), והבעתי את בקשתי לבקר שוב במצריים. כוונתי היתה לרענן את התרשמויותי ולעדכן את המידע שלי, ערב כניסתי לכנסת.

את התשובה קיבלתי במיכתב, שנמסר על־ידי השגריר המצרי באוסטריה לקאנצ־לר ברונו קרייסקי, בבקשה להעבירו אלי. נאמר בו: „תודה על מיכתבך, ועל תמי־כתך במדיניות המצרית שמטרתה היא למצוא שלום בר־קיימא, המבוסס על פית־רון הבעייה הפלסטינית." בהמשך נאמר שאוכל לקבל אשרת־כניסה בכל עת בכל שגרירות מצרית.

הניסוח לא היה, כמובן, מיקרי. הוא בא להדגיש כי מוזמן כאן ישׂ־ראלי הדוגל בפיתרון הבעייה ה־פלסטינית. בצורה זו נמנעה מראש טענה אפשרית, שמצריים עושה עוד מחווה של שלום, בשעה שׁ־ישראל מתעלמת מן הבעייה ה־פלסטינית.

ניגשתי לקונסוליה המצרית במרכז אתו־נה, הגשתי את הדרכון הישראלי וביקשתי ויזה. הפקיד המופתע חייך באדיבות, ולא ידע מה לעשות. הוא ביקש שאפגש, כ־עבור חצי שעה, עם הקונסול עצמו.

הקונסול, מחמוד שוקרי, גבר אדיב ו־תרבותי, נטל לידיו את הדרכון ואת ה־מיכתב. הוא נראה כמופתע, ביקש לחזור בעוד שעתיים.

כאשר חזרתי, נתקבלתי כבן אבוד. תוך דקות סודר הכל, עוד לפני שהספקתי לג־מוע את ספלון הקפה. הקונסול איחל לי שהות נעימה בארצו, הביע את התיקווה שהשלום ייכון בקרוב, וביקש שבהזדמנות — אין מה להזדרז, רק כאשר יהיה נוח לי — אשלח לו את התצלום החסר, הדרוש לתיקיה.

החוויה הבאה היתה באוטובוס, בנמל־התעופה בקאהיר, במעבר אל בנין המסוף. נכנסה אליו קבוצה של צעירים אמריקאים אופייניים, קצת פרועים, מגדלי־זקן, ש־באו עימי במטוס אולימפיק מאתונה. אחד התמתח, ואמר באנגלית: „אה, נהדר, יש שמש!" את המילה „שמש" אמר בעברית. חייכתי אליו ואמרתי: „בערבית זה ‚שמס'. זה נקרא ‚שמש' בשפה אחרת."

„אתה יודע באיזו שפה?" שאל בתי־מהון.

„בוודאי," עניתי. „אני בא מהארץ שבה מדברים את השפה הזאת."

„מה באמת?" קרא, והחל מדבר אלי בעברית, במיבטא אמריקאי חזק.

במשך הדקות הארוכות, עד שהגענו ל־מחוז־חפצנו, התעקש הבחור לדבר עב־רית, בקול רם. הוא סיפר על שהותו ב־קיבוץ בישראל. עכשיו ברצונו לנסוע מ־קאהיר לחרטום, ומשם לניירובי. לבסוף יחליט אם לעלות לישראל או לא.

ברור שדיבר כך כדי לבחון את תגובת המצרים. שמילאו את האוטובוס. אולי לאכזבתו לא היתה כל תגובה. הקשיבו לנו בסקרנות. תייכו אלינו.

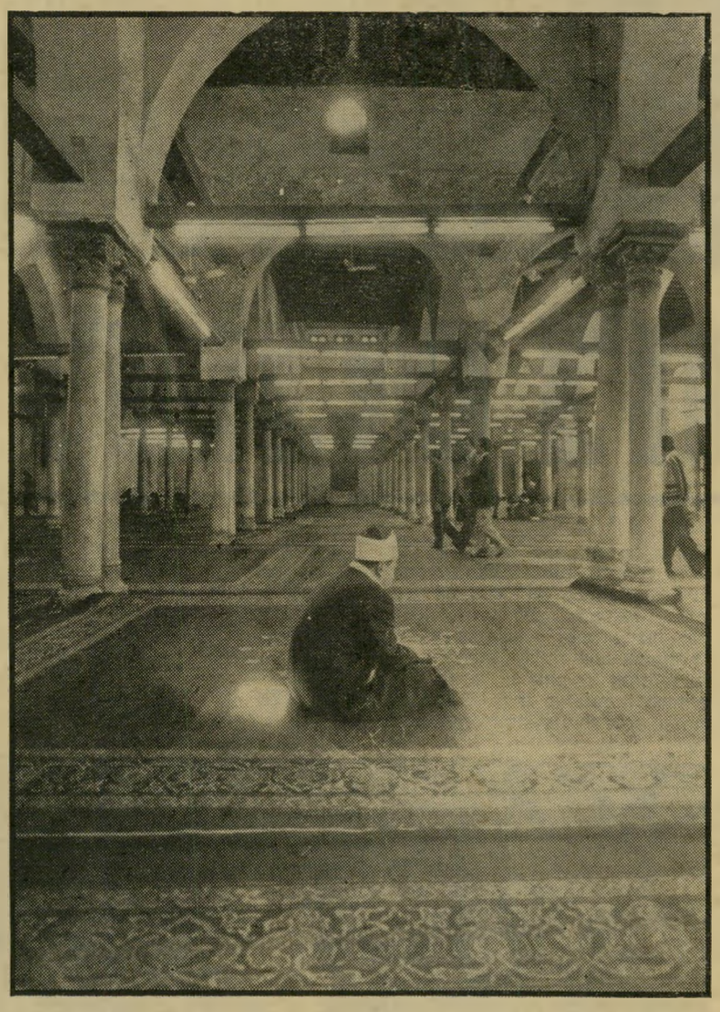
כיום אפשר לדבר בקאהיר עב־רית, בקול רם, והתגובה היחידה היא חיוך ידידותי.

רעיון ממורן

מ הי ההתרשמות הבולטת ביותר שלי מביקור זה, השלישי שלי במצ־ריים, אחרי שני ביקורי הקודמים שבהם ביליתי בקאהיר כשישה שבועות?

התרשמות א': היחידות.

בלי כל קשר למהלך המשא־ומתן, נשאר היחס לישראלי ידידותי, לבבי ממש. לא רק מצד אותם מצרים שכבר הפכו ביניתיים ידידים אישיים. לא רק מצד האישים ה־מכירים את שמי ואת דיעותי. אלא גם מצד מאות האנשים שניהלתי עימם שי־חות־אקראי ברחוב, בבית־הקפה, במלון, ובמיסעדה, ושלא ראו בי אלא ישראלי סתם, אחד שבא מהארץ ההיא, המיסתורית.

מתפלל במיסגד אל־אזהר
האם זה יכול לקרות כאן?

להתווכח על הכתובה. אבל צריכים להבין את הישראלים. היהודים סבלו הרבה במ־רוצת הדורות. הם מחפשים ביטחון. הכ־מיהה שלהם לביטחון היא מוגזמת, אפילו בלתי־רציונלית, אולי קצת משוגעת. אבל אין דבר. צריכים להבין. צריכים לתת להם זמן להתרגל למחשבה כי השלום אינו צורה חדשה של מילחמה. כי מה שדרוש במילחמה, שוב אינו דרוש בשלום. שמו־צע להם שלום־אמת, פרק חדש בהיס־טוריה.

בסופו של דבר יבינו זאת ה־ישׂראלים, ואז יעשו את השלום. מתי? זה יכול לקחת כמה חוד־שים. כפי שאמרה לי אישיות מצ־ריח בכירה מאד: „זה יכול לקחת אף שנה־שנתיים. לנו יש סבלנות."

התרשמות ד': העקרוניות.

לי: יהיה שלום נפרד. מצריים לא תפ־קיר את הפלסטינים. היא לא תכפה על ישׂראל פיתרון פיתאומי, מהיר, מפחיד. אפשר לפתוח בתהליך שייקח זמן, כך ש־הישׂראלים ייווכחו בעצמם לדעת שאין המעניינת. ניצלתי כל הזדמנות אפשרית כדי להכריז על ישׂראליותי, כימעט והלכתי ברחוב וצעקתי: „ישׂראלי אנוכי!"

התגובות הספונטניות היו רב־גוניות — החל בתדהמה וכלה ב־קבלת העובדה כדבר מובן מאליו. אך תמיד, את בוא מיקרה חריג אחד, היתה התגובה אותו חיוך מצרי רחב, המאיר את כל הפנים.

התרשמות ב': האמונה.

הכל מאמינים שהשלום בוא יבוא. זה נראה כדבר מובן מאליו. כלל לא יתכן שמישהו ייתן להזדמנות היסטורית זו, ש־נפתחה עם ביקור הנשיא אל־סאדאת, לחמוק. הרי זה יהיה גרוע מטירוף! על כן יהיה שלום.

התרשמות ג': הסבלנות.

חבל שהשלום לא בא בחטף, כאשר אל־סאדאת אישר זאת. בין הביקור בירושלים והוועידה באיסמאעיליה היה הכל אפשרי. השלום יכול היה להיוולד בהתלהבות, ה־שוטפת כל מיכשול.

זה יכול היה להיות כמו אצל זוג צעי־רים שהתאהבו והרצים אל החופה.

זה לא קרה. חבל. הזוג הצעיר התחיל הדבר נורא כל־כך. אבל צריכים להתחיל בהתלהלך, וצריך להיות ברור מהו היעד: הגדרה עצמית פלסטינית.

„הרעיון שתמורת שלום עם ישׂר־אל תתנתק מצריים את עצמה מן העולם הערבי הוא מגוחך. גרוע מזה: הוא מטורף. יש למצריים אינטרסים עצומים ברחבי העולם הערבי. היא קשורה אליו ב־1600 שנים של היסטוריה ותרבות. גם גרוע הדוגלים ב„מצריים מעל לכל" לא יעלה על דעתו להעדיף את ישׂראל על פני העמים־האחים.

יש עדיין ישׂראלים, וביניהם ראשי ה־שילטון, המאמינים שזוהי העמדת־פנים מצרית. שמצריים משלמת מס־שפתיים ל־אחדות הערבית. שבעצם לא איכפת לה מה קורה לערבים ביכלל ולפלסטינים ב־פרט.

המצרים תמהים על כך, בכנות גמורה. הרי הנשיא אמר אלף פעמים שאין זה כך. הוא אמר זאת בכנסת. האם לא הק־שיבו לו? האם אין מאמינים לו? האין יודעים עדיין שהראיס אומר תמיד בדיוק מה שהוא חושב? האם אין בגישה ישׂר־אלית זו מידה רבה של יהירות, של זיל־זול במצריים? בקיצור, האם אין גישה ישׂראלית זו מעליבה את מצריים?

לרוץ עם הכדור

ל מצריים יש זמן. יש לה סבלנות. אך האם יש זמן לישׂראל?

זהו אחד הנושאים העיקריים, שחזר ככל השיחות.

אמרה לי אותה אישיות בכירה מאד: „הישׂראלים רוצים תמיד לדחות, להרוויח זמן. כל דבר המתרחש בעולם משמש להם כתירוץ לכך.

„אתמול לא הסכימו ללינקאג', וזה היה תירוץ לדחייה, למרות שבקמפ־דייוויד היה ברור ששני ההסכמים קשורים זה בזה.

„אחר־כך קרה מה שקרה באיראן, וה־ישׂראלים נזכרו לפתע שהם צריכים זכו־יות מיוחדות בנפט שלנו בסיני. הרי מובן מאליו שנמכור להם נפט. הם הלקוח הק־רוב ביותר, וכדאי לנו למכור להם.

„אחר־כך נפל השאה, ויש לישׂראלים תירוץ חדש: איך אפשר לחתום שלום עם מישטר, שבראשו עומד מנהיג חזק? הנה נפל השאה, ומחר יכול ליפול אל־סאדאת. אבל את זה הרי אמרו הישׂראלים גם לפני המהפכה באיראן.

„כאשר ייגמר התירוץ הזה, ימצאו תי־רוץ אחר. הכל כדי להרוויח זמן."

והוסיף האיש: „להרוויח זמן — לשם מה? האם הזמן פועל לטובת ישׂראל? הרי הזמן פועל לרעת ישׂראל!"

מדוע?

„הבוקר התפרסמה סטאטיסטיקה רש־מית. בעוד עשר שנים יהיו עשרה מיל־יוני מצרים יותר מכפי שיש היום!"

אין זו, כמובן, ההתפתחות היחידה ה־פועלת נגד ישׂראל. יש סיבות טובות הרבה יותר להחשת התהליך.

כאשר בא הנשיא אל־סאדאת לירוש־לים, היה הכל מוכן להסכם מהיר. העולם הערבי היה המום. הפעולות הנגדיות היו בלתי־יעילות. בדמשק ובטריפולי לא הצליחו ריביון של סאדאת ללכד את שו־רותיהם. סעודיה נראתה כפוסחת על שני הסעיפים. היוזמה היתה בידי הנשיא, והכל היה אפשרי.

אפשר היה לרוץ עם הכדור ו־להכניסו לשער.

מאז זרמו הרבה מאד מים ביאור, והתנ־אים השתנו עד ללא־הכר.

העולם הערבי התאושש והתאחד נגד יוזמת אל־סאדאת. בחסותה של סעודיה, הושג בבגדאד קונסנזוס כל־ערבי נגד הקשר הישׂראלי־מצרי.

בקאהיר עדיין טוענים (או מעמידים פנים) שחזית זו לא תפריע לאל־סאדאת. „מה שמצריים עושה היום, יעשו כל ה־אחרים מחר," אמר לי בביטחון גמור סגן־האלוף חמדי, שליווה אותי במשך חלק מן הזמן.

אולם מדינאים מתוחכמים יותר בקאהיר מסייגים ביטחון־עצמי זה. כפי שאמר לי איש בכיר מאד: „חתמנו בקמפ־דייוויד, בלי הסכמת הערבים האחרים. היינו בטו־חים שנגיע במהירות לחתימת הסכם־השלום, והיינו מוכנים לכך שהערבים ה־אחרים יגנו אותנו. למחרת היום היה צריך להתחיל המשא־ומתן על האוטונו־מיה. היינו עומדים שם על הבטחת זכו־יותיהם ש־ל הפלסטינים. אז היו גם הפלס־טינים נוכחים לדעת כי אכן אין בכוונתנו למכור אותם, שאנחנו נאבקים בנאמנות למען עתידם. בצורה זו היינו משכנעים אותם ואת הערבים האחרים, והם היו מצטרפים לתהליך השלום."

„איש זה היה בטוח לגמרי כי ב־דרך זו היה גם יאסר ערפאת מק־בל, ברגע המכריע, את יוזמת אל־סאדאת.

צילו של חומייני

ב ינתיים קרו דברים נוספים, המטי־לים צל כבד על סיכוי השלום. הרבה יותר קל לחוש בהם בקאהיר מאשר בתל־אביב. כי קאהיר היא מרכז מיזרח־תיכוני, וכל זעזוע במרחב נקלט שם בסייסמוגר־פים עדינים. לתל־אביב מגיעים רק הדים רחוקים ועמומים.

עלייתו של האייתולה רוחי אללה חומייני מעוררת בתל־אביב ובירושלים פקרנות, קצת דאגה לענייני הנפט, קצת דאגה לגורל היהודים. בקאהיר מכינים שוחי מהפכה כבירה, המשנה את ה־תמונה במרחב מעיקרה.

נג'יב מחפוז, גדול הסופרים הערביים בימינו, מוסר

מסר אישי לעם הישראלי: „אל תסכלו את חיקוותי!"

נגיב מחפוז (או נג'יב מחפוט, על פי התעתיק הערבי המדויק) הוא גדול הסופרים במצריים, גדול היוצרים בספרות הערבית של ימינו, ואחד מגדולי הסופרים בעולם.

מחפוז נולד ב־1912, למד פילוסופיה בקאהיר, היה שנים רבות פקיד־המדינה והגיע לדרגה בכירה. הוא כתב יותר מ־30 ספרים וגם תסריטים, אין הוא שייך לשום מיפלגה או זרם רעיוני, והוא שומר בקנאות על עצמאותו המוחלטת. יצירותיו השפיעו עצומה על תודעתו של העם המצרי בימינו.

הלכתי לבקרו בביתו, על גדת הנילוס בשכונת עגוזה, בלי הודעה מוקדמת, מאחר שלא הצלחתי להתקשר טלפונית. אחרי שאשתו סגרה את הכלב הגדול והתוקפני באחד החדרים, קיבל אותי מחפוז כשהוא לבוש בפיג'מה ובחלוק. מאחר שהוא קשה־שמיעה מאד, התנהלה השיחה בקושי. קבענו פגישה למחרת היום במישרדו, בקומה החמישית של מערכת „אל־אהראם", אך הוא עמד על כך שאוכל סיאט־פירות בטרם לכתי.

הראיון הבא נערך בבניין „אל־אהראם", ביום האחרון לשהותי בקאהיר, בשפה האנגלית:

הסוף לקומדיה הטראגית!

● מה דעתך על המשא־ומתן לשלום בין מצריים וישראל?

זה משעמם.

● ובכל זאת, מה דעתך על הסיכויים?

אני מרגיש שאנחנו נגיע לידי הסכמה. אחרי כל מה שקרה, הרי יהיה זה מגוחך אם לא נגיע להסכמה!

זה יהיה קל יותר, אם אנחנו נבין מה דרוש לביטחונה של ישראל, ואם יבינו הישראלים עד כמה חשובה לנו האחדות הערבית.

כמובן, היהודים נרדפו ועונו על־ידי כל העמים במהלך ההיסטוריה. לכן, בעיניהם יש לביטחון משמעות מיוחדת, שאולי אין אנחנו יכולים לקבלה.

אם נבין זאת איכשהו, ואם אתם תבינו אותנו, לא כמצרים, אלא כערבים, יהיה סוף לקומדיה טראגית זו.

עליכם להבין: ביטחון בכוח־הזרוע אינו ביטחון. במשך כמה ימים, תקופה כלשהי, אפשר, אולי, לקיים את הביטחון בעזרת הכוח. אבל לא לתמיד.

רק לסוג אחד של ביטחון יש קיום לתמיד: הביטחון של הנישואין.

מה שאתם יכולים לתת, מה שאנחנו יכולים לתת, זה ליצור אהבה.

אני יודע את הקשיים בשתי הארצות. יש קנאים פה ושם. אבל האחרים, אותם שאינם קנאים, צריכים להוביל את השיירה.

הייתי רוצה שמר בגין עצמו יחתום על ההסכם. הוא, ולא אחר. שהרי אם אפשר לשכנע את מר בגין, לא יהיה צורך לשכנע עוד מישהו.

אני מקווה שישראל תעשה הסכם עם הפלסטינים. הם מקור הבעיה. מישהו יכול להגיד שהם טרוריסטים. אך הרי מר בגין עצמו היה פעם טרוריסט! יתכן שהישראלים מסוגלים להבין את הבעיה יותר מאחרים. אולי דווקא אתם מסוגלים להבין את הפלסטינים יותר ממישהו אחר, כי אתם הייתם באותו המצב.

אני מקווה! אני מקווה לסוף טוב!

● אתה, כגדול הסופרים של מצריים — האם אתה מרגיש את עצמך יותר כמצרי או יותר כערבי?

עליך לזכור, אני שייך לדור שהיה מצרי טהור. הדור של 1919.* אבל יש ערך רב לאחדות הערבית, לאחדות המרחב המשתרע מאוקיינוס לאוקיינוס. בכלכלה, בתרבות, במדיניות, כל אחד מאיתנו לבדו חלש מאד. כל עם ערבי לבדו אינו חשוב. לכן אנחנו סומכים על האחדות הערבית. אילו חיברנו יחד את האדמה של סודאן, את הכסף של סעודיה ואת כוח־האדם של מצריים — היינו יכולים להיות מעצמה גדולה מאד!

אני מסכים שישראל תהיה חלק מן הארץ הגדולה הזאת. הרי, בסופו של דבר, אנחנו משפחה אחת!

במהלך ההיסטוריה היו לנו תקופות־זהב ביחד, בספרד, למשל.

אנחנו כמצרים — או כערבים מצריים, איך שאתה רוצה — חיינו תמיד ביחסים טובים מאד עם היהודים. אני זוכר עדיין רבים מהם, ששיחקו בניבחרת בית־הספר שלי.

אני מייחל לתקופה מאושרת יותר!

* השנה שבה החלה התנועה הגדולה לשיחרור מצריים מעול הבריטים, בהנהגת סעד זגלול.

● מהו כרגע, בעיניך, המיכשול העיקרי להשגת השלום?

אם תגיעו להסכם עם הפלסטינים, הפיתרון יהיה אפשרי.

● האם אתה, כמצרי, מרגיש מחוייבות כלפי הפלסטינים?

אני מרגיש הרגשה של מחוייבות כלפי השחורים בדרום־אפריקה וכלפי הכושים בארצות־הברית. איך יתכן שלא ארגיש כך כלפי הפלסטינים?

היתה לי הרגשה של מחוייבות כלפי היהודים בתקופת היטלר. איך יתכן שלא תהיה לי כזאת כלפי הפלסטינים?

עוד לפני ביקורו של סאדאת בירושלים, כתבתי מאמר ואמרתי שאני מעדיף שתקום ישות פלסטינית, שיהיה לה קשר עם ישראל. הפלסטינים צריכים לחיות בארצם. אז יפעלו למען עתיד אנושי יותר טוב, אחרי שישכחו את כל המאבקים והמילחמות.

אתה שואל אותי מהם רגשותי כלפי הפלסטינים. ובכן: אני רוצה שיהיה לנו הסכם הדוק מאד עם ישראל. אך לא הייתי מאושר, אילו הפקרנו תוך כדי כך את הפלסטינים לגורלם.

● מר מחפוז, שימך ידוע בישראל, יצירותיך הופיעו בעברית, יש כבוד רב מאד אליך בישראל. אילו ביקשתי ממך עכשיו למסור מסר שלך לעם הישראלי, מה היית אומר?

הייתי אומר: אנחנו רוצים את ידידותכם ואת שיתוף־הפעולה שלכם. אל־נא תתנו למיכשולים מישניים לסכל את תיקוותי!

איראן היתה עמוד־התווך של המערכת האמריקאית במרחב. היא היתה „השוטר של המיפרץ", והגנה על נסיכויות־הנפט החלשות, ואף על סעודיה דלילת־האוכלוסיה, מפני כוחות רדיקליים.

עתה התהפכה הקערה על פיה. השוטר נעלם. איראן עצמה הפכה רדיקלית. היא מאיימת על כל הנסיכויות, מכיוון שבכולן יש מושבות גדולות של עובדים איראניים, הגרים בעיירות משלהם, מסביב לערים.

כל הנסיכויות הקטנות נמצאות על חכוך־נת. החלישה ביותר היא עומאן, בפינת חצי־האי ערב, שבה הבטיח עד כה חיל־מישלוח איראני (בעיקר של חיל־האוויר) את המישטר נגד התמרדות שמאלית. עתה הוצאו הכוחות האיראניים.

מי ימלא את החלל? בישראל יש המחים על מאורעות־איראן, מפני שנדמה להם שישראל תתפוס את מקומה של איראן כעמוד־התווך של המערכת האמריקאית. הרעיון של „עמוד־התווך האלטרנטיבי" מצא לו חד גם בעיתוני אמריקה.

בקאהיר כך זה מעורר גיחוך.

„אם תפרוץ מרידה שמאלית באבו־זאבי, מה יכולה ישראל לעשות? לשלוח חיילים לשם? לכבוש את כוויית? לתפוס את עומאן?" שאל אותי עורך עיתון גדול.

„ישראל אינה יכולה לעשות שום דבר. רק מדינה אחת יכולה להגן עכשיו על המיפרץ, וזוהי מצריים. לכבר שלחנו כעבר חיילים לאלג'יריה ולתימן. אם יהיה צורך, נשלח חיילים לעומאן ולכחריין. הם יתקבלו שם כידידים, כאחים־ערבים."

התמורה החשובה ביותר בעולם הערבי כיום היא ההתקרבות העיראקית־סורית. היא משנה את תמונת העולם הערבי. אין היא נובעת מאהבה. זוהי ברית־הגנה, בשני הכיוונים.

קודם כל, היא מבטיחה לסוריה את עזרת עיראק במיקרה של מילחמה בישראל. הצורך לכך נולד בקמפ־דייוויד. הסורים (כמו הסעודים והירדנים) מאמינים כי בקמפ־דייוויד פרש הצבא המצרי מן החזית הערבית, כך שצה"ל יוכל להתרכז עתה כולו נגד סוריה (או סעודיה, או ירדן). הם מאמינים כי הפיתוי הוא כה גדול, עד כי צה"ל עלול להיתפס לו, ולפתוח ביום מן הימים במילחמת־כיבוש גדולה.

זוהי חזית אחת של האיחוד. אך יש לו גם חזית שניה, בצד השני.

אם ינצח האייתאללה באיראן, יהווה הדבר סכנה עצומה לעיראק. עיראק היא שיעית. המקומות הקדושים לשיעה נמצאים בעיראק. האייתאללה עצמו ישב בעיראק שנים רבות. השלהבת השיעית באיראן עלולה לעבור את הגבול ולהדליק תבערה גדולה בעיראק, שבה שולטת מיפלגת־הבעת החילונית. (עיראק היא 55% שיעית, 45% סונית. שליטיה הנוכחיים הם דווקא סונים.)

הברית העיראקית־סורית יכולה לא רק להעביר חיילים עיראקיים לרמת־הגולן — היא יכולה גם לי־העביר חיילים סוריים לגבול איראן. ובעיקר — היא יכולה להפעיל את חיילי המדינה האחת כדי להכטיח את המישטר במדינה השניה מפני התקוממות פנימית.

כל זה לא שיפר את מצבה של ישראל, ואת סיכויי השלום. אך יש גם סכנה חמורה יותר.

איש אינו יכול לדעת איך יתפתחו הדברים באיראן, ולאיזה כיוון יפנה הזעם השיעי.

יתכן בהחלט כי האייתאללה יחליט, לפתע, כי האוייב העיקרי הוא ישראל — וכי יחליט לשלוח חלק מצבא איראן — הצבא הגדול ביותר במרחב — לעזרת סוריה־עיראק בהתמודדות עם ישראל.

הזמן אינו פועל לטובת השלום, ואינו פועל לטובת ישראל. כל עוד אין שלום, יכולה בכל עת לפרוץ התפתחות בלתי־צפויה, בפינה זו או אחרת של המרחב, שתשנה את התמונה לרעה.

המצרים עצמם רחוקים מן הקנאות הדתית. אמנם, העם הוא דתי מאד, במידה שקשה להעלותה על הדעת בישראל. אך זוהי דתיות מסוג שונה, סונית, סובלנית, מצרית.

„השיעים היו תמיד מדוכאים ומופלים לרעה. לכן הם תוקפניים יותר, למרות שההלכה הדתית שלהם היא דווקא סובלנית יותר. מדי פעם יש אצלם התפרצויות של קנאות דתית," הסביר לי סוני מלבנון, החי עתה בקאהיר. ואילו בהיסטוריה הארוכה של מצריים, כימעט ולא היו התפרצויות כאלה — להוציא מיקרה אחד או שניים.

בשבוע שעבר ראיין ידידי עלי, המנהל סוכנות־ידיעות אמריקאית, את שייח' אל־אזהר, ראש מלומדי־האיסלאם במצריים. תשובותיו של השייח':

● „היהודים הם אחינו. הם מאמינים באל־אחד, כמונו. לכן אנחנו מצווים להיות ידידיהם."

● „חומייני הוא אחינו באיסלאם."

● „יש לחסל את הקומוניסטים והאתאיסטים. לפי מיצוות האיסלאם, יש לתת להם שלושה ימים, כדי שיתחרטו. אם לא יתחרטו, יש להתיז את דמם."

(המשך הדיווח של אורי אבנרי על שיחותיו במצריים — בשבוע הבא.)

אבנרי מניח פרחים בבית־הקברות חצבאי בקאהיר

לא עוד מילחמה?

קורא יקר

(המשך מעמוד 12)

סימן מובהק של תהליך שיחרור־האישה, שקיבל תפנית משמעותית בעשור האחרון.

ההרכב האישי של חברות המערכת ו־המוטיווציה שלהן לעסוק בעיתונאות דווקא, מעידים שרובן הגיעו אל העיתונות ממיקצועות ועיסוקים אחרים ולא מפני שהעיתונאות היתה עבורן יעד וייעוד, ש־אליו שאפו מנעוריהן. הצורך והיכולת להתבטא בכתיבה עיתונאית כחלק ממצי־את זהותן העצמית וידיעתן את עצמן, התגלו אצלן בשלב מאוחר יחסית.

שרית ישי, הבכירה והוותיקה שבין חברות המערכת, הגיעה אל העיתונות מעו־לם התיאטרון. כמוה גם אוריאלה וייט, המנסה עתה לשלב את שני העולמות, להופיע על בימת התיאטרון ומול מצלמות הקולנוע בצד הכתיבה העיתונאית שלה.

שתיים מהפנים החדשות במערכת, ה־צלמת גילה רזין והכתבת סטלה קורן, באו אל העיתונות, אחרי שפשטו את מדי־האחות הלבנים. גילה (28), ילידת הארץ, נשואה ואם לילד, היתה בעבר אחות בבית־החולים ביילינסון ושימשה גם כצלמת רפואית, לפני שהחליטה לעבור הסבה לצילום־עיתונאי. סטלה (30), ילידת עיראק, שעלתה בגיל שנתיים לארץ, עבדה במשך כשנתיים כדיילת באל־על, אחר־כך הפכה אחות, שימשה כאחות צבאית רא־שית בבית־חולים שדה של צה"ל וזהו גם מיקצועה כסרן (מיל.) בצה"ל.

חניתה צנטנר קיבלה על עצמה לכתוב ולערוך את מדור האופנה של העולם הזה, אחרי שבמשך שנים רבות ניצבה בצד השני של המסלול, כאחת מדוגמניות־הצמרת של ישראל. אליאונורה („אולי") גל, היתה מורת־דרך מוסמכת, סוכנת־נסיעות מוסמכת ובעלת מכון להשחלת־ציפורניים, לפני שמצאה את עצמה בעי־תונות.

עקרת־בית כעיתונאית

סיפור בפני עצמו היא אילנה אלון, הכתבת לענייני חוק ומישפט של העולם הזה, שהיא עורכת־דין מוסמכת ומיש־פטנית, שהיתה מרצה למישפט פלילי ב־פקולטה למישפטים של אוניברסיטת תל־אביב, קודם שהגיעה אל הכתיבה העיתו־נאית בנושאים אלה. עליס טל, הכתבת לענייני אמנות, הגיעה אלינו אף היא מהעולם האקדמי, שבו בילתה שנים רבות כתלמידה. במשך שלוש שנים למדה היס־טוריה, אחר־כך למדה ציור במשך חמש שנים בבית־הספר הגבוה לציור בתל־אביב, הוסיפה וחבשה את ספסל הלימודים בחוג לתיאטרון וקולנוע באוניברסיטת תל־אביב עד שהחלה לעסוק בעיתונות.

רק בעלת המדור לא לגברים, אודטה דנין, המצטיינת בסיגנון כתיבה אישי מוב־הק, גילתה את העיתונאית שבה תוך כדי עיסוקיה כעקרת־בית. היא מהווה דוגמה מאלפת לכך כיצד ניתן לספר בצורה עי־תונאית מרתקת ומשעשעת גם על מלא־כות ובעיות, הנחשבות „אפורות" מתחו־מה של עקרת־הבית.

שלוש אחרות ממחנה הנשים שבצוות העולם הזה, הן מה שמכונה בעגה המק־צועית „עיתונאיות מלידה". מבקרת־הקול־נוע עדנה פיינרו, המשתפת פעולה עם בעלה, דן פיינרו, בעריכת מדור הקולנוע בהעולם הזה היא אחת הוותיקות שבעיתו־נאיות ישראל. תחיה אדר עבדה שנים רבות בידיעות אחרונות ובשבועון רפ"י מבט חדש, לפני שנטשה זמנית את מיק־צוע העיתונות. במשך עשר השנים האח־רונות שהתה בארצות־הברית, חזרה משם עם בעל ושני ילדים אל הארץ ואל אהבתה המיקצועית הראשונה.

יאירה יסמין, בתה של הסטנתרנית סנינה זלצמן, שהחלה אך לפני חודשים אחדים את עבודתה העיתונאית בהעולם הזה כ־כתבת מן המניין, הגשימה בכך שאיפה רבת שנים שהיתה טבועה בה.

ואלה הן רק העיתונאיות שבמערכת. מילבדן שותפות נשים נוספות במלאכת עיצוב העיתון, עריכתו והפקתו, החל ב־עורכת־השיכתוב וכלה במגיהה, שלא להזכיר את מזכירות המערכת ועובדות הארי־כיון.

יחד ממחישות כולן, לנו במערכת זה, שמהסכת־הנשים שעל חשיבותה הצביע אורי אבנרי בגיליון הקודם, היא לפחות לגבינו עובדה קיימת.

אלי חבור

המדינה האשימה את „העולם הזה" בעבירה על החוק - ואז נתברר:

הממשלה פעלה בניגוד לחוק!

א **ם חסרו** עד כה צרות, בעיות וביזיונות לרשות־השידור, ניחתה עליה השבוע צרה צרורה נוספת. בית־המשפט קבע השבוע, בפסק־דין מפורט ומנומק, כי אחד המוסדות המרכזיים של רשות־השידור, בית־הדין המשמעתי של רשות־השידור, הוא מיסד בלתי חוקי. חד וחלק.

קביעה מישפטית זו, שניתנה בידי שופט־השלום התל־אביבי, יוסף מגורי־כהן, עלולה לסבך את רשות־השידור בשורה ארוכה של בעיות ותקלות. משמעותה של החלטה זו היא, שבית־הדין של עובדי רשות־השידור, הקיים ופועל מאז שנת 1969, כאילו לא היה קיים כלל. כל הדיונים שנערכו בפניו כאילו לא נערכו, וכל פסקי־הדין שהתקבלו על־ידו בטלים ו־מבוטלים ואין להם כל תוקף חוקי.

זוהי החלטה חסרת־תקדים, שיש לה השלכות מעבר לענייניהם של עובדי רשות־השידור בילבד. כי אותה הכרעת־דין, בה קבע השופט מגורי־כהן שבית־הדין של עובדי רשות־השידור אינו חוקי, מכוונת אצבע מאשימה כלפי הממשלה, שהקימה בית־דין זה. השופט קבע כי „החוק (חוק שירות המדינה — מישמעת) לא הסמיך את הממשלה להקים בית־דין מיוחד לרשות־השידור." מכיוון שהממשלה הקימה בית־דין זה מבלי שתהיה לה לכך סמכות בחוק, פירוש הדבר הוא שהממשלה פעלה בניגוד לחוק.

הרשעות
חסרות תוקף

ב **ית־דין משמעתי** הוא מוסד שיפוטי המעוגן בחוק, שנועד לדון ולברר בנושאים פנימיים של מוסדות ציבוריים. בפניו מובאים להכרעה עבירות מישמעת ובעיות של יחסי־עבודה בגופים אלה, שאין בהם בדרך כלל משום עבירה על החוק הפלילי.

לכל עובדי־המדינה קיים בית־דין משמעתי מיוחד של עובדי־המדינה, בפניו מועמדים לדין הפקידים הממשלתיים שעברו על חוק שירות המדינה. אולם בשנת 1969 החליטה הממשלה להקים בית־דין עצמאי לעובדי רשות־השידור, כיוון שהרשות היא גוף עצמאי למרות שעובדיה הם עובדי־מדינה לכל דבר, והגוף מבוקר בידי הממשלה.

בעשר שנות קיומו דן בית־הדין של רשות־השידור בעשרות תביעות והאשמות, הרשיע והעניש עובדים רבים ברשות־השידור. לכל ההרשעות האלה אין עתה יותר כל תוקף. המורשעים רשאים להתייחס לפסקי־הדין שלהם כאילו לא היו והם אף זכאים לתבוע פיצויים על העוולות שהטיל עליהם בית־הדין שלא כחוק.

היטפלות
לפרסום שולי

ג **ילוי מרעיש** ומפתיע זה לא היה נחשף לולא התעקש היועץ־המישפטי לשעבר, הפרופסור אהרון ברק, להאשים דווקא את העולם הזה בעבירה על החוק. מסתבר כי בפרקליטות־המדינה יש אנשים העוברים בזכוכית מגדלת על פני כל מילה ומישפט המתפרסמים בהעולם הזה, מבקשים למצוא בהם עילה להגשת תביעה מישפטית נגד שבועון זה.

בחודש מאי 1975 נדמה היה לאותם מישפטנים כי מצאו סיבה, על פיה ניתן יהיה להרשיע את העולם הזה בעבירה על החוק. היא נמצאה, כביכול, בידיעה קטנה שפורסמה במדור שידור (העולם הזה 1968) תחת הכותרת „השפעה על עדים ו־400 לירות".

באותה ידיעה סופר כי בבית־הדין המשמעתי של רשות־השידור מתבררת תלונתו של מנהל מחלקת־החדשות בטלוויזיה הערבית, יוסף בראל, כנגד אחד מעובדי הטלוויזיה, עזרא יחזקאל. עוד סופר בה כי פרקליטו של יחזקאל, יחזקאל בנש, הגיש לבית־הדין הצהרה בשבועה של מפיק הטלוויזיה יעקב למדן, לפיה נודע לבראל כי הוא עומד להופיע כעד־הגנה מטעמו של יחזקאל ואז ניסה להשפיע על עדותו ולשכנעו לשנות אותה.

כיוון שסעיף 41 לחוק שירות המדינה קובע כי בית־הדין המשמעתי ידון בדלתיים סגורות, זולת אם החליט בית־הדין לנהוג באופן אחר, נראה היה לאנשי פרקליטות־המדינה שהעולם הזה עבר עבירה נוראה בפרסמו פרטים אלה מתוך הדיון המשמעתי שנערך בדלתיים סגורות. החוק קובע מאסר על שישה חדשים וקנס של אלף לירות לכל מי שמפרסם פרטים מתוכנו של דיון בפני בית־דין משמעתי של עובדי־המדינה. פרקליטות־המדינה החליטה לתבוע להעניש את העולם הזה ואת עורכו, אורי אבנרי, בגין פירסום שולי זה.

תוך כדי הבירור המישפטי בתביעה, שהוגשה בחודש פברואר 1976, תוקן אומנם חוק שירות המדינה. הסעיף המחייב את עריכת דיוני בתי־הדין המשמעתיים של עובדי־המדינה בדלתיים סגורות, אלא אם החליט בית־הדין אחרת, הוחלף בסעיף המורה שדיוני בתי־הדין יערכו בפומבי, אלא אם החליט בית־הדין לערכם בדלתיים סגורות. על סמך השינוי בחוק פנו פרקליטי העולם הזה, עורכי־הדין אמנון זכרוני ואביגדור פלדמן, ליועץ־המישפטי בבקשה לעיכוב ההליכים נגד העולם הזה בתיק זה.

בבקשה נאמר, כי למרות שאין לתיקון בחוק תחולה רטרואקטיבית, הרי יש בו ללמד על גישת המחוקק לעקרון פומביות המישפט. „משקבע המחוקק כי עקרון פומביות הדיון חשוב וחיוני דיו כדי לחול גם על טריבונאלים משמעתיים פנימיים, נשמט הבסיס העקרוני־חוקתי — אם גם לא הפורמלי — שביסוד האיסור האמור בו נאשמו מרשינו..." נאמר בבקשה. „דומה שנמוג הענין שהיה — אם היה — לציבור בחוק על אדם שאיננו עובד הרשות, המפרסם את תוכן דיוני בית־הדין של הרשות.

טען עורך־הדין זכרוני: „מקור בריאתו ולידתו של בית־הדין לעובדי־רשות־השידור הוא בהודעת הממשלה ולא בחוק... הסמכות היחידה שבידה היא להכפפת עובדי רשות־השידור לחוק אך לא להענשתם של אנשים חיצוניים... אין לממשלה סמכויות עצמאיות של מחוקק, ולכל היותר רשאית היא לפעול כדרך שפועל מחוקק־מישנה ולהתקין תקנות לביצוע פקודות אשר מתחום סמכותם. בהעדר הסמכה מפורשת אין הרשות המבצעת רשאית לחוקק חקיקה חדשה ומקורית אשר אין לה יסוד בחוק המסמיך."

טיעון נוסף, שהעלו פרקליטי העולם הזה, כפר בחוקיות בית־הדין לעובדי רשות־השידור. נאמר בו כי „פעולה זו של כינון בית־דין מיוחד היא מעצם טבעה ומהותה פעולה חקיקתית מובהקת, אשר אין להעלות על הדעת כי התכוון המחוקק להפקידה בידי מחוקק־מישנה. אנו טוענים כי בית־הדין של עובדי רשות־השידור פר־על למעשה ללא סמכות והתוצאה ברורה מאליה: מקום שבית־הדין חסר סמכות, אף פירסום דבר מדיוניו איננו דבר אסור."

פרקליטות־המדינה ניסתה לסתור טיעונים אלה. היא טענה כי בית־הדין של עובדי רשות־השידור הינו למעשה בית־דין רגיל של עובדי־המדינה ולפיכך כל מה שחל על בית־הדין של עובדי־המדינה חל גם עליו.

השופט יוסף מגורי־כהן פסק: „בית הדין המישמעתי של רשות־השידור אינו חוקי" - ועכשיו יכול כל מי שנשפט על־ידו לתבוע ביטול וניצוי

המאשימה
יצאה נאשמת

ב **שכ הסיכומים** חזרה פרקליטות־המדינה ותבעה להרשיע את העולם הזה ועורכו על הפירסום האמור. אולם פרקליט העולם הזה, עורך־הדין אביגדור פלדמן, שב ופרש בסיכומיו מערכת טיעונים מש־פטיים ענפה ומורכבת, שנועדה להוכיח כי אין הממשלה מוסמכת כלל להחיל את הוראות חוק שירות־המדינה על מי שאינו עובד־מדינה או עובד רשות־השידור. הוא ציטט את דברי השופט העליון, חיים ברנזון, אשר קבע באחד מפסקי־הדין שלו: „חופש העיסוק הוא מזכויות־היסוד של האזרח, שאף שאינה כתובה על ספר — ולא היא בילבד אלא חרויות וזכויות אדם רבות אחרות — אין להפקיעה או להגבילה אלא על פי הוראת חוק ברורה וחד־משמעית..."

טען אביגדור פלדמן בסיכומו: „פעולת הממשלה בהחילה את הוראת סעיף העונשין על בית־הדין המשמעתי ברשות־השידור היא אקט מינהלי, אשר לפי הפירוש המוצע על־ידי התביעה, מתיימר לצמצם את זכויות הפרט. אין אנו טוענים לזכות מוקנית, לנוכחות, או מידע על הנעשה בבית־הדין. הזכות המוקנית לנו היא זכות הביטוי החופשי שבכללה הזכות לפרסם כל מידע שהגיע לידינו בדרך זו או אחרת."

בפסק־דינו, שניתן בשבוע שעבר, קיבל למעשה השופט מגורי־כהן את טענות פרקליטי העולם הזה.

קבע השופט מגורי־כהן: „אני מסכים עם טענות הסנגור, שאם רצה המחוקק שהדיונים בבית־הדין של רשות־השידור יהיה מוגנים בפני פירסום וכי המפרסם ייענש, צריך היה לעשות זאת באחת משתי הדרכים: לומר זאת בחיקוק עצמאי או להסמיך במפורש את הממשלה ליצור בית־דין לרשות־השידור...

„אני מקבל את טענת ההגנה, שסעיף 75 של חוק שירות־המדינה (משמעת), הסמיך את הממשלה להחיל את החוק על גוף מבוקר, אולם לא הסמיך את הממשלה להקים בית־דין מיוחד לרשות־השידור. על סמך הנימוקים הנ"ל אני מוצא שטענת ההגנה, שהאישום אינו מגלה עבירה, היא מבוססת ולפיכך אני מבטל את התביעה ומזכה את הנאשמים ממנה."

הממשלה, שבאה להאשים את העולם הזה, יצאה מואשמת. במקום לקבוע, כי דרישת נציגיה, כי העולם הזה הוא שעבר על החוק, קבע בית־המישפט כי הממשלה היא שפעלה בניגוד לחוק.

עובדי רשות־השידור יכולים מעתה לעבור עבירות בשמעה ללא הגבלה. כל עוד לא יוקם להם בית־דין משמעתי כחוק, בידי הרשות המחוקקת, אין בית־דין בפניו ניתן לתבוע אותם לדין על עבירות אלה.

באישום הנדון, וכי המשך ההתליכים לא ישרת כל אינטרס ציבורי שהוא."

„לממשלה אין
סמכויות מחוקק!"

א **ולם היועץ־המישפטי** לממשלה דאז, הפרופסור אהרון ברק, לא נעתר לבקשה. הוא טען כי לא שוכנע שיש הצדקה לעיכוב הליכי המישפט והורה להמשיך בו. כתוצאה מכך נערך מאבק מישפטי מר־תק בין פרקליטי העולם הזה לבין פרקליטות־המדינה, סביב חוקיותו של בית־הדין המשמעתי לעובדי רשות־השידור.

כבר בשלב הטענות הטרומיות תבע עורך־הדין אמנון זכרוני מבית־המישפט להורות על ביטול האישום, בטענה כי סעיפי החוק על פיהם בוסס כתב־האישום אינם יוצרים את האשמה המיוחסת לעולם הזה.

הטיעון המרכזי של ההגנה היה כי המשלה, בתוקף סמכותה החוקית, היתה רשאית להורות על החלת חוק שירות המדינה על עובדי רשות־השידור. אולם מלשון החוק מסתבר כי החוק מחייב אותם בילבד ולא ניתן להחיל את סעיף העונשין

אלקטרונאים

הגיעו חוגות לחיצים לטלפונים

מלאי ענק של „ג'וקים" (לטלפונים ולמשחקי טלוויזיה) מתוצרת חב' G.I.

אצלנו במלאי:
נוריות ודיודות פולטות אור (CM) ✶ ממסרים, לחצנים ומפסקים מוארים (CLARE) ✶ מעגלי הגנה, רשתות נגדים וטרימטרים (DALE) ✶ דיודות יישור וגשרים (G.I.) ✶ מפזרי חום ותושבות לטרנזיסטורים ו„ג'וקים" (SEIFERT) ✶ מעגלים משולבים דיגיטליים (G.I.) ✶ סרטי קשירה וסימון מניילון, ספירלות, תעלות ונעלי-כבל (PANDUIT) ✶ שרוולים מתכווצים וארוגים, סרטי סימון ותפסניות (ZIPPER) ✶ סלי כרטיסים, קופסאות, מסדים וארונות למיכשור (H.K.) ✶ ועוד...

מכירה ויעוץ אצל הנציגים בישראל:

אלכסנדר שנידר חב בעמ

ת"א, דרך פתח-תקוה 44, טל. 34607, 32089.

---

5 פרסי 'גלובוס הזהב' 1979
הסרט הטוב ביותר
השחקן המבטיח ביותר-ברד דייויס
שחקן המשנה הטוב ביותר-ג'ון הרט
פס קול המקורי הטוב ביותר-ג'.מורדר
התסריט הטוב ביותר-אוליבר סטון

ספור אמיתי!

סרטו של **אלן פרקר** על פי סיפורו האמיתי של **בילי היים**
שעובד לספר "אקספרס של חצות" ע"י **ו. הופר** ו-**בילי היים**

בכורת ארצית **„דקל" ת"א**
7.00—9.30 למבוגרים בלבד

איתן עמיחי
הדברת מזיקים

מומחים להדברת
חולעי עץ. עש
וחרקי ספרים ובגדים.
רמת-גן. רח' מודיעין 18. ת ד 2272
טל. **790114-5-6** רש מס'ו עסק 481/75

היכינו את האינפלציה !!!

מערכת יוקרה לכל כיס!

טיונר אמפליפייר SANSUI 1010

פטיפון BSR 182

עם ראש מגנטי ADC ומכלול אנגלי מהודר.

זוג רמקולים TEXAS

3 יחידות מעולות בתיבה

16.400 ל"י כולל מ.ע.מ.

להשיג: **רדיו רון**

כפר-סבא, רח' וייצמן 32, טל. 052-23532

במדינה

העם

עלטה בצהריים

הקצר ברשת החשמל הארצית תוקן, אבל הקצר הלאומי ממשיך לשכש את חיי המדינה

בבת אחת הוטלה המדינה כולה לתוך קלחת רוגשת של תוהו ובוהו. כבל הארקה בתחנת המיתוג של חברת־החשמל ביבנה נקרע לפתע בצהרי יום שני השבוע, נפל וגרם לקצר.

כתוצאה מכך נוצרה תגובת שרשרת ששיתקה את כל רשת־החשמל הארצית. תחנות הכוח הפסיקו לפעול בזו אחר זו. אספקת החשמל למדינה כולה הופסקה. ה־ייצור הושבת. אנדרלמוסיה השתררה בכל כבישי הארץ ודרכיה. המיסחר נעצר בגלל החשכה שפקדה בצהרי היום את בתי־העסק והפסיקה את פעולת הקופות. אלפי אנשים נתקעו במעליות. החיים כימעט ושותקו למשך ארבע שעות.

התקלה, שייוחסה לכוח עליון, לא גרמה לשום אסון, מילבד הפסדים למשק ה־מדינה. כשחודשה אספקת־החשמל נעלמה העלטה בצהריים והחיים במדינה חזרו ל־מסלולם התקין.

לרוע המזל, לא ניתן היה להתגבר באותה קלות על הקצר המתמשך בצמרת, המשבש לחלוטין מזה מיספר חודשים את חייה המדיניים והכלכליים של המדינה.

תרופות אליל. שם לא היה הגורם לתקלה כוח עליון בלתי צפוי, אלא ניתוק מכוון ומודע מן המציאות הפוליטית ה־משתנה בעולם ומחוקי הכלכלה. ניתוק זה בצמרת יצר את הקצר, ששיבש את ה־מהלכים לקראת הסכם־השלום עם מצריים וגרם לאובדן השליטה על הסיחרור ה־אינפלציוני לתוכו נקלעה המדינה.

לשווא ניסו קברניטי המדינה להיחלץ מתוך התוהו ובוהו המדיני והכלכלי ב־אמצעות תרופות־אליל. התוכנית הכלכלית החדשה, שהוגשה השבוע לממשלה ושנו־עדה להוריד במטה־קסמים את שיעור ה־אינפלציה הצפוי בעשרה אחוזים, הוצגה מיד על־ידי כלכלנים כאחיזת־עיניים לא פחות מהתפתלויות הניסוח המדיניות של מנחם בגין ומשה דיין, באמצעותן ניסו להתגבר על המיכשולים בדרך לחתימת הסכם־השלום.

כל הניסיונות להציג את הממשלה כגוף המצליח לשלוט ולנהל את ענייני המדינה היגעים, נכשלו על הסף. תגובת־השרשרת פשטה לכל תחומי החיים במדינה, גרמה לפקקים כלכליים ולאנדרלמוסיה חברתית.

אפשר היה להיעזר רק בעצת שר־האנרגיה, יצחק מודעי, שהציע פיתרון מקורי למניעת תקלות ברשת־החשמל ב־עתיד: „להתפלל".

עם ישראל היה זקוק להרבה תפילות כדי לחלצו מהמבוך לתוכו דחקה אותו ה־ממשלה.

בדואים

הסיירת לא תקפה

ראש מועצה איזורית נלחם כשכניו הבדואים כדי שיגורשו דרומה

„החלטנו לקחת את החוק לידינו. לא תהיה עלינו מיגבלה של החוק, עד שנגמור את העניין. החלטנו שלא יהיו כאן יותר בדואים, והנה בא שייך אבו־רביע וברוב חוצפתו מביא את העדרים שלו לשדות שעל־יד הקיבוצים שלנו."

הצהרה זו, בנוסח של „זבנג וגרמנו", השמיע השבוע מי שנבחר להיות נציגם של 26 קיבוצים ומושבים בנגב הצפוני. שמו־אל אבני (53), ראש המועצה האזורית חבל אשכול, אינו מסתפק כנראה בכך ששבטים בדואים רבים סולקו בכוח הזרוע על־ידי הסיירת הירוקה. אבני מודיע במפגיע, כי ייילחם גם בעדריו של שבט אבו־רביע, ש־בראשו עומד חמד אבו־רביע, לשעבר חבר־הכנסת. עד כה הצליחה הסיירת, המכונה בפי הבדואים „הסיירת השחורה", לסלק מחבל אשכול שבטים בדואים רבים. רק עדריו של אבו־רביע נותרו באיזור. עתה רוצים לסלק גם אותם.

דרומה, דרומה. לפני כחודש נחה הסיירת הירוקה, שרבים מגדיירים אותה

(המשך בעמוד 36)

איש המערך עשה את עבודת הליכוד למען סילוק „השמאלן" מן הטלוויזיה

„אני מרגיש את עצמי כמו ילד שנהרג במילחמה," אמר השבוע מנחה תוכנית הטלוויזיה עלי כותרת מני פאר. היה זה דימוי מושלם. מני פאר, היחיד מבין מנחי עלי כותרת הבלתי מזוהה פוליטית, נפל קורבן במילחמה שהתנהלה מעל לראשו, כביכול בין הימין לשמאל, בחזית העיקרית בה נטושה המערכה על חופש־הביטוי במדינה: רשות־השידור.

כאשר קיבל השבוע הוועד המנהל של רשות־השידור את הודעת מנכ"ל הטל־וויזיה, ארנון צוקרמן, כי החליט להחליף החל מה־15 בחודש אפריל הקרוב את מנחי תוכנית הטלוויזיה הפופולארית עלי כותרת במנחה אחד ויחיד — המנחה הקודם של התוכנית, ירון לונדון, אי אפשר היה לדעת אם לצחוק או לבכות.

הוועד־המנהל של הרשות, שבהרכבו הנוכחי שולט הימין, החליט לסלק בכל מחיר מעל מסך הטלוויזיה הישראלית את המנחה ה„שמאלני" יעקב אגמון. לשם כך היו מוכנים לשפוך את מי האמבטיה יחד עם התינוק — מני פאר.

אפשר היה ללעוג ולצחוק מכך, שדווקא לו להתמודד בעתיד הקרוב על תפקיד מנכ"ל הטלוויזיה או הרדיו. הערכה מא־קיאבלית טענה כי פרישתו היתה מתוכננת, כדי להפר את האיזון בין עלי הכותרת ולחייב את סילוק המראיין „השמאלני", אחרי שהמראיין הימני פרש מרצונו.

מי שעשה את העבודה הבזויה היה דווקא מי שנחשב כליבראל המובהק שבין חברי הוועד־המנהל, דני בלוך. היה זה בלוך שעורר לדיון את עתידה של תוכנית עלי כותרת.

הוא ביקש לדעת מי יבוא במקומו של מרגלית והביע את דעתו כי היה מעדיף שהתוכנית תחזור למתכונת של מנחה אחד. היה ברור שאם תתקבל הצעתו יגרום הדבר לסילוקו של אגמון, כיוון שלא ייתכן שהליכוד יאפשר למנחה בעל דיעות כשלו להגיש בלעדית את התוכנית רבת התהודה.

מנכ"ל הטלוויזיה, ארנון צוקרמן, הציע להרחיב את התוכנית ולשדרה חמש פעמים בשבוע, כשפאר ואגמון, ואולי מנחה נוסף, יגישו אותה לסירוגין. נציגי הליכוד בוועד־המנהל קפצו על הצעתו של בלוך, אישרו את קיצוץ התוכנית לשני שידורים בשבוע. היה ברור שכתוצאה מכך ייאלץ אגמון

חבר הוועד־המנהל בלוך
שירות ללאומנים

מנחה אגמון
צפרדע למנהלים

עלי כותרת נושרים

נציגי הליכוד והמפד"ל, שעלו בשעתו על הבאריקדות כדי לסלק את ירון לונדון מהנחיית התוכנית, משום שנחשב בעיניהם איש „המאפיה השמאלנית" לא פחות מיעקב אגמון, הם שגרמו להחזרתו של ירון לונדון אל המסך.

צריך היה לבכות מכך, שהאיש שחולל את המהפכה המשמעותית ביותר בטלוויזיה הישראלית בימי שילטון הליכוד, ושגרם לסילוקו של יעקב אגמון, האינטלקטואל בעל הדיעות המתקדמות, לא היה כלל איש הימין. מלאכת הליכוד נעשתה הפעם דווקא בידי דניאל בלוך, סופרו המדיני של דבר, שהוא נציג מיפלגת העבודה בוועד־המנהל של רשות־השידור.

כשפרש בשעתו ירון לונדון מהנחיית עלי כותרת, נשמו הקומיסארים של הליכוד ברשות־השידור לרווחה. הם החליטו ללכת על קונספציה של איזון בתוכנית הראיו־נות בעלת מיספר הצופים הגדול ביותר. במקום מנחה אחד — שלושה מנחים: כתבו הפרלמנטרי של הארץ, דן מרגלית, שייצג את הימין; המראיין הוותיק יעקב אגמון ש„ייצג את השמאל" והמנחה־בדרן, מני פאר, נציג ה„אמצע". אולם הקונס־פציה לא תפסה. השפעתו של אגמון בהנ־חייתו והגשתו בלטה מזו של שני חבריו. האיזון העדין אליו התכוונו הוזפר, כביכול. אנשי הימין קיוו כי לכשימונה יוסף („טומי") לפיד כמנכ"ל רשות־השידור הוא ימצא כבר את הדרך כיצד לחסל את אגמון ולהיפטר ממנו. אלא שהדברים התגלגלו במהירות רבה יותר.

מנחה לונדון
עונש למדיחים

האיזון שהופר

דן מרגלית הודיע על פרישתו מהנ־חיית עלה הכותרת שהוקצה לו. ביום הראשון השבוע כבר לא נראה על המסך. לטענתו של מרגלית הוא פרש כיוון שהוא רוצה להתמסר ללימוד מישפטים. על פי הערכות אחרות נועדה פרישתו לאפשר להפסיק להנחות ולראיין ב־15 באפריל ומני פאר יוותר כמראיין הבלעדי בתוכנית.

החלטה פוליטית בהסוואה

לא שצוקרמן ומנכ"ל רשות־השידור הנוכחי, יצחק לבני, הכינו הפתעה ל־וועד־המנהל. הם הודיעו שאם כבר מחליטים על מנחה אחד, יהיה זה ירון לונדון. את לונדון אין הוועד־המנהל יכול לסלק כיוון שהוא עובד רשות־השידור. היה זה תרגיל מחוכם, שנועד להאכיל את אוייבי התוכ־נית, שהיו מעדיפים שהיא תבוטל כליל, בצפרדע.

ואומנם בישיבת הוועד־המנהל השבוע, יצאו אנשי הליכוד מעורם. עורך־הדין אהרון פאפו אפילו קפץ על השולחן ורקע עליו ברגליו מרוב זעם. אבל לא נותרה להם ברירה. הם נאלצו לבלוע את הצפרדע. אומנם באופן רשמי קיבל הוועד־המנהל החלטה לפיה תיערך ישיבה מיוחדת בה ייערך דיון על החזרתו של ירון לונדון כמראיין יחיד לעלי כותרת. אבל באופן מעשי אין הוועד־המנהל יכול לעשות דבר לסילוקו של לונדון למרות שהוא נחשב „טריפה" באותה מידה כמו אגמון. כל ניסיון לסלקו יגרום מיד למרד כללי ב־טלוויזיה. רמז לכך קיבל הוועד־המנהל כבר בתחילת ישיבתו השבוע.

עם פתיחת הישיבה התקבלה פטיציה חתומה בידי 86 מתוך מאה עתונאי רשות־השידור בטלוויזיה.

„אנו, עתונאי רשות־השידור בטלוויזיה," נאמר בפטיציה, „רואים בחומרה רבה את החלטת הוועד־המנהל לצמצם את היקף תוכנית עלי כותרת, משלוש פעמים לפע־מיים בשבוע. החלטה זו נושאת אופי מק־צועי וכנראה חייבת להישאר בידי ההנהלה המקצועית של המדיום ולא בידי הוועד־המנהל של רשות־השידור. יתר על כן, על־פי עדות אחד מחברי הוועד־המנהל (אריאל ויינשטיין) שצוטטה בעל המישמר

(המשך בעמוד 40)

חנה לסלאו, שהצחיקה את כל המדינה בפסטיבל הזמר, טוענת: בחיים אני בחורה נורא רצינית

מלכה חנה לסלאו בתחפושת של מלכת אסתר. היא חופשה למלכה אחרי שלחצה רבות על ההורים.

שוטרת חנה לסלאו בתחפושת של שוטר צבאי (למעלה) ושוטרת למטה) תחפושות שלא אהבה.

ב כי שנה, בפסטיבל הזמר, מתגלים זמר או זמרת אלמוניים, שהופכים בעיקבות הפסטיבל לכוכבים. כך, בשנה שעברה, התגלתה הזמרת שרי. שנה קודם לכן — הזמרת יהודית רביץ.

השנה, בניגוד לשנים הקודמות, לא התגלתה הכוכבת החדשה בין הזמרים המתחרים. כוכבת הערב נמנתה על החלק הבידורי — היתה זו חנה לסלאו, שהצחיקה את כל עם ישראל בחיקוייה המושלמים והיתה בת־זוג הולמת למצחיקן ותיק ובעל מוניטין כמו גדי יגיל. לא בכדי כונתה על־ידי מנחת־הערב, רבקה מיכאלי: אשפית בידור.

הילדים מכירים אותה מתוכניות טלויזיה כמו קישקשתא וראש כרוב, שבהם היא מככבת. המבוגרים מכירים אותה כשחקנית תיאטרון וכזמרת, וכעת כבת־זוגו של גדי יגיל בתוכנית הבידור החדשה החיים הם לא ירח דבש, שבה ממלאים שניהם את הבימה.

היכן צמחה חנה לסלאו? מאיפה הגיעה אל אורות הבימה של בנייני האומה בירושלים, והיכן עברו על הבדרנית, המלאת ערב ערב אולמות, שנות ילדותה?

„חלמתי להיות מלכת הלילה"

ב ישונה העתיקה היא מתארת הוויה של־ילדות ברחוב 60 ולצל השעון של יפו. היא מתבלת דבריה במילים באידיש, בתנועות ידיים ובהדגמות. היא מצחיקה עד דמעות, למרות שלדבריה „בחיים אני בחורה נורא רצינית."

כיום היא מתגוררת בדירה רחבת־ידיים ברחוב אמיל זולא בתל־אביב. את הדירה היא חולקת עם חברתה מיקה. קודם לכן התגוררה עם הדיסק־ג'וקי רפי אלון. העובדה כי רפי אינו חובב־נשים מושבע לא הפריעה לחנה, היא ידועה כבחורה פתוחה ולבבית המוכנה לאמץ את כל העולם אל ליבה.

מישפחתה עלתה לישראל מפולין, והגיעה היישר אל בתיה ההרוסים של יפו הערבית.

מספרת חנה:

אני בתו של כובען. נולדתי ביפו לפני 25 שנים למישפחה אל"ף־אל"ף — מישפחה פולנית. אבל לא בסטייל של לאק על הציפורניים וישיבה ברווק, אלא מישפחה פולנית של שלום־עליכם של העיירה. להורי יש מספרים על הזרוע. הם ניצולי אושוויץ. בילדותי תמיד חלמתי להיות מלכת־הלילה או מלכת־אסתר או נסיכה. אבל אימה, אני תמיד הייתי שוטרת. אבא שלי תפר את התיחפושות האלה, אז פשוט הלבישו אותי בהן שנה אחרי שנה. היתה לו חנות קטנה ביפו ולפני פורים כל המישפחה היתה נמצאת בחנות יום ולילה, כדי להספיק לתפור את כל התיחפושות, והכל באידיש. הייתי ילדה שדיברה אידיש.

גרנו ביפו, ברחוב בוסטרוס, אחרי שעברנו לשם מרחוב 60. רחוב בוסטרוס נמצא ליד השעון. גדלתי בבית פולני אבל לא גזעני. אף פעם לא הייתי מודעת לעניין הזה של אשכנזים וספרדים. השכנים שלנו היו מרוקאים וכל היחסים היו נורא מישפחתיים. כל יום שישי היינו מקבלים צלחת סחנה וצלחת כוסכוס. בכיתה ז' עברנו לבת־ים. אז זה היה סטייל, כמו חלום

מחמי

הבחורה שנולדה ברחוב 60 ביפו ושגדלו

קונת

ה בצל השעון הגיעה אל אור הזרקורים

שהתגשם. אבל אני אהבתי יותר את סימטות יפו, היא היתה עיר עם יופי, הרבה יותר ציורית.

היתה לי ילדות משגעת. הייתי ילדה עגולה, עם שתי צמות ותמיד צבטו לי בלחיים. גרנו במיספר 13 והחנות של אבא שלי היתה ב־17. אני תמיד חשבתי שהמרחק בין הבית לחנות עצום. כשבאתי לבקר ברחוב, כשגדלתי, נדהמתי לגלות כמה הרחוב צר וקצר. כשהייתי קטנה הוא נראה לי ענק.

הרחוב שלנו היה מקסים. פה היה השען, ושם היה זה שמוכר דגים. יותר רחוק מכרו סנדוויץ' מרוקאי עם טונה ותפוחי־אדמה. היינו משחקים בגרוטאות, מוצאים נחושת ומוכרים אותה. היום אני עובדת עם ילדים בטלוויזיה וחבל לי עליהם — הם ילדי טלוויזיה, היום שלהם נקבע לפי טלפלא וקישקשתא.

הבית שגרנו בו היה בית ערבי נטוש. הוא נראה נורא מיסתורי, כמו אונייה. לא היו לנו מגלשות ונדנדות, אנחנו המצאנו בעצמנו את הדברים שעשו לנו כיף.

„עוד לא בא לי"

ת מיד הייתי טיפוס. לא מצחיקנית, אבל טיפוס. לא הייתי בחוג דרמתי מימי, לא רציתי להיות שחקנית. עד שלא

המפתה חנה לסלאו עושה פרצוף של „פאם פאטאל". פניה עגלגלים, גופה נאה, ורגליה יפות.

שיר ערש חנה לסלאו באחד מתפקידיה הרבים, במחזה **שיר ערש**, שנחל כישלון חרוץ אך הביא לגילויה של חנה בעולם התיאטרון והבידור. למטה: עם אודי זוהר בסרט **המציל**, שבו גילמה דמות של חתיכה אמריקאית.

שיחקתי בתיאטרון בעצמי לא ראיתי הצגה מימי. לעומת זאת ראיתי המון סרטים. בית־הספר ממש לא היה בראש שלי. באופן רשמי למדתי, אבל בכיתה לא ראו אותי. הייתי ילדה מאד עצמאית וכל מה שהיה לי בראש בגיל 15 היה לנסוע לחוץ־לארץ. גם ללהקה צבאית הגעתי במיקרה. עבדתי בחופש־הגדול, לפני הצבא. במלון דן בתור פיקולו. הלבישו אותי בבגדים כתומים כאלה והייתי צריכה לנקות צלחות. אבל אני שלומיאלית כזאת. העמסתי עגלה שלמה בצלחות, במיקרה לא ראיתי מדרגה וטראח! נפלתי, אני, והצלחות, והיה באלאגאן לא־נורמלי.

הבנתי שההיראַרכיה במלון נקבעת לפי מיספר השפות שאתה מדבר ואני כבר אז דיברתי אנגלית, עברית, צרפתית ואידיש חופשי. עליתי למנהל וביקשתי עבודה. היה לי מזל — איזו מזכירה הלכה ללדת, קיבלתי עבודה במקומה. למחרת ראו אותי בגריל־רום אוכלת שאטו־בריאן. המלצרים לא הבינו מה עושה הפיקולו עם שאטו־בריאן בפה.

בקיצור, יום אחד אני נוסעת לעבודה באוטובוס ופוגשת ילדה אחת, גמל כזה,

(המשך בעמוד 36)

מצחיקוות

(המשך מעמוד 35)

שלמדה במגמה הביולוגית, מהחכמות. היא סיפרה לי שהיא הולכת למיבחנים ללהקה צבאית. אמרתי לעצמי: אני הולכת לשם, אני כבר אהנדס להם משהו. לא היו לי קטעים, לא היו לי שירים, אבל אני החלטתי לשעשע אותם בדרכי. אני באה לצוותא רואה, כולם יושבים עם גיטארות, עולים לבימה ועושים קטעים. נרשמתי. פתאום מישהו קורא בשמי. נבהלתי נורא וצעקתי: „עוד לא בא לי!" לא הבינו אותי והלכו הלאה.

אבל מה, לאט־לאט קיבלתי יותר ביטחון וירדתי מהשורה האחרונה ביציע, עוד שורה ועוד שורה, בסוף אמרתי לעצמי או עכשיו או אף פעם לא. קמתי, ניגשתי לכיוון הבימה, ואילתרתי טיפוס של עולה־חדשה מצרפת. אמרו לי: ,רגע, רגע, נביא מתרגם.' הביאו לי אחד שמבין צרפתית ולא תפסו שאני עובדת עליהם. הכנסתי בדיחות, הם צחקו בהתחלה, לא היה נעים להם. לאט־לאט קלטו שאני עושה הצגה. בגלל שאני לא מהיפות קיבלו אותי לצוות הווי. אחר כך חשבו שהבל היופי ושקר החן וקיבלו אותי ללהקה צבאית.

לא בכוונה הפכתי לסולנית הלהקה. היה יענקל'ה קלוסקי, כל היום מחפש טכסטים, מעמיד את החברה, עושה להם פירואטים ועניינים. ואני, למרות שאני רוקדת חופשי, אם נותנים לי לעשות טקה־טקה יחד עם כולם, אני מתבלבלת. אז הוא היה צועק לי: „פרה, פרה תעמדי בצד." עמדתי בצד. אחר כך היה אומר לי: „תזוזי, אל תתערבי!" אמרתי לחברה בלהקה: אני עפה, יש פה שש בנות ושש בנים ואני לא בתמונה. ואז יום אחד הוא אומר לי: „את מצחיקה אותי, הגה, את מצחיקה אותי. תיכנסי פה בתור רס"רית, מתי שכולם רוקדים בזוגות." אמרתי שאני לא רוצה, אני רוצה עם כולם. הוא אמר: „את שמנה, אל תגידי לי לא. את מצחיקה, ואת תיכנסי בתור רס"רית." וכך הוא סידר לי קטעי סולו, בגלל שהצחקתי אותו והייתי כזאת שלומיאלית שלא יכולה לעשות כלום.

„איש, שיהיה גם בן־אדם"

כך השתחררתי מהצבא, ועם הזמן הבנתי את המיקצוע. אני חושבת שיש לי חושים של חיית־בימה והם התחדדו. קיבלתי קריטריונים דרך עצמי, ומייד כשהשתחררתי הפנו אלי המון הצעות. רצו להקים רביעייה, איתי ועם שלושה בחורים. אבל הציעו לי עבודה בשיר ערש, עם עדנה פלידל ואברהם מור. ובשבילי זה היה ביתספר לא רגיל לעבוד עם שני אריות כאלה. ההצגה היתה פלופ, קראנו לה „הצגת־מחתרת" אבל בית־הספר היה מעולה.

במקביל עשיתי קישקשתא וראש כרוב לטלוויזיה ואז התאהבתי בהולנדי ונסעתי איתו להולנד. חייתי איתו שם חצי שנה, אבל רציתי לשחק עד כדי כך שיצאתי לרחובות והצגתי בעברית. הוא היה נגד הקאריירה שלי, ולא יכולתי להחזיק מעמד וחזרתי הביתה. חשבתי שכשאגיד שאני חנה לסלאו יגידו חנה מי? הזיכרון במיקצוע הזה הוא קצר. אבל מיד הוצפתי בהצעות עבודה.

לקחתי את הזמן שלי ולא נעניתי לרוב ההצעות. עד שיום אחד פגשתי את טליה שפירא והיא סחבה אותי למיבחנים לרביעיית מועדון התיאטרון, וכך התחיל הרומאן שלי עם שמואל בונים שנמשך עד היום.

שיחקתי שתי עונות בקאמרי ולמדתי לאהוב תיאטרון. השנה הציע לי דויד לוין לשחק עונה בהבימה, אבל סירבתי כי החלטתי שזו תהיה שנת הבידור שלי. אבל אני עוד אחזור לתיאטרון, אני אוהבת תיאטרון.

מתוך שלל ההצעות שהופנו אלי החלטתי לעבוד עם גדי יגיל על החיים הם לא ירח דבש. את גדי אני מכירה מבלפר, ואנחנו מסתדרים יופי וזה ממש תענוג לעבוד איתו.

חיים פרטיים בטח שיש לי. אין לי כרגע חבר, אבל יש לי המון חברים. אני מתה להתאהב באמת באיש, איש שיהיה גם בן־אדם. אבל בגלל שאני כל כך עסוקה, זה בא על חשבון הקשרים האישיים. אפילו טכנית זה לא מסתדר. אני מגיעה כל לילה הביתה נורא מאוחר, וביום אני עסוקה בטלוויזיה. אבל כשיבוא האיש הנכון, אז במיסגרת הפשרות האחרות אפשר לעשות פשרה גם בתחום הקאריירה.

שרק יבוא האיש הנכון, ואני אלך רחוק מאד לקראתו.

במדינה

(המשך מעמוד 33)

כ„צבאו הפרטי של שר החקלאות". לדברי אבני סיפר לו מפקד הסיירת, אלון גלילי, כי בוויכוח חריף עם ראשי שמורות הטבע התחנן שלא יאסרו על הסיירת שלו לסלק גם את הבדואים של אבו־רביע. אלא שהרשות לא ניתנה, כנראה, הפעם, ואנשי אבו־רביע ניצלו בינתיים מפגעי הסיירת.

„מאז החלטנו לקחת את החוק לידינו," גילה שמואל אבני בלהט, „אנו, המועצה האיזורית אשכול ומינהל מקרקעי ישראל תיכננו מיבצע של סילוק הבדואים." המיבצע המתוכנן והמשולב, כהגדרת אבני, נערך לפני כחודש, באיזור נחל הבשור, שם רועים 1500 ראשי־בקר של אבו־רביע. בשעה שש בבוקר הגיעו לאיזור עשר משאיות שנשכרו על־ידי הסיירת הירוקה. אנשי המועצה האיזורית קפצו מתוכן והחלו להטעין במהירות את העדרים על המשאיות, תוך חילופי דברים חריפים עם הרועים. שייך חמד אבו־רביע, שהוזעק למקום, התייצב בפני אנשי המועצה האיזורית וטען כי הפינוי הוא בלתי חוקי. „יש לי היתר לרעות כאן," קבע מפורשות.

אך הקומנדו המיבצעי של המועצה האיזורית לא רצה לשמוע. אנשיו המשיכו לגרור בכוח את העדרים הנואקים למשאיות. תוך שעות ספורות הועברו 600 ראשי בקר למיכלאת מישרד־החקלאות בבאר־שבע, כשהרועים והרועות הבדואים מביטים בעצב במשאיות המתרחקות.

בשעות הצהריים קיבל גלילי קריאת טלפון ממישרד־החקלאות. הוא התבקש לחדול ממעשיו. אלא שקריאה טלפונית זו היתה מסווה בלבד, שנועד לשבור את הגנת הבדואים על עדריהם. קבוצת קומנדו נוספת של פקידי מישרד־החקלאות הגיעה למקום והמשיכה לפנות את העדרים דרומה, לנגב הצחיח, לאיזורים חסרי מים ומירעה. הפעם לא השתמשו במשאיות, רק בצעקות ובהנפות ידיים הדהירו את העדרים דרומה דרומה, לעבר באר־שבע.

בליכוד? לא! אך ראש המועצה האיזורית חבל אשכול לא הסתפק בכך. למחרת שלח שורה של מיברקים לכל המי ומי, כולל אריק שרון, ובהם התמרמר על ש„לא עושים מספיק בעניין הבדואים". אבני לא שכח גם את שני חברי־הכנסת החקלאיים של המערך, אברהם כץ ודני רוזוליו. במיכתב דחוף ששיגר אליהם התלונן כי עדרי השייך אבו־רביע הושארו באיזור במתכוון, על־ידי שילטון הליכוד. „יש מי שטוען," כתב, „שכל זאת עקב העובדה שהשייך חמד אבו־רביע עבר לליכוד והפך להיות בן חסותו." אבני דאג להוסיף, כי לו עצמו אין הוכחות שיאשרו את הדבר.

השייך אבו־רביע נדהם מהרעיון, שהוא בכלל מסוגל להיות חבר הליכוד. כאשר התבקש להגיב, אמר: „אני? בליכוד? לא ולא! עם אריק שרון אני לא חבר בכלל. איך היו יכולים להמציא עלי דבר כזה?"

„מהאדמה שהיתה שלנו גירשו אותנו לפני שנים, ועכשיו באה הסיירת השחורה הזאת ומסלקת אותנו גם מצפון הנגב, לאיזורים שאין בהם אפילו מעט עשב לבקר," הסביר סעיד (44) בעת שרעה את עדריו. „זה לא מגיע לנו. הבדואים נאמנים למדינה במשך שנים, ולמה יגבילו את מקום המירעה שלנו? אצל רוב השבטים הבדואים העיקר זה המירעה. הרסת את המירעה — הרסת את השבט!"

כמה גורמים שילטוניים החלו לפעול, בנפרד ובמשותף, נגד הבדואים, בעיקר החל משנת 1971. בצורת קשה שפקדה את הנגב אילצה כמה שבטים לעלות צפונה. הם ניסו להכות שורש באיזור חבל אשכול, אך אנשי הסיירת הירוקה, שהוקמה „לכבודם", מיהרו לאתר את מקומות המירעה ולהחזיר דרומה שבטים שלמים. לתמונה נכנסו גם מינהל־מקרקעי־ישראל, הקרן־הקיימת־לישראל, ומישרד־החקלאות.

וכשכל אלה לא הספיקו, התנדב ראש המועצה האיזורית חבל אשכול לסלק בדואים במו ידיו.

ישראלים בחו"ל

ציונות ניידת

מייסד מועדון „צוותא" מגיש הסברה ישראלית נודדת

שום דבר אינו מרגיז את „פיסקה" יותר מהטענה, שהושמעה נגדו, כי הוא „יורד" (העולם הזה 2158). לדעתו, ההיפך הגמור הוא הנכון: הוא ישראלי המעורה בארץ, והמנהל למען המדינה בחו"ל תעמולה בלתי־שיגרתית ומוצלחת ביותר.

„אנחנו לא מתיימרים להביא גדולות ונצורות, אלא משהו אמיתי, יחודי, על היופי והכיעור שבו וזה סוד הצלחותינו," הוא מודיע.

שמואל פירסטנברג הידוע בכינויו „פיסקה", מייסד צוותא לשעבר ומארגנם של עשרות מופעי־ענק בארץ, עומד לצאת ב־ אוקטובר השנה למסע־הסברה בלתי־שיגרתי נוסף בארצות־הברית.

המיבצע הנקרא „כאן ישראל", כולל להקה ישראלית המורכבת מ־15 חברים העוסקים בתחומי האמנות השונים. הצוות המשתנה ממסע למסע מעבד בארץ תוכנית המורכבת משירים, מילות קישור, סירטונים קצרים ושיקופיות על הארץ, כשהמטרה היא ליצור מיפגש בין הישראלים והעולם היהודי והלא־יהודי בארצות־הברית. באחרונה מארגנים אנשי הצוות, גם שבוע ישראלי באחת הערים, כשהם מציגים בו תערוכה של דיברי אמנות ישראליים, לאו דווקא יהודיים — בתמונות, פסלים, תכשיטים וספרים.

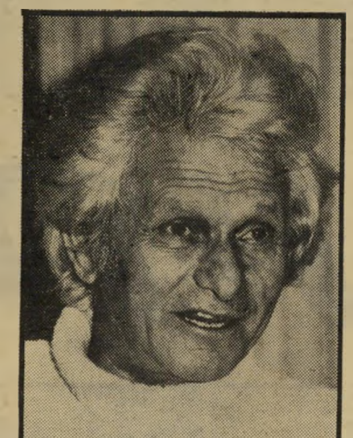
כמו הצלחות גדולות אחרות, התחיל גם סיפור „כאן ישראל" ברעיון של איש אחד. „פיסקה" (62), הנראה צעיר מכפי גילו, ישב בקיבוץ בית־אלפא אחרי מילחמת יום־הכיפורים, בחברת קבוצת מתנדבים שהגיעו מחו"ל. מיספר המתנדבים שהגיעו אחרי מילחמת יום־הכיפורים היה קטן בהרבה מזה שהגיע אחרי מילחמת ששת־הימים. על רקע זה הרגיש פיסקה בצורך

ראש־מועצה איזורית אבני
„נקח את החוק לידינו!"

איש שבט אבו־רביע סעיד
„הרסת מירעה — הרסת שבט!"

אמרגן פיסקה
קשרים נפלאים

„להחזיר את ישראל ואת ידידיה אל האמת, כדי לרדת מן ההתנפחות שלא תרמה דבר לעם."

„חשבתי שצריך להפגיש את הקהל עם ארץ־ישראל הבסיסית, במופע של אמנים, שביניהם ותיקים ועולים חדשים, בני קיבוץ ועירוניים," סיפר פיסקה. הוא הרים טלפון למורדכי („מורלה") בראון, יושב־ראש מחלקת הנוער והחלוץ בהנהלת הסוכנות, והציע לו להקים קבוצה כזאת למופעים. ההצעה נתקבלה, והרעיון החל קורם עור וגידים.

כיום מאורגנת התוכנית במסגרת מישפחתית כמעט — בנו של פיסקה, דוד (30), מארגן את ההופעות בארצות־הברית, ובתו, יעל (24), מארגנת את המופעים בארץ ותורמת בכתיבת קיטעי הקישור.

עד היום הופיעו הצוותות ב־60 ערים ברחבי ארצות־הברית וב־11 מדינות באמריקה הלאטינית. הם ערכו כבר תשעה מסעות כאלה, החל בשנת 75', והופיעו באוניברסיטאות, באולמות הידועים ביותר, ובאמריקה הלאטינית אף הגיעו למקומות, שעד אז לא דרכה בהם רגל אמן ישראלי.

„כמו כדור שלג". המייחד את התוכנית הוא שכל אמן המופיע בה, מציג ב־

(המשך בעמוד 38)

המדען של מישרד הבריאות גילה כי בחלב הישראלי טמונות סכנות

האם החלב שלך מורעל?

„מישרד הבריאות רוצה להרוג אותי, ואני לא רוצה למות צעיר," אומר דוקטור ג'רי וסטין, רופא התעשיה האווירית, המשמש יועץ רפואי בהתנדבות לאגודה מגן לצרכן. „אנחנו במצב חירום, חייבים להיל־חם, אחרת יהיו ממש טרגדיות."

ג'רי הגראה כבן 35, נולד וגדל בארצות־הברית, התמחה ברפואת־חלל ועלה לישראל. „כי אני ציוני," הוא אומר. מלבד עבודתו בתעשיה האווירית גם הירצה בחוג להנדסת־אנוש באוניברסיטת תל־אביב. „אני מלמד סטודנטים לעיצוב המוצר, שיבינו את הצד הרפואי והברי־אותי של המוצר המוגמר."

עתה נהנה ד"ר וסטין משנת שבתון, שאותה הוא מנצל כדי להכין את עבודת הדוקטור שלו בפילוסופיה. אך את עיתותיו הוא מקדיש גם למילחמה בזיהומים סביבתיים, גם אם זיהומים אלה הם „חוקיים".

הרופא גבה־הקומה מוכיח, באמצעות המחקרים שבי־צע, כי החלב ששותה הישראלי, מזוהם בחיידקים, מכיל חומרים אנטי־ביוטים ושאריות של חומרי־הדברה הידו־עים כמחוללי סרטן. מחקריו נתמכים גם על־ידי מומחים בעלי מוניטין עולמיים.

במשך שלוש השנים האחרונות מנסה וסטין לזעזע את פקידי מישרד־הבריאות ומישרד־החקלאות. הוא פונה במיכתבים, מנצל את אמצעי־התיקשורת ומשתמש גם בבית־המישפט. אך התגובה תמיד אחת: „קיבלנו מיכתבך, הנושא נמצא בבדיקה." או: „שמענו, העניין בטיפול."

תת־ועדה של תת־ועדה

חוק הפיקוח על מיצרכים ושירותים משנת 1957 קובע כי אסור לייצר, לשווק או למסור חלב ומוצרי־חלב, שיש בהם יותר מ־10 חיידקים מסוג קוליפורמים במיליליטר אחד (סמ"ק). אך החוק הפך את מתה שאיש לא מקפיד לכבדה. „מישרד הבריאות מבזה באופן קבוע וחד־משמעי את החוק הקיים," אומר ג'רי וסטין.

ואומנם, כמה בדיקות שנערכו מטעם מגן לצרכן, הוכיחו כי החלב המשווק בארץ אינו עומד בדרישות התקן הישראלי. כאשר העלו אנשי מגן לצרכן את טענתם בפני עובדי מישרד־הבריאות, הם נענו בזו הלשון: „החוק עומד ממילא להשתנות. במקום מצב תיקני של 10 חייד־קים למיליליטר יהיה התקן 100 חיידקים, ואם יהיו בו גם מעט חומרים אנטי־ביוטים, זה לא נורא." כלומר, התקן הבין־לאומי, המקובל בארצות־הברית ובאירופה מזה 50 שנה, אינו מספיק טוב בשביל מישרד־הבריאות הישראלי. ואם לא ניתן לשמור על החוק הכתוב, עדיף [illegible] ולהתאימו למציאות, גם אם יש בכך משום סכנה

[illegible]בר 1977 הוגשה עתירה לבית־הדין הגבוה [illegible] שר־הבריאות ומנהל שירותי־המזון. [illegible]קופיע עורך־הדין יצחק סגל, שטען: [illegible] הוא רשות מבצעת ולא רשות מחוקקת." [illegible]נה, בשם מישרד־הבריאות, ענתה כי [illegible] החוק. בית־הדין הגבוה לצדק הוציא צו־[illegible]נתן ארכה של שלושה חודשים, לשינוי [illegible]אז, קבע בית־המישפט, אין בסמכות מישרד־[illegible] לפרש את החוק הקיים כראות עיניו.

[illegible]לפה שנה. החוק עדיין לא שונה והחלב עדיין לא [illegible]. מונתה ועדה של מכון התקנים, בראשותו של פרופ־[illegible]ור מנהיים, ראש הפקולטה לטכנולוגיית מזון בטכניון [illegible]בחיפה. הוא שימש כ„יושב־ראש מליאת הוועדה לחלב", כמו כן מונתה תת־ועדה, שנקראה „תת־ועדה לחלב מפוסטר" ואותה תת־ועדה הציעה תת־ועדה נוספת, לחלב גולמי. אומר ג'רי וסטין: „את יושב־הראש אף פעם לא ראיתי בישיבות. בתת־ועדה הראשונה יש שמונה אנ־שים, כמחציתם נציגי התעשיה העוסקת במוצרי־חלב. התת־ועדה של התת־ועדה מורכבת מתריסר חברים, בי־ניהם עשרה אנשי תעשיה, מחלבות ומישרד־הבריאות. כשנודע לי על העניין התחלתי להילחם. פניתי, לחצתי ואיי־מתי שאגיע לאמצעי־התיקשורת. כנראה שנבהלו ממני ואישרו לי לשבת כאורח בוועדה. והנה, התברר לי שאין שם אדם, כולל היושב־ראש הנכבד, שמבין ברפואה. ואין אף נציג ציבור. אלה הם אנשים אינטרסנטים, שמקבלים משכורת בשביל להכשיל את הוועדה. איך הם יכולים בכלל לדבר על בריאות?"

ד"ר וסטין ישב בוועדה כאורח במשך שישה חודשים, וניסה כל העת למנוע שינוי התקן. „אני עם הגוף שלי, עומד ומונע חרפה," אמר.

לפני כמה שבועות הוא קיבל מיכתב מדובר מכון התקנים משה גבר, שלפיו נתבקש על־ידי פרופסור מנ־היים למנוע נוכחותם של אורחים בישיבות הוועדה. ג'רי וסטין הבין כי המדובר באורח אחד בלבד: הוא עצמו. במישרד־הבריאות טוענים: „לא יושבת ועדה של מכון התקנים, אלא ועדה של מישרד־הבריאות, והיא אמורה לשנות את התקן. וזה ממש בתהליך סופי."

לא להעליב את „תנובה"

לפני כשנה הטיל מישרד־הבריאות על ד"ר חיים גרכטר, יושב־ראש המחלקה למעבדות של המישרד, לבצע מחקר שנקרא „מיבצע בדיקת חלב מפוסטר". גרכטר נתבקש להעביר לד"ר טולצ'ינסקי, מנהל שירותי בריאות הציבור במישרד־הבריאות, את תוצאות הבדיקה של 100 דגימות חלב מפוסטר, שנלקחו בערים שונות בארץ, תוך כדי אבחנה בין חלב מיוצר וחלב משווק.

כשנמסרו תוצאות המחקר לד"ר טולצ'ינסקי, לפני חודש, הבינו אנשי מישרד־הבריאות כי נקלעו לתיסבוכת. עד אז היו רגילים לטענות של אנשים מחוץ למישרד, שאפשר היה לבטל את דבריהם כבלתי מהימנים ולא בדוקים. עתה מדובר במימצאיו של מחקר שעליו הוחלט בתוך המישרד — ואת המחקר הזה אי אפשר לבטל כ„בלתי מהימן".

כאשר ביקשו אנשי מגן לצרכן עותק של תוצאות המחקר, נמסר להם כי זה „נשרף". אחר־כך אמרו כי הוא אבד. השבוע קבעה דוברת מישרד־הבריאות, דבורה גנני, בהודעה לעיתונות, כי „המחקר לא נכון מבחינה מדעית" אלא שעיון בטבלות הרשומות בדפי המחקר מוכיח, כי למישרד־הבריאות יש סיבות טובות במייוחד להתכחש לתוצאות.

המחקר עוסק בתקופה שבין ינואר לספטמבר 1978. במהלכו נבדקו כמה ערים, ובכל עיר נלקחו כמה דגימות. נשמרה האבחנה בין חלב מיוצר לחלב משווק ונערכה ספירה כללית של חיידקים, במייוחד של חיידקים קולי־פורמים. המסקנה: אין עיר אחת בישראל שבה עמד החלב בדרישות התקן!

בירושלים, למשל, 15.4% מדגימות החלב אינן תקי־נות. בתל־אביב 61% מהדגימות אינן תקינות, ובחודשי הקיץ מגיעים אפילו ל־100%. כלומר: כל החלב נגוע. בחיפה והצפון: 46%; בבאר־שבע: ממוצע שנתי של 95%. קבע ד"ר גרכטר בסיכום עבודתו, כי הבדיקות שנעשו הוכיחו כי תהליכי הפיסטור תקינים, אך המוצר הסופי ללקוחות איננו תיקני.

חומרי הדברה אסורים

גם חומרי ההדברה שבחלב שימשו נושא למילחמו־תיו של ד"ר וסטין. בידו מצויים מחקרים המוכיחים, כי לישראל יש שיא עולמי ברמת חומרי ההדברה שבמזון, בעיקר בחלב. לאחר שנים של הכחשות, מצד מישרד־הבריאות, בטענה שלא הוכח, כי די־די־טי, למשל, מסוכן לבריאות שוכנעו הרשויות להפסיק את השימוש בחומר זה. ואז הועלה החשד, כי חומר הדברה אחר, אלפא ביתא C/H, נמנה על מחוללי הסרטן. ושוב, אחרי מאמ־צים ממושכים הסכים מישרד־הבריאות להכריז כי חומר זה אסור בשימוש. אומר ג'רי וסטין: „בדקתי, ואני חושב שרוב המשקים בארץ נקיים. קיימים כמה משקים, מעטים אמנם, שלא שומרים ומשתמשים בחומר ההדברה הזה והם מזהמים את כל המדינה. אבל אף אחד לא מעז להגיד להם משהו, חס וחלילה, שלא להעליב את תנובה, שתנובה לא תכעס."

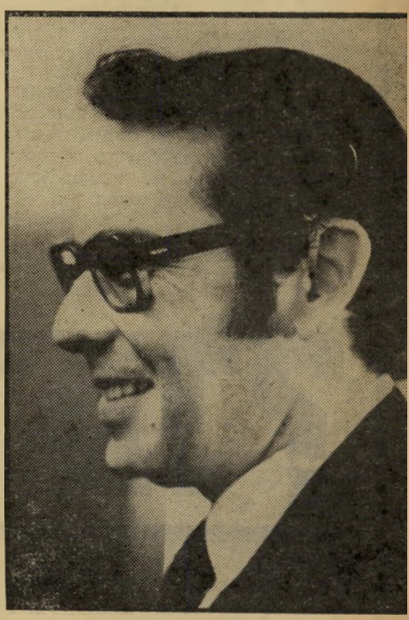
בקרב המדענים שוררת אחידות דעים בנושא אחד: כ־80% ממחוללי הסרטן מקורם בסביבה, מכלל זה 45% מקורם במזון. ברור, לכן, כי על מישרד־הבריאות מוטלת האחריות לבדיקות חוזרות ונישנות של טיב המזון, ובכלל זה החלב למוצריו השונים.

מדען וסטין
מאבק לבן

השופטים מחלונים על עורכי־הדין
ואלה מחלונים על השופטים

מה זאת אחיקה?

מועמד גידנברג
במה נבדל —

לְשׁ אומרים כי השרברב ועורך־הדין נבדלים זה מזה בכמה דברים, שאינם דווקא תמיד לטובתו של עורך־הדין. אולם אחד העקרונות שעברו לישראל מאנגליה, הוא סיווגו של מיקצוע עריכת־הדין, בין המיקצועות המכובדים, שלעוסקים בהם לא יאה לדאוג לפירסומם באמצעי התיקשורת, ולהשיג לקוחות בדרך זו.

רבים עוקפים זאת בכך שהם מקבלים בתודה פירסום ברכה לפתיחת מישרדם החדש, בעיתון, על־ידי בני המישפחה או ידידים. רבים עוד יותר מגיעים לאמצעי התיקשורת כאשר הם מתפרסמים בהופיעם במישפט מסויים הזוכה בהתעניינות הציבור. בחריגות מכללי האתיקה עוסקת ועדת־האתיקה של לישכת עורכי־הדין.

מרבית פעולות הלישכה מתבצעות בתל־אביב. בקדנציה האחרונה יום מחזו תל־אביב של הלישכה, בראשותו של עורך־הדין דוד רוזולי, פעולות רבות. הוא וחבריו יזמו בין השאר הוצאת ביטאון קבוע בשם הדי־דין, וטיפלו ביעילות רבה בתלונות של אזרחים נגד עורכי־דין. באחרונה יזמו הסדר לרישום מהיר של מקרקעין בלישכת עורכי־הדין בתל־אביב, לפיו כל עורך־דין בעל ותק של חמש שנים הוסמך לסיים עיסקות. הם מטפלים באופן קבוע בהסדר היחסים בין שופטים לעורכי־דין.

ועדת האתיקה בראשותו של עורך־הדין יהונתן זפרן דנה בשנה האחרונה בלבד, ב־1.000 תלונות שהוגשו נגד עורכי־דין במהלך אותה שנה. מתוכן נראו לכאורה מוצדקות להגשת כיתבי אישום כ־10% בלבד. נראה שגם בעתיד יפול עיקר העומס על סניף הלישכה בתל־אביב.

לא מזמן הוגשה תלונה נגד מישפטן שהזכיר מישפט שבו הופיע, בתוכנית רדיו שלו, העוסקת בייעוץ לנהגים בענייני חוק. התלונה בוטלה אחרי שעורך־הדין השיב כי התוכנית משודרת באופן ספונטני והוא לא התכוון כלל ועיקר לפרסם את עצמו.

עורך־דין אחר, יצא זכאי בתלונה שהוגשה נגדו, על שמסר כתבה לעיתון, ולמרות בקשתו פורסם תוארו כעורך־דין ואף תמונתו הודפסה. מאחר שהתברר כי הוא ביקש שלא לפרסם את תוארו, הוא זוכה.

עורכי־דין רבים, ודווקא ההגונים ביותר, חיים בפחד מתמיד פן יתפרסם שמם בעיתון בקשר למישפט שהם מנהלים, ללא ידיעתם, ויביא ס־בוכים עם לישכת עורכי־הדין. לעומת זאת פרקליטים אחרים, מנהלים יחסי־ציבור עם העיתונות על־מנת לקבל פירסום מירבי, בדרכים שלא יסכנו אותם בתלונה.

כללי האתיקה הללו נקבעו באנגליה לפני יותר ממאתיים שנה. העולם הספיק להתקדם כיברת דרך מאז, ומדינות אחדות באמריקה אף ביטלו את איסור הפירסום העצמי של עורכי־הדין.

במדינת קליפורניה, למשל, אפשר לקרוא בעיתון, במדור המודעות, גם מודעות של עורכי־דין, המסבירים את תחומי התעסקותם, ופונים בדרך זו אל ציבור הלקוחות הרחב. יש גם כאלה, שאינם בעלי טעם טוב במיוחד, הנוהגים לפרסם את תמונתם לייד הריסותיה של מכונית שהיתה מעורבת בתאונת־דרכים, ולציין כי במיקרה זה השיגו עבור הלקוח מיליוני דולרים.

עורך־הדין, יהונתן זפרן, ממלא מקום יו"ר הוועד המחוזי בתל־אביב ויושב־ראש ועדת המישמעת בתל־אביב, מסכים לדיעה כי יתכן שהגיעה השעה לדון מחדש בכל הנושא. הוא היה מציע תיקונים קלים, כמו מתן רשות לעורכי־דין לפירסום חד־פעמי של כתובת חדשה, אך בהחלט לא היה מרחיק לכת למצב שנוצר בארצות־הברית.

ועדת האתיקה עוסקת גם במיקרים מסוגים אחרים. עיקר עיסוקה הוא בתלונות שמגישים לקוחות כנגד עורכי־דין, על שכר טירחה מוגזם ששילמו. הוועדה פונה בכל מיקרה לעורך־הדין ומבררת איתו את העניין. הלישכה אף קבעה כי עורך־דין יכין הסכם כתוב על גובה שכר הטירחה עם לקוחו.

כאשר הלשכה מוצאת זאת לנחוץ, היא ממליצה לעורך־הדין להוריד את שכר הטירחה, ואם אינו עושה כן, יראו בכך זילזול במוסדות הלישכה והוא יועמד לדין. זה היה גורלו של עורך־דין, אשר לא **חשיב** למיכתב תלונה ששלח לקוח דרך לישכת עורכי־הדין, ואף לא ענה לתיזכורת של הלישכה. העונש היה נזיפה.

השופט התנצל

לְשׁ שנן תלונות המוגשות על־ידי שופטים, הכוונות על עורך־דין שלא הופיע לדיון בבית־המישפט, שאילו הוזמן כדין. על התבטאויות של עורכי־דין, או על התנהגות שאינה הולמת את המיקצוע.

השאלה הראשונה כמעט, שכל אזרח שואל סניגור פלילי, כאשר הוא פוגש בו באירוע חברתי היא: „האם מצפונך לא מציק לך, כאשר אתה יודע שהקליינט שלך רצח או גנב, ואתה מגן עליו בבית־המישפט, וכופר באשמה?"

על הכל מוסכם, כי עורך־הדין חייב נאמנות קודם כל ללקוחו, ומכיוון שהמישפט רואה כל אדם כחף מפשע, כל זמן שלא הורשע על־ידי בית־מישפט, הרי אין עורך־הדין יכול לשים עצמו במקום בית־מישפט ולהחליט כי לקוחו אשם.

דבר אחד אסור לעורך־הדין לעשות — לשקר לבית־המישפט או להעלות עד שקר, כאשר הוא יודע על כך. אולם הוסכם ברב־שיח על אחיקה, שהתפרסם בביטאון האחרון של לישכת עורכי־הדין, כי ב־מיקרה שהתביעה טעתה, והכריזה כי ל־נאשם אין עבירות קודמות, כאשר לידיעתו של הסניגור יש לנאשם הרשעות כאלה, אין הוא חייב לנדב מידע זה לבית־המישפט. אולם אם יישאל על כך מפורשות, חייב הוא לאמר את האמת.

לא רק לשופטים יש טענות נגד עורכי־הדין. גם לעורכי־הדין טענות נגד שופטים. קרה מיקרה ששופט הוציא צו הבאה נגד שני עורכי־דין, שלא הופיעו למישפט, ושוטרים נשלחו לבצע את הצווים, למרות שלעורכי־הדין היו סיבות טובות ומוצדקות. לישכת עורכי־הדין פנתה בתלונה לשר־המישפטים, כדי שיגיש תלונה נגד השופט לבית־הדין המישמעתי לשופטים. בסופו של דבר, התנצל השופט בפני עורכי־הדין והלישכה, והתלונה בוטלה.

בפיהם של עורכי־דין רבים תלונות על שופטים, המתייחסים אליהם בזילזול, מבזים אותם בבית־המישפט לעיני הלקוחות וקהל הצופים. יש מיקרים של שופטים קיצרי־רוח המכהנים יותר מעשר שנים בבית־מישפט השלום, ואין להם יותר תיקווה לקידום מיקצועי, הם מתוסכלים, ומוציאים את מרירתם על עורכי־הדין ועל העדים. במיקרים כאלה אין החוק מאפשר לעשות דבר. אפשר רק להעמיד שופט לדין בפני בית־דין מישמעתי מיוחד, אולם תרופה זו אינה ניתנת בכמויות גדולות, אלא במיקרים חריגים בלבד. לישכת עורכי־הדין הציעה לחוקק חוק, אשר יתיר לשופט לצאת לגימלאות מוקדמות אחרי 15 שנות כהונה ללא קידום, כדי למנוע תיסכול משופטים. הדבר לא נעשה, ועד היום אין דרך לפטר שופט, אלא מסיבות בריאות.

בחירה קלה

סְוֹג נוסף של תלונות הן של עורכי־דין כנגד עמיתיהם למיקצוע. לפעמים „החבר המלומד" שוכח בלהט המישפט ומשתמש בלשון שאינה יאה למיקצוע,

מועמד ליבאי
עורך־דין משרברב?

לפעמים מאשים עורך־דין עד, כי הוא משקר, ואז מתערבת הלישכה ומעירה לו. מותר לעורך־הדין לאמר, כי העד אינו דובר אמת, אבל אסור לו לכנותו שקרן. בלישכת עורכי־הדין קרוב יום־הדין. ב־20 בפברואר נערכות בחירות לכל מוסדות הלישכה, ולתפקידי יושב־ראש הלישכה ויושבי־ראש המחוזות, יתקיימו בחירות אישיות.

השנה, שני המועמדים לראשות הלישכה הם מישפטנים צעירים ומבריקים. שניהם יפי־תואר, לשונם צחה ומלוטשת, צברים שגדלו בארץ ומעורים בתרבותה ובחברתה. הם צעירים ומלאי־מרץ ונערצים על־ידי הסטודנטים שאותם הם מלמדים באוניברסיטאות.

הבחירה הפעם קלה מאד. אם יבחר אמנון גולדנברג איש הליכוד ואם יבחר דויד ליבאי איש המערך, תהיה זו בחירה מוצלחת.

במדינה

(המשך מעמוד 37)

מיסגרת הקטע שלו את טיפורי האישי. אחד האמנים, זמר שהופיע במילחמה תחת הפגזה בשיר מסויים, משמיע את השיר ל־קהל האמריקאי ומתאר את הסיטואציה שבה, שר אז את השיר. התוכנית אינה זוכה בכל פירסום בארץ, והאנשים המבקשים להופיע מקבלים את המידע על המופע מחברים. כך למשל, הגיע אל פיסק"ה קטע בלתי שיגרתי שצולם בפראג אחרי הכיבוש הסובייטי. פיסק"ה עיבד את הסרט, וצירף אליו את השיר פראג.

בנוסף, אין הוא נימנע מלהכניס קטעים לא־ישראליים כמו קטעים על מרתין לותר קינג, שירים אנגליים המעובדים לעברית וההיפך. באחד המיקרים צירף זמרות כו־

פיסקה (למטה) בפעולה
ישראליות + כושיות

שיות, ולמופע הבא הוא מתכוון לצרף סירטונים מההווי הבדואי בארץ, ואם ימצא את האנשים המתאימים, הוא מתכוון להביא אמנים ערביים תושבי הארץ.

בעיקבות כל מופע מקבל פיסק"ה מאות מיכתבי תודה והזמנות להופיע שוב ושוב. הוא מופיע עם הלהקות בטלוויזיה האמריקאית, והעיתונות שם מלאה שבחים. כיום לא נמצא פיסק"ה עם הלהקה לאורך כל הדרך, הוא רק קופץ לפעמים לביקור. את עיקר העבודה הוא עושה בארץ, כי לדבריו, „זהו הבייבי שלי, זה כמו כדור־שלג המתגלגל וצובר עימו הצלחות נוספות בכל פעם, עכשיו לא נותר לי, אלא לשבת ולהבוגן על הקשרים הנפלאים ש־אנחנו יוצרים."

דרכי חיים

אשה אחת ושני אחים

„האשה טהורה ומותרת
לבעלה," הכריזו הדיינים
ושלחו את בני הזוג לביתם
עתה תובעת האשה פיצויים
מהגיס שהכתים אר

שני האחים הם ילידי כ
אמידים ומכובדים, בעלי ע
חנות תכשיטים שמ
בכבוד זה שנים ר
ארמנד היה הו
לארץ. כאשר אחיו
כ־15 שנים, שאל או
את בת־דודתם טי
ארמנד, ואם היו לו
אישר שהוא מכיר או
לם לא היה לו כל מ
האח, כי הוא עומד לחת
את טיטי לאשה.
אחרי נישואין, עלה עם
(המ

הקיסר בוקאסה (משמאל) נתן זיכיון לאלוף הישראלי - ועל ההמשך יש גירסות שונות

יהלומים נוצצים בבאנגי

רשת זכיון היהלומים של האלוף שמואל („גורודיש") גונן מוזרה ביותר (העולם הזה 2160). הדרך הטובה ביותר לתארה היא להביא את דברי המעורבים בפרשה כלשונם, כדי שהקורא ישפוט בעצמו.

עם האלוף גונן ניהלתי שתי שיחות. הראשונה התקיימה במישרדי האלוף, בחברת גמא אינטרנשיונאל אנד סאפלי. גונן סיפר כי בחברה ארבעה שותפים: הוא עצמו, אלי קצירי, שימעון וין ויעקב רוזנבוך. לכולם חלקים שווים. החברה עוסקת רק בייבוא וייצוא. חברה אחרת היא גמא פי־אס, שבה היו לו ולאלי קצירי 45%, והיתר לחיים צח. אולם הם הוצאו מן החברה. זוהי חברה בעלת זיכיון לחומר חדש לכיבוי שריפות ועוסקת במיתקנים נגד אש.

לפני כן היה שותף בחברה בשם דניט, שעסקה בייצוא אקדחים מאמריקה לדרום־אפריקה דרך ישראל כטראנזיט, שכן אסור לאמריקאים למכור נשק לדרום־אפריקה. הייצוא הופסק, כי ארצות־הברית גילתה את העניין והודיעה לישראל על התנגדותה.

בממלכה המרכז־אפריקאית הוא דויד עמרמי, שהשקיע עד כה בחברה שני מיליון דולר. גונן הגיע אל עמרמי במיקרה. הוא חיפש שותפים ויום אחד היה בברית של הבן של שאול מקנזי, שהוא חברו, ושם ישב ליד הקבלן בצלאל מיזרחי. הוא סיפר למיזרחי כי הוא מחפש משקיעים. יום אחד הודיע לו מיזרחי שיש לו משקיעים והוא לקח את גונן לפגישה בבית בורסת היהלומים, לפגישה עם יהלומן. יחד איתם בא עוד אדם, לא מוכר. משקיע אחר בחברה שלו, בשם הנרי הרר, הובא על־ידי סוכן הביטוח מרדכי רבינוביץ והחוקר מאיר פלבסקי.

אלה היו כל העובדות שגונן שטח בפני בפגישה הראשונה. אחרי סידרת פגישות שקיימתי עם אחרים, הסכים גונן לקיים פגישה נוספת, להרחבת היריעה. זו אכן התקיימה.

בפגישה סיפר גונן את הדברים הבאים:

אחרי שהשגתי את זיכיון היהלומים בממלכה המרכז־אפריקאית, שבירתה היא באנגי, נסוג פלאטו מכוונתו להשקיע בעסק זה וחיפשתי משקיעים. הגעתי לאפריים איליין באמצעות אלי לנדאו. שנה קודם לכן הייתי קשור עם איליין באמצעות החברה שלי עם פלאטו, דניט. נסעתי עם ארנון איליין, בנו של אפריים, לבאנגי והוא הצהיר כי הוא משקיע בזיכיון. הקיסר בוקאסה ביקש כי נרשום חברה מקומית והיא תקבל את הזיכיון.

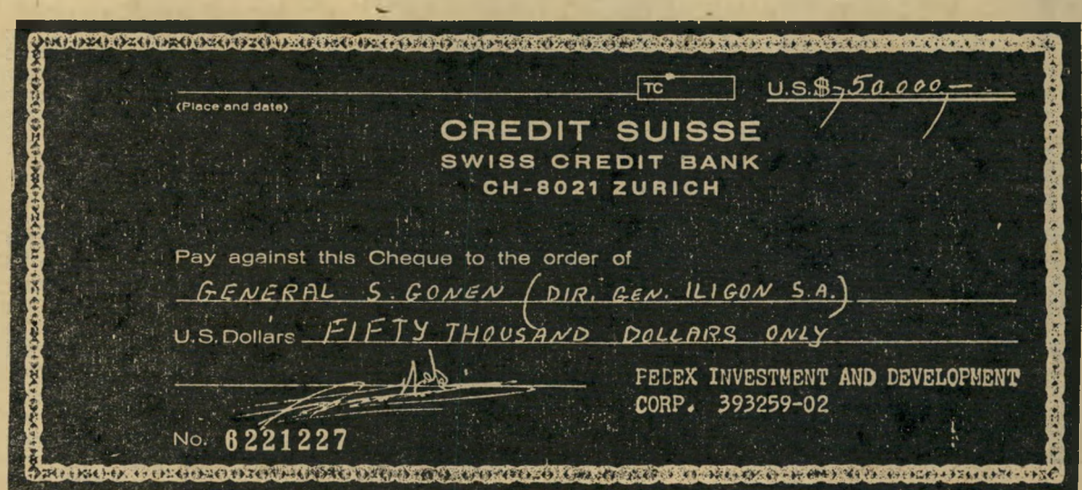
לא ידעתי צרפתית והוא טיפל ברישום החברה — איליגון שמה. אחר כך התברר לי, שסידר אותי ברישום המניות.

כשחזרנו לאירופה אמר איליין כי לא ישקיע, אך מצא לי משקיעים, חברה בלגית גדולה לכרייה. הוא הביא את צוקר, יושב־ראש הבורסה באנטוורפן, כדי שיהיה גם שותף, והחלו להכין הסכם. לפני שנחתם ההסכם עם הבלגים הודיע איליין כי הוא רוצה עוד 10% כדמי־תיווך. הבלגים סירבו והודיעו על יציאתם מהעיסקה. אפריים איליין ניסה לגייס עוד משקיעים, התייאש ואמר כי הקונצסיה תיפול לים. חזרתי לארץ והתחלתי לחפש משקיעים בבורסת היהלומים ולא מצאתי.

ואז הורתה ממשלת ישראל להפסיק פעילות זו.

בעת עיסוקו בדניט, שבה היו שותפים גם תת־אלוף עימנואל שקד והמשקיעים שמואל פלאטו־שרון ואברהם פילק, עסק גם בגיוס הלוואות. הוא טיפל בהלוואה של 100 מיליון דולר לדרום־אפריקה, באמצעות מתווך שבא וביקש את הכסף עבור דרום־אפריקה. הכסף היה צריך לבוא מעורך־דין יעקוב ישראלי, שטיפל בהשגת מילווה בסכום דומה גם לישראל.

שותפו הנוכחי של גונן בעסקי היהלומים פיתאום קיבלתי טלפון ממוטי רבינוביץ, ששמע שאני מחפש משקיעים. הוא אמר שיש לו. הוא בא עם הנרי הרר, המדבר עברית, שסיפר כי הוא מנכ"ל חברת אולטרה להשקעות. הצגתי לפניו את הנושא. היה זה בינואר־פברואר 1978. הרר הודיע שקבוצתו תיכנס כשותף וכי אבוא לסן־פרנציסקו לחתום על חוזה. נסעתי לשם עם אפריים איליין ובנו רמי, וחתמנו על החוזה. אחר כך נסענו לבאנגי, עם הרר ועוד נציג של המשקיעים בשם מל אשלנד, שעשה רושם טוב מאד. הוא היה נשיא אולטרה. בבאנגי הודיעו אשלנד והרר כי הם נכנסים ושילמו במקום 30 אלף דולר הוצאות ומשכורות לעובדים, וחזרנו כולנו לישראל. הם נסעו לסן־פרנציסקו והיו צריכים לבוא בפברואר עם המשקיעים. הם הגיעו במארס.

הצ'ק של עמרמי לזכות „הנרי גונן"
מרצדס בעזה

שמואל והמיגרש שבירושלים

ה ם ישבו שבוע וחצי בהילטון ובמערכת חדרים כפולה באותו הזמן גם בדן כרמל בחיפה. כשהיו כאן גם טסו לאילת, במחלקה הראשונה, לעסקים שמוטי רבינוביץ אירגן להם שם. כשחזרנו עמדנו לנסוע לבאנגי ולדרום־אפריקה, לחתום על חוזה לקניית ציוד למיכרה. יום לפני הטיסה בא אשלנד ואמר שהנרי הרר ברח עם הכסף. הנסיעה בוטלה והם יחזרו וינסו לארגן עוד כספים. לפניי נסיעתם ישבתי איתם בהילטון, שם הם הפגישו אותי עם שתי קבוצות של יהלומנים ישראלים. הם ישראלים נוספים. הציעו להם את זכויות ניהול, בלי ידיעתי, משא־ומתן על כניסת

(המשך בעמוד 42)

(המשך מעמוד 33)

ולא הוכחשה, נדהמנו לגלות כי החלטת הוועד־המנהל היתה החלטה פוליטית ש־הוסוותה בהנמקה מיקצועית כביכול.

„אנו מוחים בחריפות רבה על כל החלטה פוליטית המתקבלת במוסדות רשות־השידור ומתריעים על הסכנה הנשקפת מהתערבות המוסדות בעבודה המיקצועית של המפיקים והמנהלים. אנו דורשים מהוועד־המנהל לשקול מחדש את ההחלטה לצמצם את היקף השידור של התוכנית עלי כותרת.“

ההחלטה על היקף השידור לא שונתה. אבל הוועד־המנהל לא יכול היה שלא לאשר את הודעתו של צוקרמן על מינויו של ירון לונדון כמנחה, דבר הנמצא בסמ־כותו הבלעדית.

להדיח — כדי להגן על אינטרסים

ה שאיה המרכזית שנותרה פתוחה היתה, מדוע ביצע דניאל בלוך את מלאכת הליכוד והוציא עבורם את האגמונים מן האש?

לדני בלוך עצמו היה הסבר פשוט: „אני חושב שיעקב אגמון הוא מנחה גרוע בטלוויזיה ומראיין טוב ברדיו.“ למרות זאת טען בישיבה אחרת של הוועד־המנהל כי על אף שדעתו נוחה מתוכנית הרדיו בירה ומצב־רוח שמגיש אגמון, יש להח־ליפו כיוון „שצריך לחשוב על רוטציה אחרי עשר שנים.“

„לא צריך להפוך את יעקב אגמון לקדוש מעונה.“ טען בלוך השבוע. „העובדה שדווקא אני דרשתי את סילוקו נותנת לי תוקף לעמוד ולפעול בנושאים אחרים.“

כשבאו אנשי המערך בטענות אל בלוך מדוע ימם ונתן יד להדחתו של אגמון, השיב להם בלוך: „אני חושב שהוא מנחה לא טוב. יש דברים מסויימים שצריך לעשות כדי שניתן יהיה להגן על אינטרסים אחרים.“ לעומת זאת הכחיש בלוך בתוקף כי נעשתה עיסקה חשאית בינו לבין נציגי הליכוד בוועד־המנהל.

למעשה, היה מאבקו של בלוך באגמון המשך ישיר למאבק שמנהלת בו נציגה אחרת של מיפלגת העבודה, אורה נמיר. היא החלה לשמור טינה לאגמון עוד בימים בהם אירגן את כנס היובל של מועצת־הפועלות. מזכירת המועצה דאז, בבה אידלסון, סירבה להניח לאורה נמיר להופיע בכנס באומרה: „על גופתי המתה.“ נמיר סברה שאגמון הוא שמנע את הופעתה. מאז החלה ללחום בתיאטרונו של אגמון, בימות. העימות בין השניים התלהט כש־אגמון טען בתוכנית רדיו שאין קשר בין אורה נמיר לתרבות והגדיר אותה בתואר „הגננת הלאומית.“

לסלק גם את התאורנים

א ורה נמיר לא סלחה על כך לאגמון מעולם, מה עוד שאשתו, השחקנית גי־לה אלמגור, הופיעה במחזה יאשה גורן־ב־קאמר, בו שיחקה את בת דמותה של אורה נמיר. העסקנית פעלה נמרצות למנוע את מינויו של אגמון כמראיין בעלי כותרת, מנסה בכל הזדמנות לגרום גם לסילוקו מתוכניות הרדיו הפופולאריות בירה ומצב־רוח בשידורי־ישראל ושאלות אישיות בגלי צה“ל.

נראה שבלוך פעל בוועד־המנהל להדחתו של אגמון בהשראתה של נמיר. שיתוף בכך פעולה עם אנשי הליכוד בניסיון לסתום את פיו של המראיין, בעל מענה־הלשון החריף והמבריק, המווהה על־ידם כניציג „המאפיה השמאלנית“. נציג מיפלגת העבודה נתן בכך יד למגמה הברורה של אנשי הליכוד לסלק מרשות־השידור את כל מי שאינם הולכים בתלם של הקולקטי־ביות הרעיונית ה„לאומית“. כפי שהתבטא לא מכבר יועצו של ראש־הממשלה לתיק־שורת־פנים, שלמה נקדימון: „אנחנו נסלק מהטלוויזיה אפילו את התאורנים השמא־לנים...“

שיתוף־הפעולה בין אנשי הליכוד ונציג העבודה בקרב על חופש־הביטוי ועל עצמאות הטלוויזיה מוליך למסקנות עגו־מות. התוצאה הראשונה לכך נראתה כבר השבוע על מסכי הטלוויזיה, כאשר במקום תוכנית עלי כותרת ביום ראשון הוקרן כתחליף סרט דבילי על מפיק סרטי־תעודה בקנדה. עלי הכותרת נתלשו. עתה הגיע תורו של הגבעול.

בית־המישפט קבע: תחילת המעשה ברצון, וסופו באונס

ב ית קטן ברמת־השרון. מחוץ לו גינה מטופחת, בתוכו ריהוט נעים, צבעים חמים ואש בוערת באח. בבית זה גרה מישפחת קובו במשך שלוש שנים. אליעזר („זרי“), גבר גבה קומה ויפה־תואר, מצליח מאד בעסקיו. רות אשתו, עקרת־בית ואם לשני ילדיהם הקטנים.

זוג יפה, בעל הכנסה גבוהה, ידידים רבים, מעמד חברתי גבוה, ואורח־חיים של דור הסילון הישראלי. בשלוש השנים האחרונות במשך כל אותו זמן התחנחנה אליו הנערה, התקרבה אליו בכל הזדמנות ולא נרתעה מחיזוריו הנועזים. היא סיפרה לו בגילוי־לב על חיי המין הסוערים שלה, לא נפגעה כאשר התפעל מחזה השופע ומישבנה ה־מגרה, ולא דחתה את חיזוריו. כאשר סיימו את ארוחת־הערב והשעה היתה כבר אחרי חצות, החלו מדברים על שתיית קפה. מאחר שבמילון של הדור הצעיר בישראל, שתיית קפה עם נערה באמצע הלילה מתפרשת בכיוון אחד בלבד, לא עצר קובו את ריכבו לייד הרצליה פיתוח, מקום שם היו אמורים לשתות קפה, באחד מבתי־הקפה שבאופנה, אלא המשיך ונסע ל־רישפון.

מכיוון שחשב, כי כללי המישחק מובנים גם לנערה, הסביר לה, כי הוא קנה מיגרש ברישפון, שעליו הוא מתעתד לבנות וילה, והוא רוצה להראותו לה.

כאשר עצרו בשדרה שוממת וחשוכה, הזמין אותה לצאת מהמכונית ולראות את הנוף.

עד כאן, חופפים סיפוריהם של קובו והמתלוננת. אם כי היא מדגישה שסירבה לחיזוריו הנועזים יותר, והסירה את ידיו בעדינות.

קובו סיפר לאשתו, כי באותו מקום חשוך ברישפון, שכב עם הנערה על המושב האחורי של המכונית, בהסכמתה המלאה, אולם מצפונו הציק לו, והוא סיפר לה, שהוא נשוי ואב למישפחה. אז, כאשר החלה צועקת שהוליך אותה שולל, אמר: „מה חיפשת, נישואין? חנטרישית שכמוך,“ ואולי הוסיף עוד כמה מילות גנאי, כמו את מגעילה וכו'.

אחרי שאמר זאת, הצטער שהעליב אותה התנצל ואף הבטיח לה להתקשר עימה שנית. הוא הביא אותה לביתה בערך בשלוש לפנות בוקר ונפרד ממנה.

רק אחרי ימים אחדים הוזמן למישטרה לחקירה, והתברר לו כי הנערה מאשימה אותו באונס.

רותי, שמעה את הסיפור, נפגעה, כמו כל אשה שבעלה בוגד בה, אך לרגע לא חשבה על גירושין. להיפך, היא החליטה לעמוד לצד בעלה, ולעזור לו להוכיח את אמיתות גירסתו.

היא עמדה לצידו כאשר נחקר במישטרה וכאשר פנה לעורכי־הדין המעולים, משה רום ושלמה רוזנבאום ושכר את שירותיהם. ביקרו יחדיו בהונג־קונג חמש פעמים, וב־אירופה כמה פעמים נוספות.

אימפריית הייצוא והייבוא שבנה קובו בן ה־28, חובקת עולם. הוא ייבא מהמיזרח־הרחוק דיבירי לבוש וטכסטיל ואותם ייצא אחר־כך לאירופה. לנסיעותיו בענייני עבו־דה נהג לקחת עימו את רות.

זוג שאפשר היה לקנא בו בגלל ההצלחה הכלכלית ובגלל חיי המישפחה היפים שניהלו.

כיום, איש אינו מקנא במישפחת קובו. השכנים מרחמים על האשה הנאה ועל היל־דים שנותרו לבד בבית, ועל הגבר שנכנס בשבוע שעבר לבית־סוהר למשך שנתיים וחצי, באשמת אונס.

בבית־המישפט זכה קובו בתמיכה עצומה. ידידי המישפחה, גברים נאים ונשים אלגב־טיות ויפהפיות גדשו את מיסדרונות בית־המישפט המחוזי בתל־אביב כל ימי ה־מישפט, שנוהל בדלתיים סגורות. רות ישבה בנאמנות על הספסל לייד אולם המישפט של השופטים דב לוין, ישראל גלעדי ונחמיה בר. כאשר היתה המתלוננת עוברת לידה היו מבטיהן מצטלבים בשתיקה רועמת.

כאשר קרה המיקרה היתה רות בחוץ־לארץ בטיול קצר. כשחזרה, הופתעה לראות כי לא בעלה מקבל את פניה בשדה־התעופה, אלא הוריה. הם סיפרו שקובו הסתבך בעבירה של פגע וברח, נעצר, ולכן לא בא לקבל את פניה.

נקיפות מצפון

א חרי ימים, כאשר השתחרר ממע־צר, חזר קובו הביתה, חיוור, כחוש ועיגולים שחורים מסביב לעיניו. מושפל וחרד פנה לרותי, ובקול חנוק שאל אותה, אם לא תתגרש ממנו בגלל הסיפור שהוא עומד לספר לה. אז סיפר לאשתו את גירסתו.

שבוע אחרי נסיעתה מהארץ, נהג במכו־ניתו המפוארת ולקח טרמפיסטית נאה. הם שוחחו במשך הנסיעה ולפני שירדה מהמ־כונית, קבעו להיפגש למחרת. ביום השישי, ולצאת לבלות.

אכן, הוא נפגש עם הנערה. הם הלכו לסרט בקולנוע הוד, ואחר־כך לארוחה במיסעדה ביפו, המקובלת על החוג הנוצץ.

האשה רות קובו, שבעלה נשלח למאסר באשמת אונס, מק־שיבה להקלטת שיחה שערכה המישטרה בין בעלה והמתלוננת. האשה האמינה לבעל.

וכשפנה בעצתם למישרד חקירות שביצע חקירה מקיפה על התנהגותה ואופיה של המתלוננת ועל חבריה.

בשעה שנפתחו דלתות בית־המישפט, והשופטים הקריאו את פסק־הדין, נשארו רותי וקובו נדהמים.

בית־המישפט בחר שלא להאמין לקובו, העדיף את גירסתה של המתלוננת, וקבע כי היא וחבריה העידו ברמת אמינות גבוהה, ואילו קובו היה שחצן ודברן בלתי אחראי.

מה קרה לקובו?

ב ית־המישפט האמין למתלוננת, כי עד לאותו שביל בשדות, ברישפון, לא היה כל דבר יוצא־דופן בחיזוריו של קובו. הוא מצא־חן בעיניה בגלל צורתו הנאה, נדיבות לבו, ועושרו הבולט.

היא סיפרה בבית־המישפט: „אני לא תמימה, והיו לי חברים וידידים שהתנהגות שלהם דומה להתנהגות שלו. עד לסטירת הלחי לא היה שום דבר שנראה לי יוצא־דופן. היו לי חברים שבתחילה ניסו לגפף וקרה שבסופו של דבר היחסים התהדקו וקיימתי איתם יחסים.“

היא סיפרה ללא בושה, כי קיימה בעבר יחסי־מין עם גבר נשוי, וכי היא שייכת לדור החדש, שהוא מתירני מבחינה מינית.

מדוע, אם כן, כאשר הגיעו לאותו שדה ברישפון, הסבה את ראשה ממנו, כשניסה לנשקה? לדבריה, באותו רגע השתנתה לפתע התנהגותו של הנאשם. הוא סטר לה על פניה, אמר לה כי יהרוג אותה, שהרי אין היא יודעת מיהו; „הוא קובו שמקבל כל מה שהוא רוצה.“

הנערה הרגישה כי היא במצב של חוסר אונים מוחלט. אין היא רגילה שיסטרו לה ואף נפל עליה פחדו של הנאשם. לכן, כאשר בעל אותה בניגוד לרצונה, על

איש העסקים בתחילת דרכו בודק את הסחורה שנתקבלה מהמיזרח הרחוק. קובו הצעיר בנה אימפריית יבוא וייצוא בעיקר בטכסטיל והשקיע בה את כל מירצו. הוא נחשב ילד־הפלא של עולם העסקים הישראלי.

שנתיים וחצי מאסר

על זרי קובו יפה־התואר אחרי שהרשיע אותו באונס נערה שעימה

גזר בית־המשפט המחוזי בתל־אביב בילה ערב בקולנוע ובמיסעדה. אחר־כך, במקום לשתות קפה, בעל אותה במכוניתו בשדרה חשוכה ברישפון, אחרי שסטר על לחיה. לפי גירסתו, הנערה לא התנגדה כי־אם נעלבה.

המושב האחורי של המכונית, לא התנגדה, ונהגה בפאסיוויות מוחלטת.

כשהחל מתנצל על מעשהו, שאלה אותו כיצד הוא נהנה מיחסי־מין באונס, והוא ענה, לדבריה, כי הוא אוהב זאת בצורה ברוטאלית. הוא החזיר אותה הביתה ואף הבטיח להתקשר אליה.

כאשר עלתה לדירתה בשלוש לפנות־בוקר, בקירוב, זרקה את תחתוניה לפח האשפה וניסתה להירדם. אולם אחרי לילי־נדודים, בערך בשמונה בבוקר, התקשרה עם ידידתה, וביקשה ממנה לבוא. אז ישבו השתיים שעות אחדות והמתלוננת סיפרה את סיפורה תוך כדי בכי.

היא טילפנה לחברה נוספת, וגם לה סיפרה באותו יום את קורות הלילה. היא גם הזעיקה שני חברים, שאחד מהם היה חברה האינטימי עד למיקרה, וגם להם סיפרה את סיפורה. בניגוד לחברותיה, שהזהירו אותה לבל תתלונן במישטרה, מפני שאז יהיה עליה לעבור גיהינום, השפיע עליה חברה ישראל שינברג, כי תיפנה למישטרה. מכיוון שאחיו הוא קצין מישטרה, הפגיש את השניים, וכך, אחרי כארבעה ימים הופיעה התלונה במישטרה.

בתלונותיה אלה, ראה בית־המישפט, לבקשתה של התובעת המנוסה, עדנה ארבל, סיוע. למרות שהסניגורים חזרו וטענו כי אין למצוא סיוע בסיפור שמספרת המת־לוננת עצמה לחבריה וחברותיה הקרובים, שכן הם מעוניינים לעזור לה, ואינם אוב־ייקטיוויים. מהימנות סיפורה תלויה אך ורק בכישרון המישחק שלה, וכגודל הכישרון, כך גודל הסיוע.

מאחר שבית־המישפט קיבל את כל הנאמר לעיל, הרשיע את קובו באינוס. כעד לקביעת העונש העלתה עדנה ארבל, את מנהל בית־הספר שבו עובדת ה־מתלוננת. הוא סיפר עד כמה השתנתה הנערה החביבה והעליזה אחרי מיקרה האונס. היא נראית מדוכאה, כמי שעברה טראומה רצינית, אינה מחייכת והיא עצובה כל הזמן.

המישפט נדחה בשלב זה, כדי להביא סיפרה איזה אב נפלא הוא לשני ילדיהם הקטנים. וקולה נשבר כאשר סיפרה לבית־המישפט כי אתמול עשו היא והילדים מסיבת פרידה לקובו, כדי להרגיל את הילדים שאבא נוסע לחוץ־לארץ. הם נפרדו מאביהם והגישו לו שי.

התובעת והסניגור, בסיכומיהם המלו־מדים, לא יכלו לגרוע מהרושם שהותירה עדותה הכנה של האשה. אולם משנשאל הנאשם על־ידי בית־המישפט אם יש לו מה להוסיף, קם ממקומו, נשען על דוכן העדים וחיוור מאד אמר, כי אינו מרגיש טוב. אולם פיתאום התישר ואמר: „אני רק מצטער שאמרתי לה לכי תז...״

כמו במטה קסם נשברה הסימפטיה שנרחשה עד אז לנאשם. במו־פיו הרס אותה.

השופטים יעצו לו להפסיק לדבר ודחו את מתן גזר־הדין למחרת. הבעל, האשה וכל ידידיהם הרבים והנוצצים שמילאו את האולם עזבו את בית־המישפט ליום נוסף של מתח.

חופש הבחירה

ב יום הקראת גזר־הדין, עמד קובו על רגליו והאזין בדומיה לגזר־הדין ה־סיוטי של השופט דב לוין, שפסק לו שנתיים וחצי מאסר.

בית־המישפט הזכיר את כל ההיבטים של המיקרה, שתחילתו ברצון וסופו באונס. הביע את רחמיו על אשת הנאשם ועל מישפחתו. ואף על הנאשם אשר איבד את עולמו בשל דקות ספורות של מים גבובים. למרות שגם הנערה אינה בתולה תמימה ויש לשער כי חייה לא נהרסו והיא תצליח לשקם אותם, הרי שיש לתת לה את חופש הבחירה למי תעניק את רגשותיה ואת גופה.

הסניגור, רום, קם על רגליו וביקש מבית־המישפט לדחות את ביצוע המאסר עד להגשת עירעור בבית־המישפט העליון. בדעתו לערער בנקודה המישפטית של סיוע, ואם יקבל זאת בית־המישפט העליון, לא תהיה כל דרך לפצות את הנאשם על הזמן שבילה בבית־הסוהר. אולם השופטים לא נעתרו לבקשתו.

אשתו של הנאשם קמה ממקום מושבה בין ספסלי־הקהל והתחננה לפני השופטים שיידחו את הביצוע, מאחר שיש הרבה דברים בעסק שיש להסדיר. אך בית־המישפט דחה גם את בקשתה וציווה עליה לשבת. פעם ראשונה במשך המישפט פרצה רות קובו בבכי מר.

כיום, שבוע אחרי גזר־הדין, יושבת רות עם הילדים בביתה שברמת־השרון, ומנסה להתרגל לבדידות.

מאיין נתגלו כוחות נפש כאלה בנערה הצעירה, השברירית למראה, אשר כל תנועה שלה מראה כי היא „ליידי״? נראה כי האהבה והנאמנות הם חלק בלתי נפרד מנפשה של אשה.

אחיו הבכור של קובו, יצחק, וכל בני המישפחה עומדים מאחוריה וכולם יחדיו מצפים שבית־המישפט העליון יעשה עימם צדק.

פסק־הדין עורר הדים חריפים בין הגב־רים בישראל. הם מודעים מעתה לאפשרות שבקלות רבה הם יכולים למצוא את עצמם במצבו של קובו, אחרי שהזמינו נערה לבילוי ערב שנגמר ביחסי מין.

האח הבכור, יצחק קובו, עומד בכל ליבו לצד אחיו הצעיר בשעותיו הקשות. מוכן לעזור בכל אשר יידרש ממנו.

אוהד מכבי יפו

מילדותו הוא קובו יליד יפו, הנראה בתמונה, שני משמאל, בחברת שחקני הקבוצה. בשנים האחרונות שקע כולו בעסקיו עד שלא נותר לו זמן לספורט, אך הוא ממשיך לתרום לקבוצת מכבי יפו.

עדי אופי להקלת עונשו של קובו.

מסתבר כי במשך כל ניהול המישפט נדהמו סניגוריו מהתפרצויותיו החוזרות ונישנות, ומהתנהגותו החצופה וחסרת־המעצורים בבית־המישפט. השופטים אף נאלצו להרחיקו פעמיים מן האולם, אחרי שהתערב בדיונים. לכן שלחו אותו הסני־גורים לבדיקה פסיכיאטרית, לברר מה קרה לקובו.

הסימפטיה נשברה

ל ביש חיפה אופנתית אפורה. כשהוא תומך את פניו בידיו, ישב קובו על דוכן הנאשמים ושמע את עדות הפסיכיאטר, ויקטור שפילמן, בעיניים מושפלות. סיפר הרופא, כי הלחץ שהמישפט הטיל עליו דחק אותו לפינה. הוא מאמין כי קשרו קשר נגדו, וזה גרם לכך שהוא אינו יכול לחשוב בהיגיון ולכלכל את מעשיו לטובתו. מכאן, התפרצויותיו ודי־בוריו החריפים. יש ממש שיתוק בכושר החשיבה הראציונלי של קובו, אשר בעבר, אם ניסה לקשור קשר עם אשה וזו סירבה לו, היה פשוט מנתק עימה מגע.

העד השני היה הרב הבולגרי מיפו, אברהם בכר. הרב מכיר את הנאשם מאז שנולד. מישפחתו גרה בשכנות לבית־הכנסת. בכל פעם שהרב פנה לקובו, כדי לבקש ממנו גמילות חסדים לניצרכים נענה ביד רחבה, ורק בקשה אחת היתה בפי הנאשם, שלא יגלו את שמו. את כל תרומותיו הרבות והנדיבות נתן בסתר.

שני ידידים המכירים אותו מעסקיו העידו גם הם, וסיפרו כמה היה חביב בחברה, איזה חבר טוב הוא, וכיצד שינה אותו המיקרה. אף עסקיו נפגעים והוא מדוכא עד עפר.

אולם העדות המרשימה ביותר היתה עדותה של אשתו. היא מכירה אותו מעת שהיו הוא בן 16 והיא בת 15, ומאז הם־יחדיו. לבושה חליפת־מיכנסיים בצבע שנהב, שערותיה ארוכות וחלקות. נראתה כמו ציור־מדונה מתקופת הרנסנס. עיניה הבריקו מדמעות עצורות, כאשר תיארה את חיי המישפחה היפים שניהלו. היא

(המשך מעמוד 39)

המיסחר ביהלומים תמורת 150 עד 300 אלף דולר. הודעתי כי אני מסרב.

בינתיים לא הצלחנו לעמוד בתאריכי ה־תשלומים באפריקה. היה צריך לשלם 25 אלף דולר מס קונצסיה. איליו סירב לשלם והודיע על ביטול השותפות שלו בחברת גמא. הלכתי לחפש משקיעים. דויד אפל, שיש לו חנויות לצעצועי ילדים בשם אצבעוני, בכיכר המדינה ובפינסקר בתל־אביב, הביא לי שני משקיעים. את הקבלן נחום קלקא ואת היהלומן דויד ערמרי. היה עוד משקיע פוטנציאלי, היהלומן מול־דבסקי, עימו הייתי עם בצלאל מיזרחי ועורך־הדין אליהו קידר. אולם הוא סירב להשקיע.

עשיתי ישיבה של ערמרי עם ארנון ורמי איליו, חתמנו הוזה שהוא ישקיע את הכסף ויקבל 50% מהמניות. שאלנו על ערמרי בבנק וקיבלנו תשובה חיובית. שילמתי את הכסף בבאנגי ובמאי 1978 התחתמי חו־זה עם ערמרי, שייצג חברה משווייץ בשם פאדאקס. יחד איתנו היה גם ריואה־החשבון של ערמרי, איזן, ושותפי אלי קציר.

חזרנו ארצה ונפגשנו עם אפריים איליו ועמרמי אצל עורך־הדין של פאדאקס, יעקוב תמיר, שהיה נציב מס־הכנסה. ב־ישיבה העלה עמרמי דרישות נוספות והיה פיצוץ ואיליו ועמרמי יצאו באמצע. רציתי ללכת מתוך מחאה, אך איליו חזר ואמר שהוא רוצה שעמרמי יקנה את חלקו ו־הישיבה התפוצצה. לפי ההסכם עם עמרמי יש לו ולפאדאקס 50%, לאלי קצירי 7.5% לי 19% והיתר לאיליו. איליו רצה תמורת חלקו 60 אלף דולר. עמרמי הציע 40, וגמרו על 60. ואז איליו ביקש 80. באותו הזמן ביקש איליו שאעזוב את המישרד בבית־הדר שבו פעלתי באמצעות חברת גמא ב־31 במארס 1978, הביא גונן לאיליו את עמרמי.

מספרים האילינים: כאשר עמרמי דרש תנאים נוספים ואנו התנגדנו, ניטרל אותנו גונן ומאז אנו לא יודעים מה קורה בבאנגי. למטב ידיעתנו הזיכיון רשום עדיין על שם חברת איליגון והמניות מתחלקות חצי־בחצי בינינו לבין גונן. שמענו כי שינה את רישום המניות והקטין את חלקנו ל־20% בערך.

לפי ההסכם שהציע לנו עמרמי, עלינו להשקיע במזומן שלושה מיליון דולר תמו־רת מחצית המניות. אנו זוכרים היטב, כי לפני שגונן הביא לנו את הנרי הרר הוא הביא לנו את בצלאל מיזרחי והציע כי ייכנס כשותף. התנגדנו, והעניין בוטל.

היינו קשורים עם גונן לפני היהלומים. באמצעות חברת גמא. הוא פנה אלינו ב־ינואר 1977 ואמר כי השותפות ביגו לבין מגו שקד, פלאטו ופילק מתפוצצת. הוא סיפר כי עשה עיסקות אקדחים לדרום־אפריקה אך האמריקאים תפסו את העניין וביטלו את העיסקות. בעיסקות אלה היה קשור גם דויד ניידיש, מן הבורסה לאבני חן.

הסכמנו לממן את עיסקי הנשק של גונן ובמשך שנה והצי הוא עלה לנו 100 אלף דולר. בתקופה זו עשה אולי עיסקה אחת, של מכירת 5000 קסדות פלדה לאפריקה, אך כל הזמן סיפר סיפורים. למשל, טיפל בעיסקה שהציג אותה כעיסקה גמורה של יצוא 20 אלף רובים למדינה באסיה, וכל ה־זמן סיפר שהיא בביצוע. שאלתי אם קיבל מיכתב אשראי ואמר כי ישלמו במזומן. אחרי כמה חודשים העיסקה נעלמה. הוא סיפר כי הוא מטפל בהלוואה של 600 מיל־יון דולר לדרום־אפריקה. הוא וניידיש מטפ־לים בהלוואות. כלום לא יצא מזה. אחר־כך את בצלאל מיזרחי. היהלומן סירב להיכנס לעיסקה.

דויד אפל, פעיל מרכזי בתנועת־החרות בתל־אביב, סיפר כי הכיר את ציון לוי באמצעות קרובו, צבי דויד, שהוא חבר מועצת עיריית תל־אביב מטעם חרות. צבי דויד שותף עם דויד אפל וציון לוי בחברת המשקאות סבן־אפ. לאפל יש 22% בחברה. שותפים אחרים הם קבלן מרעננה בשם משה מדינה ומאיר דגן, מנכ"ל ה־חברה. אפל טוען לאחוזים בזיכיון היהלו־מים. לדבריו הוא שהביא לגונן את עמ־רמי, אותו הוא מכיר כלקוח בחנות שלו ברחוב פינסקר.

מוטי רבינוביץ סיפר כי הוא מנהל ובעל סוכנות הביטוח אילות. לפני שש שנים פתח סניף בשדרות, שאותו ניהל יעקוב הררי, בנו של הפרופסור הנוכל ג'ורג' הררי, שנפטר. וזה סיפר לו, כי יש לו את מצליח, הנרי הרר.

מספר רבינוביץ:

יעקוב הררי הפגיש אותנו. הרר הציג עצמו כנשיא חברת ההשקעות אולטרה, הרוצה להיכנס לעסקים בישראל. השליטה בחברה היא בידיו ובידי מל אשלנד. הוא הציע כי אחיו יספל בעסקי הביטוח ואני אייצג את הקבוצה ואקבל מרצדס וכמה מאות דולרים לחודש. נפגשנו עם עורך־הדין שלו, יצחק תוסיה־כהן, ורשמנו חברה בשם אולטרה־ישראל, או הכנו אותה לרי־שום.

באוקטובר 1977 הפגשתי את הרר עם בצלאל מיזרחי, שרצה למכור את המלונות שלו, ונוצר קשר הדוק בין מיזרחי להרר. באותו זמן גם נוצר קשר ביני לבין גונן באמצעות חבר משותף שלו ושל מאיר פלבסקי, שהוא חבר טוב שלי. בינואר 1978 הפגשתי את גונן עם הרר ואשלנד. הם באו עם משקיע בשם ארני בלאזה, וסיכמו כי ייכנסו כשותפים. הם רצו כי את הכסף ישקיעו יהלומנים ישראלים, שלהם ימכרו את מחצית חלקם תמורת 300 אלף דולר במזומן והתחייבויות לסכומים גדולים בעתיד.

הם הביאו ארצה גם את עורך־הדין של החברה האמריקאית ג'ון דיר, שהיתה צרי־כה למכור את ציוד הכרייה. הרר נסע בינתיים לאיראן עם הארכיטקט זלמן עינב והקבלן דודאי ועם יהודי איראני, ד"ר אסולי, ממישפחת אלקאניאן הבונה כאן את בניין בורסת היהלומים השנייה. עימם נסע גם נציג המישפחה בישראל, משה רחימוב. כאשר נסע הרר נשאר אשלנד בארץ ונפגש ישירות עם הישראלים, ואז התברר כי הרר אמר לגונן שאשלנד הביא את הכסף, ולאשלנד אמר שאת הכסף יביאו הישראלים. התברר כי אולטרה גייסה ממשקיעה סכום של 400 אלף דולר להשקעות ראשונות, הרר משך את רוב הכסף באמצעות כרטיסי אשראי ושילם בו את הנסיעות וההוצאות של כולם במח־לקה ראשונה לישראל, אפריקה ואיראן.

היו להם עוד 300 אלף דולר בבנק בניו־יורק. כאשר התברר העניין הנרי הרר ברח. אני הייתי לפני כמה חודשים בסן־פרנציסקו ונפגשתי עם אשלנד ועם אחרים. הם סיפרו כי הרר נעלם, וכנראה הוא בצרפת, וכי משך עוד 100 אלף דולר מהכספים בניו־יורק. אני עדיין קשור עם הקבוצה המחפשת את הרר ואת הכסף.

עד כאן סיפורו של רבינוביץ.

עורך־הדין יצחק תוסיה־כהן סיפר כי ייצג בזמנו את הפרופסור המדומה ג'ורג' הררי ואחר כך את בנו, הנרי הרר, וחברת אולטרה. הוא ניהל בשמם משא־ומתן על רכישת מלונות גני־שלומית וסיכם את דבר רכישתם עבור אולטרה ב־9.5 מיליון דולר. כאשר ביקש, לדבריו, את המאזנים נמסר לו כי הם בבדיקה אצל עורך־דין צ'רנו־בילסקי, הפועל למען קבוצת קונים אחרת. הוא פגש את מיזרחי בטיסה מלונדון לישׂ־ראל, בתחילת ינואר 1978, ושאלו אם ה־עיסקה עדיין אקטואלית. מיזרחי ענה כי זה עתה חזר משווייץ, וכי שם חתם חוזה למכירת המלונות ב־10 מיליון דולר. תוסיה־כהן סיפר כי נכח בפגישה עם ערמרי, שאמר כי הוא מייצג חברה אמ־ריקאית גדולה שתשקיע 3 מיליון דולר מייד ועוד 12 מיליון דולר בעתיד. לדבריו נשאר הרר חייב לו כספים וגם הוא מעוניין לפגוש בו.

(כשבוע הבא: תעלומת השותף השלישי).

יגאל לביב ■

כרטיס־הביקור של „מייג'ר־ג'נרל גונן"
קסדות לאפריקה —

שהוא מימן אחרי שפלאטו ופילק ניתקו עמי קשרים.

ראיתי כי הכל לא הולך. נסעתי עם עמ־רמי לבאנגי והתחלנו לעבוד. איליו דרש שיקנו אותו, או שיעשה צרות. הוא שלח עורך־דין מחיפה לבאנגי, והגיש נגדנו תביעה שם, שלא נקבל שום החלטות ב־חברה בעלת הזיכיון. עשיתי ישיבה של בעלי מניות במיכרה, 800 קילומטר מבאנגי, והעברתי החלטות לפי החוזה עם עמרמי, שגם איליו חתום עליו.

במשך הזמן בארץ ניסיתי עוד עיסקות. בדיוק אז היה אצלי דויד אפל, שהציע את ציון לוי מיסעדה ציון. לוי בא עם בצלאל יום אחד טילפן אלי שמואל פרסבורגר, מהצנחנים, ואמר שיש מיגרש בירושלים ואפשר להרוויח. עלי היה למצוא קונה. מיזרחי ונסענו לראות את־המיגרש. בצלאל אמר מייד שאינו מעוניין והעיסקה מתה. היתה לי גם היתקלות עם מוטי רבינוביץ, ששידך בין הנרי הרר לבצלאל מיזרחי, וצעקתי עליו על כך.

עד כאן סיפורו של גונן.

זיכיון בנמיביה ונשק לנאט"ו

האחים ארנון ורמי איליו מספרים סיפור אחר. לדבריהם גונן לא רצה לחתום עם הבלגים לפני שמדברים עם יהודי פרסי בשם לביא, שגונן עשה עימו עסקי נשק. כאשר התפוצצה עיסקת הרר, הוא וניידיש רצו לקנות זיכיון לכל נמי־ביה, להפיק כל מה שיש שם.

גונן ושמואל פוסבורג מצאו גשר ל־סוכן מרצדס משווייץ, שרצה למכור ליש־ראל, והם תיכננו לייבא מכוניות לנהגי מוניות בעוה. בחשבון גמא בנק כללי הפ־קדתי כסף על חשבון יבוא המרצדסים. כלום לא יצא. גונן חיפש קשר לנאט"ו, למכירת נשק, ואחרי זמן אמר שמצא קשר מצויין. במיקרה פגשתי אחר כך בחור, שפעם עבד בשבילי כסוכן מכירות, והוא סיפר כי הציע לגורודיש לנסוע לאירופה ולנסות להכיר מישהו מנאט"ו.

עד כאן סיפורם של ארנון ורמי איליו.

האיליגים טוענים גם היום, כי תמורת 100 אלף דולר הם מוכנים למכור מייד את חלקם וכי זה היה הסכום שאותו דרוש כל הזמן.

האיש שנעלם עם הכסף

הקבלן נחום קלקא סיפר כי הציעו לו את עיסקת היהלומים משלושה כיוונים, וכי הוא דחה את כולם. עורך־הדין אליהו קידר סיפר כי בצלאל מיזרחי פנה אליו וביקש שיגייס משקיעים למען גונן והוא אכן הציע את העיסקה ליהלומן שהוא לקוח שלו וקבע פגישה בינו לבין גונן בבית בורסת היהלומים. כשהמתין, בכניסה לבניין, ראה כי גונן הביא עימו את בצלאל מיזרחי. היהלומן סירב להיכנס לעיסקה.

דויד אפל, פעיל מרכזי בתנועת־החרות בתל־אביב, סיפר כי הכיר את ציון לוי באמצעות קרובו, צבי דויד, שהוא חבר מועצת עיריית תל־אביב מטעם חרות. צבי דויד שותף עם דויד אפל וציון לוי בחברת המשקאות סבן־אפ. לאפל יש 22% בחברה. שותפים אחרים הם קבלן מרעננה בשם משה מדינה ומאיר דגן, מנכ"ל ה־חברה. אפל טוען לאחוזים בזיכיון היהלו־מים. לדבריו הוא שהביא לגונן את עמ־רמי, אותו הוא מכיר כלקוח בחנות שלו ברחוב פינסקר.

מוטי רבינוביץ סיפר כי הוא מנהל ובעל סוכנות הביטוח אילות. לפני שש שנים פתח סניף בשדרות, שאותו ניהל יעקוב הררי, בנו של הפרופסור הנוכל ג'ורג' הררי, שנפטר. וזה סיפר לו, כי יש לו את מצליח, הנרי הרר.

מספר רבינוביץ:

יעקוב הררי הפגיש אותנו. הרר הציג עצמו כנשיא חברת ההשקעות אולטרה, הרוצה להיכנס לעסקים בישראל. השליטה בחברה היא בידיו ובידי מל אשלנד. הוא הציע כי אחיו יספל בעסקי הביטוח ואני אייצג את הקבוצה ואקבל מרצדס וכמה מאות דולרים לחודש. נפגשנו עם עורך־הדין שלו, יצחק תוסיה־כהן, ורשמנו חברה בשם אולטרה־ישראל, או הכנו אותה לרי־שום.

באוקטובר 1977 הפגשתי את הרר עם בצלאל מיזרחי, שרצה למכור את המלונות שלו, ונוצר קשר הדוק בין מיזרחי להרר. באותו זמן גם נוצר קשר ביני לבין גונן באמצעות חבר משותף שלו ושל מאיר פלבסקי, שהוא חבר טוב שלי. בינואר 1978 הפגשתי את גונן עם הרר ואשלנד. הם באו עם משקיע בשם ארני בלאזה, וסיכמו כי ייכנסו כשותפים. הם רצו כי את הכסף ישקיעו יהלומנים ישראלים, שלהם ימכרו את מחצית חלקם תמורת 300 אלף דולר במזומן והתחייבויות לסכומים גדולים בעתיד.

הם הביאו ארצה גם את עורך־הדין של החברה האמריקאית ג'ון דיר, שהיתה צרי־כה למכור את ציוד הכרייה. הרר נסע בינתיים לאיראן עם הארכיטקט זלמן עינב והקבלן דודאי ועם יהודי איראני, ד"ר אסולי, ממישפחת אלקאניאן הבונה כאן את בניין בורסת היהלומים השנייה. עימם נסע גם נציג המישפחה בישראל, משה רחימוב. כאשר נסע הרר נשאר אשלנד בארץ ונפגש ישירות עם הישראלים, ואז התברר כי הרר אמר לגונן שאשלנד הביא את הכסף, ולאשלנד אמר שאת הכסף יביאו הישראלים. התברר כי אולטרה גייסה ממשקיעה סכום של 400 אלף דולר להשקעות ראשונות, הרר משך את רוב הכסף באמצעות כרטיסי אשראי ושילם בו את הנסיעות וההוצאות של כולם במח־לקה ראשונה לישראל, אפריקה ואיראן.

היו להם עוד 300 אלף דולר בבנק בניו־יורק. כאשר התברר העניין הנרי הרר ברח. אני הייתי לפני כמה חודשים בסן־פרנציסקו ונפגשתי עם אשלנד ועם אחרים. הם סיפרו כי הרר נעלם, וכנראה הוא בצרפת, וכי משך עוד 100 אלף דולר מהכספים בניו־יורק. אני עדיין קשור עם הקבוצה המחפשת את הרר ואת הכסף.

עד כאן סיפורו של רבינוביץ.

עורך־הדין יצחק תוסיה־כהן סיפר כי ייצג בזמנו את הפרופסור המדומה ג'ורג' הררי ואחר כך את בנו, הנרי הרר, וחברת אולטרה. הוא ניהל בשמם משא־ומתן על רכישת מלונות גני־שלומית וסיכם את דבר רכישתם עבור אולטרה ב־9.5 מיליון דולר. כאשר ביקש, לדבריו, את המאזנים נמסר לו כי הם בבדיקה אצל עורך־דין צ'רנו־בילסקי, הפועל למען קבוצת קונים אחרת. הוא פגש את מיזרחי בטיסה מלונדון לישׂ־ראל, בתחילת ינואר 1978, ושאלו אם ה־עיסקה עדיין אקטואלית. מיזרחי ענה כי זה עתה חזר משווייץ, וכי שם חתם חוזה למכירת המלונות ב־10 מיליון דולר. תוסיה־כהן סיפר כי נכח בפגישה עם ערמרי, שאמר כי הוא מייצג חברה אמ־ריקאית גדולה שתשקיע 3 מיליון דולר מייד ועוד 12 מיליון דולר בעתיד. לדבריו נשאר הרר חייב לו כספים וגם הוא מעוניין לפגוש בו.

(כשבוע הבא: תעלומת השותף השלישי).

יגאל לביב ■

במדינה

(המשך מעמוד 38)

ארצה, והם גרו כחצי שנה בדירתו ה־מרווחת של האח, עד שהסתדרו בדירה משלהם. שנים עברו מאז, לטיטי ולבעלה נולדו בינתיים חמישה ילדים, והם חיו ב־אושר בביתם החדש בישראל.

אולם מזלו של ארמנד לא שפר עליו. הוא נשא לאשה בחורה מבוגרת ממנו, ולמרות שלושת הילדים שנולדו להם לא התגהלו חיי המישפחה שלהם על מי מנו־חות.

פעמים רבות היה מסתכל בקינאה באשת אחיו, ואומר כי מאחר שהוא הכיר אותה ראשון, יכול היה להיות בעלה.

לימים התגלע סיכסוך בין האחים בעניני העסק המשותף. הסיכסוך החריף והלך ויחסי האחים נתערערו. לבסוף החליטו לפרק את העסק ולחסל את השותפות. ה־עסק חולק, האחים סרבו לדבר איש עם אחיו, ולא התראו זמן רב. יום אחד קיבל ארמנד הודעה על תשלום חוב עבור העסק שפורק, שלא הובא בחשבון בעת החלוקה, והוא נסע לאחיו כדי לקבל את תשלום החוב.

„מה אני אשם?" הוא נכנס לבניין רב־הקומות שבו גר אחיו, עלה לקומה ה־עליונה ודפק בדלת. כאשר חשב כי מסרבים לפתוח לו, החל הולם בדלת בכוח ולצעוק בקולי קולות. האח ניסה להרגיע את אר־מנד מבעד לדלת הנעולה, וגם טיטי ניגשה להשקיט אותו. כאשר שמע את קולה, שלח ארמנד את ידו למזוזה שהיתה קבועה ב־קיר, משך אותה בכוח, קרע אותה מהקיר, ונשבע עליה בפני כל דיירי הבית כי שכב עם טיטי בלוד.

הוא לא יכול להטיל מהלומה כבדה מזו, על ראש אחיו. השכנים הסתודדו ביניהם משתוקקים לשערוריה עסיסית, והאח ה־נפגע שלח ידיו והחל חונק את אשתו לעיני ילדיו. הוא לחץ בחוזקה על צווארה, עד שנעתקה הנשימה מפיה. ואז בבהלה ממעשהו ביקש מילדיו שיזעיקו אמבולנס, והחל מנשים אותה מפה לפה, ומעסה את ליבה.

„עשיתי זאת, כי אחרת היתה מתה," סיפר הבעל המעונה בבית־המישפט. שוט־רים שנקראו למקום על־ידי שכנים לקחו את כל המעורבים בשערוריה לתחנת ה־מישטרה.

זו היתה רק תחילתה של הטראגדיה עבור טיטי ומשיפחתה וראשיתו של פס־טיבל רכילות שסחף את כל דיירי הבית והקהילה המרוקאית בעיירה.

הבעל הנפגע הגיש מייד תביעת גירושין לבית־הדין הרבני. אולם האשה נלחמה על תומתה ועל כבודה כלביאה. היא הר־פיעה בבית־הדין ובהדרת כבוד דחתה את כל האשמותיו של גיסה. העידה בשבועה כי מעולם לא היה לה מגע איתו, ושכל דבריו הם שקר וכזב, והשמצה זדונית.

הבעל סיפר בפני הדיינים את סיפורו הכואב. כיצד היו לו חיים טובים ומאו־שרים עם האשה שהוא אוהב, ואשר היא אם ילדיו. וכיצד מאז נשבע אחיו על המזוזה כי שכב עם טיטי אין חיין חיים. הספק שהכניסו מילים אלה לליבו הרס את חייו. מעולם לא חשד קודם באשתו. „מה אני אשם שאחי התחתן עם אשה מבוגרת ממנו שלא מתאימה לו והוא מקנא בי," שאל הבעל בבכי.

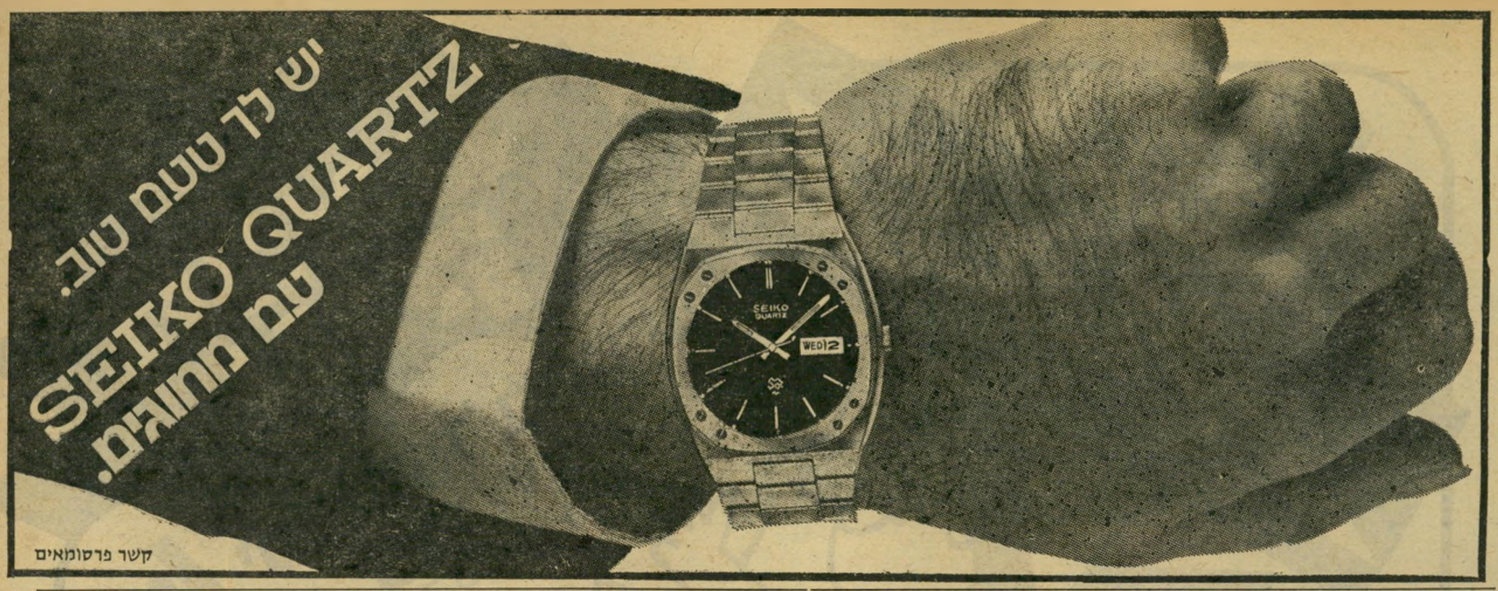
האשה חזרה ונשבעה על אמיתות גיר־סתה וביקשה שיקחו אותה להיבדק במכו־נת־אמת.

מאמינים זכו דכר. כאשר עלה אר־מנד להעיד, סיפר לדיינים שאכן אמר את אשר אמר, כאשר ידו על המזוזה, אולם הוא אמר זאת בחום ליבו, כאשר אחיו גידף וחרף אותו, וכדי לפגוע בו אמר את מה שאמר, שכולו שקר. מעולם לא היו לו יחסים עם גיסתו. „אני מכיר אותה מגיל 16, כי אנחנו בני אותו גיל, והיינו באותה חברה במרוקו. היינו יוצאים יחד בחברה, ורקדנו כמה פעמים, אבל אף־פעם לא שכבתי עם אשת אחי."

הדיינים התייעצו דקות אחדות, והוציאו את ההלטתם: „האשה טהורה ומותרת לבעלה".

לסיכום הדיון חקרו את האשה אם היא מנהלת משק בית כשר, ואם היא ממלאה את כל מיצוות הדת, וטיטי הודתה בעי־ניים מושפלות כי למיקווה אינה הולכת, מפני שפעם כמעט נחנקה במים, ומאז היא מפחדת ואפילו לים אינה הולכת. הדיינים המתחשבים שלחו אותה לרופא, כדי ש־

(המשך בעמוד 48)

הגרלת כרטיספח של מפעל הפיס
הפרס הראשון **שני מיליון** ל"י.
סך כל הפרסים **11.732.000** ל"י.
הערב, גם לך סיכוי להיות מיליונר כפול.

משרד החינוך והתרבות

הטובים להוראה

אם אתם בעלי יוזמה
אם אתם בעלי רצון ללמוד
אם אתם בעלי תעודות בגרות
אם אתם מאמינים בכוחכם לחנך

מערכת החינוך זקוקה לכם

תובלו לקבל הלוואות נוחות
עד 32 אלף ל"י לשנה

הכשירו עצמכם לתפקידי חינוך והוראה

בדבר פרטים נא לפנות ישירות לסמינרים למורים,
או בכתב למשרדי המחלקה להכשרת מורים
במשרד החינוך והתרבות רח' קרן היסוד 15, ירושלים.

כלי-נגינה

גיטרות — אקורדיונים
פסנתרים — אורגנים
מיתרים — חלקים
* השאלה
* תיקונים
* מכירה

א. גינצבורג, אלנבי 48 ת"א
פינת רח' גאולה, טלפון 03-57773

סקייטלנד

חדש!!!
לראשונה בישראל!

בואו להחליק
על קרח סינטטי
עם בעלי החלקה אמיתיות
(עם סכינים)
ערב בידורי משגע!!!!
שכבש את אמריקה בסערה
פתוח יום יום
מ־16.00 ועד 23.00
ובשבתות
מ־9.00 ועד 23.00
הכניסה (גם עם רכב)
דרך שער המינהלה
אוטובוסים:
526, 525, 48, 28, 21

גני התערוכה
ביתן 29

חן טרמפ לחייל

קבלת מודעות
לכל העיתונים
במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

הד"ר **מרדכי זידמן**

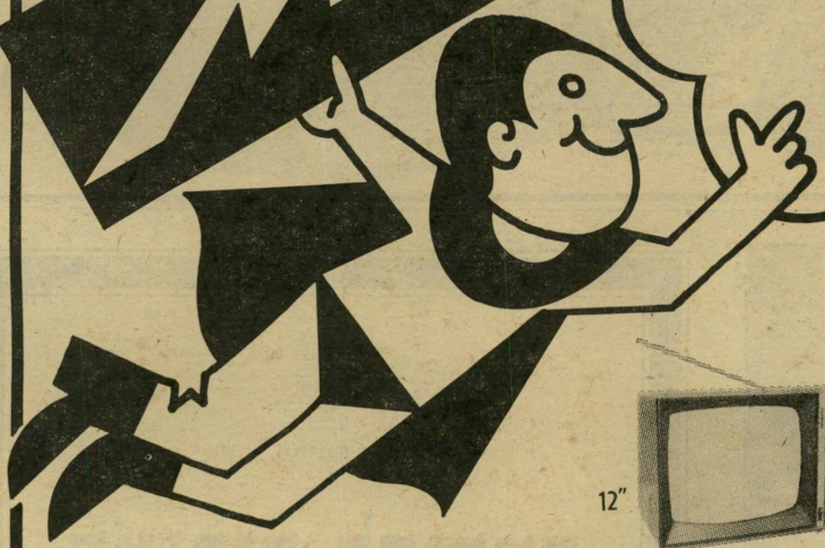
חוצאת רשפים

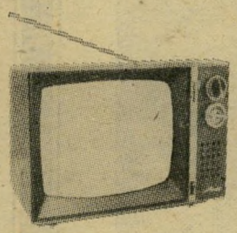
מבצע חנוכה

4 ימי המזל בחודש פברואר

10.2.79 - 10.3.79

אפס שני אפס

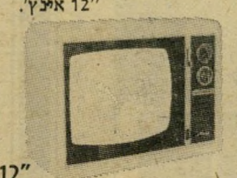
12"

היחידה עם BURST REVIVER "אנטי-מחיקון"

26"

הרוכש טלוויזיה מץ צבע "26 אינץ' באחד מימי המזל, יקבל כפרס חינם טלוויזיה מץ "12 אינץ'.

50% הנחה

12"

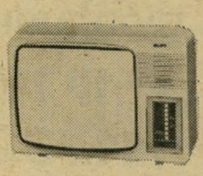
היחידה עם BURST REVIVER "אנטי-מחיקון"

14"

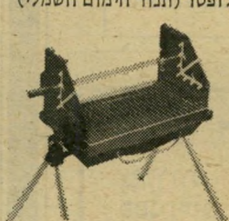
הרוכש טלוויזיה מץ-צבע "14 אינץ' או "16 אינץ' באחד מימי המזל יהנה מהנחה של 50% ממחיר טלוויזיה מץ "12 אינץ'.

16"

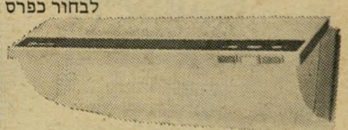
הרוכש **טלוויזיה מץ שחור לבן** באחד מימי המזל יקבל כפרס חינם **טרמולופטר** (תנור חימום חשמלי)

הרוכש **תנור בישול ואפיה** או **דיפ פריזר** (מקפיאון) מץ באחד מימי המזל יהיה זכאי לבחור כפרס חינם בין **גריל ברבקיו** פחם ובין שני **טרמוסים** $2\frac{1}{2}$ ליטר

הרוכש **קולט אדים וריחות למטבח** מץ באחד מימי המזל יקבל כפרס חינם טרמוס $2\frac{1}{2}$ ליטר.

מהו יום המזל שלך?

זהו אחד מימי חודש פברואר 1979 בו אתה עשוי לזכות בשי יקר ערך – **חינם וללא הגרלה.**

היכנס עוד היום אל אחד מן הסוכנים המורשים למוצרי מץ ברחבי הארץ ורכוש את אחד ממוצרי מץ המעולים המשתתפים במבצע.* כך תבטיח לעצמך את השתתפותך במבצע הפרסים הארצי הענק של מץ "ארבעת ימי המזל בחודש פברואר"

זכור! המבצע מוגבל לחודש פברואר 1979 בלבד!

כל שעליך לעשות:

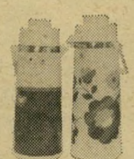
עם רכישת אחד ממוצרי מץ המשתתפים במבצע עליך לשלוח לחברת מץ רחוב מודיעין 19, בני־ברק את חשבונית הקניה המקורית הנושאת את חותמת החנות בה נרכש המוצר, תאריך הקניה, חתימת המוכר והפרטים המלאים והמדוייקים של המוצר שקנית (תאור, דגם ומספר).

על חשבונית זו להגיע למשרד חברת מץ לא יאוחר מן ה־25.3.79.

הזוכים המאושרים

שרכשו את מוצרי מץ באחד מימי המזל של חודש פברואר 1979 יקבלו הודעות לבתיהם לאחר הכרזת 4 ימי המזל. תאריכי ימי המזל יפורסמו בעתונים.

ועוד: כל שני זוכה!

מבין כל רוכשי מוצרי מץ המעולים בחודש פברואר 1979 תיערך הגרלה בה יזכה כל רוכש שני במערכת ווקי־טוקי הכוללת שני מכשירי שידור וקליטה לילדים.

*הערה: כפוף לתקנון המבצע אותו ניתן לראות במשרדי חברת מץ, רחוב מודיעין 19, בני־ברק.

רשימת מפיצים חלקית

חיפה סלון הבנקים, רח' הבנקים 1	**חולון** סלון סבוי, רח' סוקולוב 77		**רשת סלון באלי:** חיפה, הרצל 1; ירושלים, סלון השלום, יפו 68; ר"ג, ביאליק 75; חדרה, הנשיא 51; עפולה, הנשיא 17.	
תל־אביב — סלון סופר, רח' אלנבי 122	**ירושלים** — סטרון, רח' דוד ילין 33	**בת־ים** — מוסקוביץ, רח' רוטשילד 27	**גבעתיים** — נתנאלי, רח' כצנלסון 12	**אילת** — סלון שרות מהיר, מרכז חנויות יעלים
יפו — לבל אליהו שדרות ירושלים 29	**דימונה** — סלון פיליפ — 343 שוק ישן	**קרית שמונה** — בזק כהנוב יעקב. מרכז מסחרי	**ראשון לציון** — רמזור (כדריה) רח' רוטשילד 36	**אשקלון** — אשקלון, כחלון אלקטרוניקה, רח' הרצל 9
פתח־תקוה — ברק, חורבי ציון 31				**רחובות** — נחום את מזרחי, רח' הרצל 187

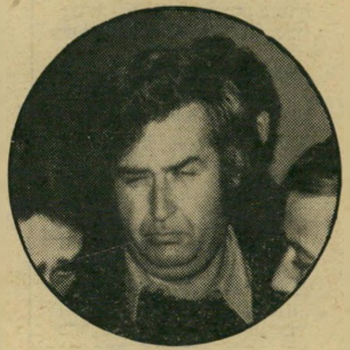
אמץ את מץ

פרטים אצל הסוכנים המורשים למוצרי מץ
ובבית מץ. רחוב מודיעין 19. בני ברק - רמת גן

שידור

צל"ש

לכתב־עורך, ומי שהתחיל לתפוס את מקומו של **חיים גיר** ככתב לענייני אווירה, **אורי גינדשטיין**, עבור כתבתו על הצייר הירושלמי **שלום רייזר**. כאשר מכינים כתבה על טיפוס כרייזר אפשר לגלוש בנקל לעברים בלתי־טלוויזיוניים, אולם כתבתו של גולדשטיין, שלא היתה

כתב גינדשטיין
רגישות

נטולת רגש, היתה לכבודו של אמן גדול זה, ולכבודה של מחלקת־החדשות בטלוויזיה.

הסקופ הופסד למישטרה

באחד מימי השבוע שעבר הגיעה למחלקת־החדשות של הטלוויזיה שיחת־טלפון. המדבר מהצד השני של הקו הציג את עצמו **כמאיר מכורש**, אחד משמת האסירים הנמלטים. מכורש ביקש לשוחח עם הכתב **עמוס כרמלי**. כשהוסבר לו כי כרמלי יושב בחיפה, הודיע: „לא נורא. אני לא חושש מהמחסומים של המישטרה, אם צריך, אני אגיע לחיפה."

המזכירה של המחלקה ביקשה ממנו להתקשר כעבור חצי שעה, ואומנם כך עשה. אז הסביר, כי הוא רוצה להתראיין עבור הטלוויזיה, אבל את הסקופ הוא

כתב כרמלי
סקופ או מישטרה?

מוכן לתת דווקא לעמוס כרמלי. אחרי השיחה השנייה נקבעה עימו שיחה שלישית, כדי שאפשר יהיה לאתר את כרמלי. תחת זאת איתרה מחלקת־החדשות את מישטרת ירושלים, אשר מיהרה להופיע בבניין, לשים מכשירים אלקטרוניים שונים, שדרכם תצליח לגלות מאיין מדבר האסיר הנמלט. מיברק מישטרתי מיוחד נשלח לחיפה. חוקרי המישטרה שיערו כי אם האסיר הנמלט רוצה לשוחח עם כרמלי, סימן שהוא נמצא באיזור חיפה, ובמבואות עיר־הנמל הוצבו מחסומים.

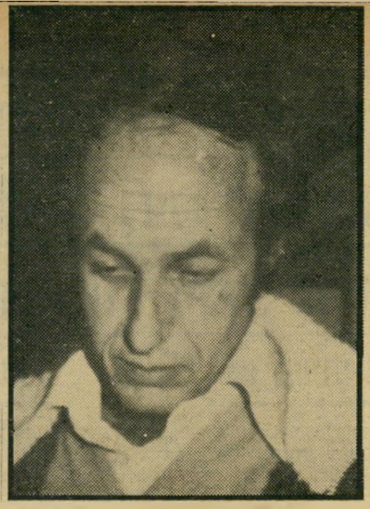
אולם מכורש לא התקשר שוב, והוא בוודאי כועס על הבגידה העיתונאית של הטלוויזיה בו. יש קציני־מישטרה הטוענים כי ייתכן שמכורש היה לייד בניין הטלוויזיה בעת שסילפן, והבחין במכוניות־המישטרה שהגיעו למקום. אחרים טוענים כי היה בחיפה, ראה את המחסומים והבין שהוא הוסגר.

מין בערבית

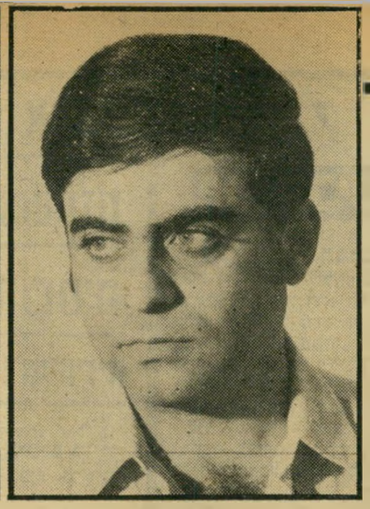
הטלוויזיה הערבית מתחילה להיות אפילו יותר פתוחה מהעברית, ומתחוללת בה מהפכה של ממש. העוברת את כל מה ש־

מפיק גיזעדי

מפיק־מנצח חסון
מי חיבל, מי מחבל ואיך יחבל באירוויזיון

במאי צמח

האירוויזיון בסכנה בי

ביום הראשון בשבוע שעבר התכנס צוות האירוויזיון תחת הרושם העמוק של ביזיון פסטיבל הזמר. **אהכס גילעדי**, המפיק המיבצעי של האירוויזיון, אמר **לחנוך חסון**, המפיק האמנותי, ומי שהיה אחראי לפסטיבל הזמר: „אם אתה ממשיך להיות מפיק, אני מתפטר." חסון נדהם, אך השיב מיד לגילעדי: „קח אותו. הוא כולו שלך."

ראש צוות־ההפקה, **יצחק שימעוני**, אמר אחר־כך לעיתונאים שפנו אליו: „החלטנו לרכז את ההפקה ביד אחת, ואלכס גילעדי יהיה המפיק הבילעדי."

שבוע אחר כך, ביום הראשון השבוע, נפגש חנוך חסון עם מנהל הטלוויזיה, **ארנון צוקרמן**, על פי בקשת חסון. עוד קודם לפגישה אמר חסון להעולם הזה: „השמיצו אותי בכתבה שהיתה בהעולם הזה. **אני לא עובר על זה לסדר־היום.** ביגלל הכתבה, שאני יודע מי הדליף אותה, אני דורש לחזור ולהיות המפיק של האירוויזיון."

ואכן, בשיחה בין צוקרמן לחסון דרש חסון לחזור להפקה. „אני מנהל מחלקת־הבידור של הטלוויזיה," אמר חסון לצוקרמן, כפי שדיווח חסון אחר־כך לכתב העולם הזה „האירוויזיון זה בתחום המחלקה שלי, ואני דורש להיות המפיק שלו." לכתב העולם הזה הוסיף חסון: „אם אלכס גילעדי והבמאי **יוסי צמח** רוצים להתפטר, מצידי הם יכולים להתפטר. אני יכול למצוא מישהו אחר שידאג במקום אלכס גילעדי לסדרנים ולמשקאות לאמנים, ואני יכול למצוא במאי אחר במקומו של צמח. הסגולה היחידה שיש לצמח על פני במאים אחרים בטלוויזיה זה שהוא בסך הכל יפה־נפש."

פרשה שבוודאי ידובר בה רבות היא פרשת קיטעי־הקישור בין המופעים השונים. במאי האירוויזיון **יוסי צמח** הציע הצעה לקיטעי־מעבר, אשר התקבלה בתרועות על־ידי כל הנוגעים בדבר, ביניהם **ארנון צוקרמן**, מנכ"ל הטלוויזיה. צמח הציע, אחרי עבודת־מחקר שערך, לצלם את להקת שלום 79, שהופיעה בהצלחה רבה בפסטיבל הזמר, בקטעים המאפיינים כל ארץ המופיעה באירוויזיון. כוונתו של צמח לא היתה כי כל להקה תופיע בכל הקטעים, אלא צמדים, שלישיות ולכל היותר רביעיות מקרב רקדני הלהקה.

היחידי שהתנגד להצעה זו היה המפיק לשעבר של האירוויזיון חנוך חסון. **גברי זי**, בעליה של להקת שלום 79 ומנהלה כה התלהב מהראיון ומהפירסום הבינלאומי הצפוי לו מהופעה באירוויזיון, עד שהסכים כי החלק של הלהקה יינתן לאירוויזיון חינם.

כאשר דעתו של חסון לא התקבלה, ו־הוחלט שאלה יהיו קיטעי המעבר נדמה היה כי הבעיה באה על פיתרונה. אולם לפתע הודיע לוי לצמח, כי הוא אינו מסכים שהלהקה שלו תופיע בקטעים אלה באירוויזיון. לצמח הנדהם, הוסבר כי בין לוי לחסון התקיימה שיחה. „אתה מוכרח להבין כי הקשרים שלנו עם חנוך חסון, שהוא מנהל הבידור של הטלוויזיה, הם לא קשרים רק לאירוויזיון, אלא לכל השנה."

בתגובה להעולם הזה טען חסון כי הוא לא דיבר כלל עם לוי, וכי לוי נסוג משום שלא היה מסוגל ומוכשר לבצע את המשימה.

אחר־כך התעוררה פרשת החליפות של התיזמורת. עוד בהיותו מפיק האמנותי של האירוויזיון רצה חסון, כי רשות־השידור תשלם כ־3,800 לירות עבור חליפה, כאשר מדובר ב־50 חליפות, ותרכוש אותן מחברה המכונה אנוה. החשב של משה האירוויזיון צבי ברק מצא חייט מעולה בירושלים, אשר היה מוכן לתפור את החליפות תמורת 1800 לירות בילבד, חיסכון של כ־100 אלף לירות. למרות זאת דרש חסון לתפור את החליפות באנוה. הסביר חסון לכתב העולם הזה: „אני לא רוצה שעשרות הנגנים יסעו מתל־אביב לירושלים בשביל המדידות."

בינתיים גם התגלה מדוע היו הרמקולים של חברת טרישון כה גרועים. מתברר כי חסון לא הסכים לספק אביזרים אלמנטריים לחברה, וששינה ברגע האחרון את התיאורה בבניין, מה שגרם לרמקולים לשמע כך. חסון: „השינויים היו ברגע האחרון, ולא הספקתי."

נחשב עד היום כטאבו באמצעי־התיקשורת הערביים.

בשבוע הבא יוקדש המאגאזין לנוער (יום ד' 14 בפברואר, שעה 6.32) לבעיות החינוך המיני במיגזר הערבי. **גיזיה זיידאן**, סוציולוגית מעוספיה, תספר בתוכנית על נסיונה בענייני חינוך מיני לנערים ולנערות במיגזר שבו, עד לפני שנים אחדות לא היה איש חולם על לימוד משותף של צעירים וצעירות בבית־ספר אחד או בכיתה אחת. **עדנאן סרסור**, מחנך מכפר־קאסם, יספר על הבעיות המתלוות לניסיון להעניק חינוך מיני לצעירים הערביים, ומפיקת השידור, **עפעף עזור**, אף מראיינת את הצעירים עצמם, שחלקם מתנגדים לסיגנון החדש בחינוך, אולם רבים מהם מקבלים אותו בברכה.

הגירסה הנגדית

הראיון של הכתב לענייני הסוכנות וירושלים, **מנשה רז**, עם האשה הערבייה, אשר בעלה נעצר כפדאי, ואשר ביתה בוואדי־ג'וז נאטם (יום חמישי 1.2 מבט לחדשות) היה ראיון מזעזע. אל מול מיליונים נפגשה בעייתה של אשה צעירה ונאה, אשר שילטונות־הביטחון באו אליה באישון לילה, הכריחו אותה לפנות את הבית תוך כמה שעות, ואטמו את דלתותיו. „אין לי לאן ללכת. אין לי היכן להתגורר," התמרמרה האשה מול המצלמה, „אף אחד לא מוכן לקבל אותי ואת הילדים שלי, מפני שהם חוששים משילטונות הביטחון."

מחלקת החדשות יכולה היתה להתברך בראיון אנושי זה, שהיה שיחת היום ב־בתים רבים. אולם אנשי־הביטחון טענו שהאשה, אשתו של בן למישפחת **אל־זהרה**, היא אחת הנשים העשירות ב־מיזרח־ירושלים, וכי מייד אחרי שהסתיים הראיון עימה העבירו פועלים את כל הריהוט ואת כלי הבית שלה לדירה הסמוכה לזו שנאטמה, שגם היא בבעלותה.

מנהל מחלקת החדשות, **חיים יבין**, שקיבל גירסה זו, נזף ברז על כי לא בדק,

כתב רז
אטימה

לדעתו, את העובדות במלואן, לפני או אחרי שריאיין את האשה.

נראה כי בעיקבות מיקרה זה יוטל סיקור ירושלים על הכתב המסקר את ענייני הערבים, **גיל סדן**, ובידי רז, הנמצא עתה בתקופת ניסיון, יישאר סיקור הסוכנות היהודית.

לא ברור במה משנה העובדה, שהאשה אינה חסרת־הכל, ושלא נותרה ללא קורת־גג, את השיטה הברברית של פיצוץ בתים ואטימתם.

בלי להתייחס לשגיאות

מהדורת מבט של היום החמישי בשבוע שעבר עוררה שוב ויכוח במחלקת החדשות בדבר המדיניות של התייחסות לשגיאות ולתקלות.

המהדורה היתה רצופה בתקלות טכניות. כתבתו של **רפיק חלבי**, שהיתה צריכה להיות בין הכתבות הראשונות במהדורה, נתקעה באמצע, בגלל חוסר קול, ושודרה רק בחלק האחרון של המהדורה. גם אז הוכנסה לפתע אל תוך הכתבה השיקופית של תשדיר שרות. בבדיקה שנערכה אחר־כך התברר כי לא היתה בזה יד זדונית, ולא היתה בכך בדיחה פרטית של מישהו, שהתנגד לכתבה של חלבי, אלא תקלה בלבד.

שני מגישי מבט, **יעקב אחימאיר** ו**אריה אורגד**, לא התרגשו מהשגיאות. מרבית התקלות נפלו דווקא בחלקו של אורגד, שלא התנצל עליהן.

אחר־כך הסביר אורגד כי הוא חסיד של השיטה האמריקאית, שאין מתנצלים על תקלות, אלא עוברים לסדר־היום כאילו לא אירע דבר, כדי שהתקלה תודגש פחות. מנהל המחלקה, **חיים יבין**, חושב לעומתו כי יש צורך להתנצל לפני הצופים על התקלות. אולם יבין אינו מתכוון לאכוף את גישתו זו ומתיר לכל אחד מהקריינים לנהוג לפי ראות עיניו.

פאפו רוצה להיות חבר כנסת ✷ יורם ארבל ישדר את האירוויזיון ✷ רחלי חיים מאושפזת בתל־השומר ✷ ירדנה ארזי מבלה עם הבוסים

● ירדנה מצטלמת ומבלה

ירדנה ארזי כבר נכנסה לעבודתה כמנחת האירוויזיון. בימים אלה היא מצטלמת עבור סרט לטלוויזיה ההולנדית, שאותו מביים ומפיק **ראלף עינבר**, שנושאו הוא ההכנות ל־אירוויזיון. ירדנה בילתה גם עם שני נציגי ה־אי־בי־יו, שבאו לארץ כדי לבדוק אם העבודה לקראת האירוויזיון מניחה את דעת איגוד־השידור־האירופי. היא לקחה את **פרנק נף** ואת **פיר טורכנג** לסיור במועדוני־הלילה של תל־אביב.

● רחלי אושפזה והבטיחה

קריינית הספורט החדשה, **רחל** („רחלי") **חיים**, לא שידרה את מהר יותר גבוה יותר חזק יותר בשבוע שעבר, לאכזבתם של קהל־המעריצים, ש־הצליחה לרכז סביב הופעותיה בשבועות האחרו־נים.

התברר, כי רחלי התמוטטה מעייפות, אושפזה בבית־החולים על שם שיבא בתל־השומר וקיבלה שם טיפול.

כעבור שבוע שוחררה מבית־החולים, אך לא לפני שהבטיחה לרופאים להאיט את קצב־העבודה שלה, ובעיקר את קצב הנסיעות שלה בין ירושלים (הטלוויזיה), אילת (מקום מגורי הוריה והמקום

קריין ארבל
מהמסך לאירוויזיון

שבו היא מביימת להקת־ריקוד מקומית) ונתניה (שם מתגורר החבר שלה).

● רבקה"לה היתה בסדר

רבים מקוראי העולם הזה התלוננו על הביקורת שהיתה בכתבה שתיארה את פסטיבל הזמר (העו־לם הזה 2161) על מנחת הפסטיבל **רבקה** („רב־קהל־ה") **מיכאלי**. עורך המדור סבור אף הוא, כי הופעתה של מיכאלי בפסטיבל הזמר היתה תקינה, ועמדה ברמה מספקת לפסטיבל. אם נגרמה לרבקהל"ה עוגמת־נפש בעיקבות הביקורת, שהיתה לגיטימית כשלעצמה, מתנצל על כך עורך ה־מדור.

● חלבי ארוך, רז רגשני

בישיבות־הבוקר של מערכת־החדשות מנתחים את השידורים ומחלקים ציונים.

בישיבת־הבוקר של היום השישי האחרון נטען כאילו כתבתו של **רפיק חלבי** במסגרתה ראיין את האלוף **בנימין** („פואד") **בן־אליעזר**, היתה ארוכה מדי ועשויה רע. חלבי טען להגנתו, כי היה לו מעט מאד זמן להכין את הכתבה, וכי לדעתו היה צריך להמתין בשידורה עד למחרת היום, להשבוע יומן אירועים. אולם **חיים יבין** פסק, כי היא היתה צריכה להופיע באמצע השבוע, אך מקוצרת ורק עם הראיון עם פואד.

לגבי הכתבה האחרת באותה מהדורה, כתבתו של **מנשה רז** על אשימת הבתים בירושלים ה־מיזרחית, נטען, כי היא היתה רגשנית מדי ופחות מדי עניינית.

● קוויתי לטלוויזיה

למרות כישלונו בתיאור מישחק הכדורסל בין מכבי תל־אביב וריאל מדריד, עומד **ניסים קוויי־תי** להגיע לארץ ולעבוד באופן קבוע ברשות־השידור.

קוויתי יהיה כתב־ערוך במחלקת־הספורט של הטלוויזיה במישרה מלאה, ויעזוב את עבודתיו האחרות בעיתונות היומית. בעיקר הצטרף קוויתי כדי לתאר את מישחקי האתלטיקה, שבהם הוא מומחה, באולימפיאדת מוסקווה.

● ארבל ישדר את האירוויזיון

מטה האירוויזיון בחר בשדר, שישדר את ה־אירוויזיון לטלוויזיה הישראלית מבניני האומה בירושלים. השדר יהיה שדר הספורט **יורם ארבל**. אותו אומנם לא יראו על המסך, אלא רק את שני המנחים **דניאל** („דני") **פאר וירדנה ארזי**, אך קולו יישמע כשהוא מסביר את אשר קורה באולם.

עד כה לא היתה ישראל שולחת שדרים ל־אירוויזיון, כפי שעושות מרבית המדינות, ועתה הוחלט כי אם באירוויזיון הבא (אם לא ייערך אף הוא בארץ), ייצא שדר, יהיה זה שוב ארבל.

● חבר הכנסת פאפו

בעת ישיבת ועדת־החינוך של הכנסת הפריע חבר הוועד המנהל של רשות השידור, עורך־הדין **אהרון פאפו**, בקריאות־ביניים. בוועדות הכנסת אומנם מקובל שחברי־כנסת יקראו קריאות־ביניים,

קריינית חיים
מהמסך למיטה

אך האורחים שותקים בדרך־כלל. לבסוף נמאס ההפרעות על יושבת־ראש הוועדה, ח"כ **אורה נמיר**, והיא אמרה לפאפו: „חבר־הכנסת פאפו, אולי תשתוק כבר?" פאפו לא הבין את הרמז, וכאשר פנתה אליו שוב נמיר באותו טון ענה לה: „בפעם השלישית אני באמת אהיה כבר חבר־כנסת."

● עד 20 - ביתיים

מנכ"ל רשות השידור הודיע בהודעה מיוחדת לעיתונות, כי המחיר של האירוויזיון לא יעלה על 12 מיליוני לירות. עתה כבר אושר תקציב של 17.9 מיליונים, ולמפיקי האירוויזיון ברור לגמרי, כי בפחות מ־20 מיליונים הם לא יגמרו.

7.2

יום רביעי

● **פורץ המחסומים (7.30).** סיפרו של עמוס בר, הנושא שם זה, הוא הפרק של היום בחידון לילדים שאלה של זמן. זרובבל („בבל") הורוביץ היה מפקד משוריין פורץ בשיי־רת נבי־דניאל, וכשנתקע ה־משוריין, הורה לכל להיחלץ ממנו, כשהוא נשאר בתוכו, ומחפה עליהם. בעקבות מעשה זה קיבל בבל, לאחר מותו, את אות גיבור ישראל. בתוכנית מתארח חברו למשוריין, יעקוב אייגס, וכן ילדי משק תל־יוסף, ביתו של בבל. שני סרטונים מיוחדים צולמו לקראת ה־תוכנית. זיהוי צמחים לפי הריח ואריזה מהירה — משימות מיוחדות לילדים. שלישיית ה־ימים הפיקס תשיר את שיר ה־וותיקים של חיים גורי ואת

משרתים: ג'קסון
שעה 8.00

רבותי ההיסטוריה חוזרת של חיים חפר.

● **רודיאו (6.32).** במיס־גרת מאחרי הקלעים, על עולמם המייוחד של בוקרי ארצות־הברית, הרוכבים על סוסי־פרא ונלחמים בשוורים.

● **עד אדונים ומשרתים (8.00).** לורד בלאמי מס־תבך. הוא מגלה כי משרתת צעירה וחדשה בשם מארי בוכה. היא מסרבת לגלות לו על שום מה, ובלאמי מפעיל את רב־המשרתים, האדסון, ה־שחקן גורדון ג'קסון, כדי לגלות את בעייתה של המשרתת. ב־סופו של דבר מתגלה כי היא בהריון ויש החושדים בבלאמי שהוא האב. המשרתת מסכימה לגלות מי האב הלא־מאושר — בנו של מעבידה הקודם, שהוא גם ידידו של בלאמי, גנרל לורד רדפורד. בלאמי כותב למיילס רדפורד הצעיר ומזמינו אליו, אך מגלה במהרה כי כוונתו הטובה עלולה להיות לו למוקש.

● **מוקד (9.30).** אם לא יחולו שינויים של הרגע האח־רון נראה כי במוקד הערב יהיה שר־האוצר שימחה אר־ליך. אל מגיש התוכנית, טוביה

שימחה ארליך

על המוקד

סער, יצורף לצורך זה הכתב הכלכלי אלישע שפיגלמן.

● **אלפא ויו (10.00).** דאן לואי גודאר מתאר כוכב־לכת אחר, שאליו מגיע סוכן חשאי מכדור הארץ, אדי קונס־טנטין. משחקת בסרט גם אנה קארינה, שהיתה אז רעיתו של קונסטנטין.

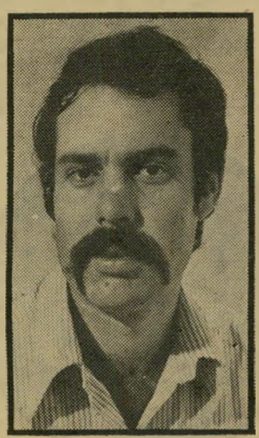
8.2

יום חמישי

● **כין האזרח ורשות (7.00).** מתברר שאם צעירה ערביה הולכת ללמוד, אין הדבר מבטיח לה פרנסה. זוהיר בהלול משמיע את תלונתה של מורה מהכפר טירה שבמשולש, ואילו התלונה השניה היא של תושבי נצרת, על בית־הבראה בנצרת עילית המזרים ביוב אל שכו־נתם.

● **כדורסל (8.00).** למפיק הספורט, אלכס גלעדי, יש בעיה. הוא שקוע עתה במיבצע ההצלה של האירוויז־יון, לאחר שקיבל לידיו את הפקתו המלאה, אולם צריך להמשיך ולעסוק גם בענייני מכבי תל־אביב וגם אולימפידת מוסקווה עומדת בפתח. אתמול יצא גלעדי לספרד, לשדר ולתאר את המישחק בין מכבי תל־אביב לבין חובנטוד בדלונה. מחר ימשיך לפרנקפורט, כדי להשתתף בישיבות הכנה של מטה שדרי האולימפידה. בגלל שידור המישחק תובא התוכנית לקראת שידור בהפסקה, בערך בשעה 8.15, ומבט כשעה לאחר מכן.

● **אימת הנהגים (9.40).** שחקן שיקספירי מ־תוסכל לובש מדי ערב תלבושת שיקספירית אך אינו הולך ל־תיאטרון, תחת זאת נכנס ה־שחקן, שאותו מגלם ריצ'ארד לינץ', אל תוך מונית ובכוח ידו המלאכותית רוצח את נהגה. מייקל פ. גלזר הופך לנהג מו־נית; ערב אחד נכנסת זקנה למונית־המארב של סטארסקי,

שואה: קרפין
שעה 10.30

והאץ', דויד סול, השומר מרחוק על חברו נהג־המונית, מזניח את מישמרתו וכימעט גורם לאסון.

● **הם צדעדים שוב (10.30).** בעיקבות ההתעו־ררות בגרמניה, לאחר הקרנת

התעוררות של

שואה בישראל

הסידרה שואה, מתחוללת הת־עוררות גם בישראל. אך כמו תמיד, התעוררות בטלוויזיה הישראלית פירושה שידור חו־זר: סרטו של מיכאל קרפין, על הניאו־נאצים בגרמניה של היום, ששודר כבר במיסגרת מבט שני.

● **עלי כותרת (10.30).** הוועד המנהל של רשות־השי־דור עלול לבטל את עלי כותרת של היום החמישי ולהוריד מהמסך את יעקוב („יענקלה") אגמון יתכן לכן שהופעתו של אגמון הערב היא האחרונה במיסגרת זו.

9.2

יום שישי

● **אפוקו (3.00).** לא ל־האמין, אבל המיתולוגיה היוו־נית הגיעה אף היא לסידרה מסע בין כוכבים. קפטן קירק והאנטרפרייז נתקלים בחלל ה־חיצון בכוח מוזר, והאל אפולו, שאותו מגלם השחקן מייקל פורסט, פורש שילטונו עליהם.

● **באה שבת (8.00).** חולשתו של הרב שמואל אבי־דור הכהן לקיבוצניקיות היא שהביאה, כפי הנראה, את ה־

באה שבת

והקיבוצניקית

זמרת בת־הקיבוץ דפנה זהבי לתוכנית הערב של באה שבת.

● **אמיץ זוהה (9.20).** יוצר קשר עם כל האנשים המתעניינים בגורלו של דריי־פוס, ביניהם סגן־נשיא הסנאט שוורץ־קסטנר, שאת תפקידו מ־גלם פול קרושה, עורך־הדין לבלוא ואחיו של דרייפוס, מתיה דרייפוס, שאותו מגלם השחקן אלן האל־האל. אסתרהאזי, ה־חושש מפני המסע הציבורי ש־נפתח לפתע נגדו, דורש לעמוד למישפט. הוא אינו חושש מכך: הגנרלים של צבא צרפת עומ־דים לימינו ומוכנים לעשות הכל כדי שייצא זכאי. כל מאמריו של זולה נדחפים על־ידי העיתונים וגורמים לשע־רוריה. זולה ממשיך במאבק, בודד במערכה, ומוציא לאור חוברת בשם מיכתב לנוער, שבה הוא קורא לדור הצעיר להצטרף למאבק למען הצדק. ב־10 בינואר 1898 נפתח מיש־פטו של אסתרהאזי. המישפט הופך לפארסה, ואסתרהאזי יוצא זכאי פה אחד. יומיים לאחר מכן כותב זולה את מיכתבו המפורסם אל נשיא הרפובלי־

באה שבת: אבידור
שעה 8.05

קה, ג'ורג' קלמנסו, וזה מפר־סמו מיד בעיתונו לאורור תחת הכותרת אני מאשים.

● **קונצרט (10.20).** שלושה שהפכו כבר כימעט־ישראלים. הכנר איזק שטרן, הצ'לן ליאונרד רוז והפסנתרן יוג'ין אירסטומין מנגנים שלי־שיה לפסנתר מאת מוצרט.

● **רקוויאם לכיקר רוי דיאז (10.40).** יומיים לאחר ששודר סרט תיעודי על בוקרי הרודיאו, בא ג'ק („בוק הים") לורד ומקלקל גם זאת, בפרק נוסף בסידרה האינפנטילית הוואי חמש־אפס. סרואן ונאני, השחקנית ויקטוריה ראסימו, היא בתו של שוטר שנהרג תוך כדי מילוי תפקידו. היא פונה אל סטיב מקגראט כדי שיעזור לה באיתורו של אחיה.

10.2

שבת

● **חידושים והמצאות (6.30).** התוכנית מצליחה ל־היות משודרת לכל הכיוונים. הפרק הראשון שלה מיועד ה־ערב לחובבי מוסיקה ולבני־נוער. הוא מבשר על המצאת מיתקן אלקטרוני המאפשר ל־בטל את הרעשים שמשמיע תקליט שרוט. הפרק השני ממש אקטואלי, לאחר מציאת הצואה המוצקת במי השתיה של טבריה

אימים: מיזם
שעה 10.10

ויישובי הכנרת. דגי הטרוטה רגישים לכל זיהום של מים. הם מגיבים על זיהום בתנודות לב וזימים, באמצעות מכשיר אלקטרוני רגיש, המוחדר לתוך המים, אפשר בקלות רבה לקבל מהם אות־אזעקה, כאשר מזדה־מים המים. הפרק השלישי הוא ישראלי. בתוכנית זו, שמביאה בדרך כלל קטעים מהעולם, זהו דבר נדיר. בפרק זה מסופר על רתכת חדשה שיצאה לשוק בישראל, ואשר תכונותיה ה־מיוחדות וממדיה הזעירים הופ־כים אותה להמצאה בינלאומית.

● **דיסקו (6.45).** מי שרוצה לראות תוכנית דיסקו

דיסקו בלי

דורי בן־זאב

של דורי בן־זאב ללא הפרעות, מוזמן לחזות בפינת הדיסקו המשודרת בתוכנית הערבית.

● **מבט ספורט (9.00).** קיימת יריבות סמויה בין מנהל מחלקת החדשות חיים יבין לבין מחלקת הספורט, וסיבו־תיה ברורות. למרות שבאופן רשמי שייך הספורט למחלקת החדשות, הוא הצליח להש־תחרר ממנה, כך שליבין אין שליטה עליו. באחרונה שלף יבין סקר שנערך לפני יותר משנה, ובעזרתו הוא מנסה להוכיח כי הפופולאריות של מבט ספורט אינה כה גדולה. על פי יבין צופים בתוכנית מבט שני כ־10 אחוזים יותר מאשר במבט ספורט.

● **ליל האימים (10.10).** שתי בחורות צעירות — לינדי דניאל, השחקנית דונה מילס, שלעתים נדמה שיש לה חוזה עם הטלוויזיה הישראלית, וסל־סט דוולה, השחקנית קתרין ברנס — הופכות להיות עדות לרצח המתבצע בפתח דירתן. קצין המישטרה בראיין קוסטין, שאת תפקידו מגלם אדי איגן, שולח אותה למקום מחבוא. בלש, השחקן מרטין באלזאם, נשלח כדי להגן עליה ולעזור לה להיזכר, אולם גם הרוצח מגלה את מקום הימצאה.

11.2

יום ראשון

● **ראש כרוב (6.00).** לחסידי הפיזמון הישראלי הקל, שיצליחו להשתחרר מהטימטום שבתמלול, שלל של זמרים.

● **פריימוס (6.32).** שני מהנדסים לכרייה תת־מימית, הנמצאים תחת הדרכתו של פריימוס, מאבדים דרכם מתחת למים כשסופת הוריקן משתו־ללת באיזור. פריימוס עוזר.

● **הכל נשאר במישפחה (8.30).** חלק ב' של איך היה צריך ארצ'י לפגוע בביתם של בתו גלוריה וחתנו מייק־ראש־כרוב. ארצ'י, אכול רגשות־אשם, מסכן את חייו למען בני הזוג, נגד אנשי האירגון החשאי הקו־קלוקס־קלן, שאליו הצטרף.

● **מבט שני (9.30).** שימעון טסלר לא יצא אמנם ללונדון — במקומו יוצא צבי לידר מהרדיו — אך בכל זאת לא יופיע במשך חודש ימים

מבט שני: אלוני
שעה 9.30

במיסגרת מבט שני. הוא שוב יוצא למילואים. את מקומו ימלא, כרגיל, יאיר אלוני.

● **סיפורי טריניטי (10.00).** מסע הטיפשות וה־נידנוד נמשך. הקבוצה מגיעה לפונדק נוסף בצד הדרך ואריק, העיתונאי, מחליט שהגיע תורו לספר את הסיפור. בשעות הקטנות של הלילה נכנס אריק לדמותו של פיליפ מאלרו, גיבורו של ריימונד צ'נדלר, המסתובב ברחובות העיר התח־תית של בירמינגהאם. סיפורו מרתק את המאזינים עד שפרץ איש פתאומי של מכונת־יריה מעיר את הנאספים. אז נוטל על עצמו דייב את תפקיד המספר ונכנס לדמותו של נגר. הוא מתאר את ביתו המפואר של צ'ארלי מילר, אשתו ה־משועממת ובתו היפה. דייב והיואי נשכרים לעזרה.

● **דיאן קרוד (10.55).** עוד סרט מסידרת הסרטים שנרכשה בזול על־ידי הטל־

זמרת כושית

במקום מרגלית

וויזיה — קונצרטים שנערכו באולם אדמונטון, קנדה, יחד עם התיזמורת הסימפונית של אדמונטון. הפרוספקט המלווה סרט זה אינו טוען שדיאן קרול היא זמרת טובה, אלא רק זאת: כל מי שנכח בקונצרט גילה לפתע, כי היא יותר יפה ויותר מוכשרת ממה שחשב קודם לכן. השירים שתשמיע קרול: ישנו עולם חדש העומד לבוא, הצילו של החיפושיות, הצורך להיות ואלוהים ברך את הילד.

12.2

יום שני

● **שקט משדרים (6.00).** פתיחת היום המוקדש לטבע, בגלל ט"ו בשבט החל היום. מערכת החדשות לילדים, מה העניינים, שכחה כי תפקי־דה להביא חדשות, תחת זאת היא תשמש מישדר שירות ל־שבוע שמירת הטבע.

● **מסך גדול מסך קטן (8.30).** אהרון גולדפינגר מצ־ליח בדרך כלל למצוא חומר טוב לתוכנית, אולם מה שמפ־ריע היא הגשתו המגושמת ו־הבלתי־מיקצועית של **יצחק („איציק") בן־נר.** במרכז ה־תוכנית הערב ראיון עם קלאו־דיה ויין על סרטה החדש חב־רות.

● **בעקבות היעלים (9.30).** הפרובינציליות חוגגת. פטר להן לקח מצלמה וקיבל ייעוץ מעסקן שמורות הטבע עוזי פז, ובעזרת הבמאי אפרים אבא יצא לצלם יעלים בעין־גדי. במשך ארבע עונות ליווה להן את היעלים, עקב אחר אורחות חייהם והתנהגותם ב־שמורה. המסקנה של הטלוויי־זיה: שמורת עין־גדי היא מ־המקומות היחידים בעולם שבו אפשר למצוא ריכוז יעלים כה גדול בקירבת בני־אדם. לו היו יוצרי הסרט מרימים קצת את אפם ומציצים מעבר לעין־גדי, היו מגלים כי כל כביש במזרח־אפריקה עובר בריכוזי יעלים.

בוקשת: ווטרמן
שעה 10.50

● **מסיבה במישרד (10.00).** במיסגרת תיאט־רון הכורסה, דרמה המתארת ב־כישרון רב התרחשויות במסי־בה שנערכה בבנק, לציון פרישׁ־תו של מנהל הסניף. במחזה משתתפת השחקנית אנגהרד ריס, שגילמה בסידרה פולדארק את דמותה של דמלזה.

● **שיח האיים (10.50).** במיסגרת הסידרה הבולשת חוקרת, סיפור מעולה יותר מקודמיו. אולם נראה כי בטלוויזיה הישראלית כועסים על סידרה טובה ואז אחת דינה — לרדת מן המסך. הבולשת חוקרת עורכת היום את הופעת הפרידה שלה מהקהל הישראלי, למרות שגם חובבי על אדונים ומשרתים, סיפורי טריניטי ו־

הבולשת חוקרת

סוף

הוואי חמש אפס החלו להתרגל אליה. עדיין לא ידוע מה יבוא במקומה.

13.2

יום שלישי

● **מהר יותר, גבוה יותר וחזק יותר (6.00).** רחלי חיים, מגישת המדור, היתה חולה בשבוע שעבר (ראה ידיעה נפרדת) אולם הכל ב־מחלקה מקווים כי תבריא ו־תגיש היום את התוכנית.

● **למישפחה (7.00).** תוכנית בסימן החורף. פינת הבישול מציעה לעקרות־הבית מתכון למאכל חורפי משביע — פשטידת איטריות. ד"ר חאפז נובאני ישוחח על החיסון נגד שפעת וישיב על שאלות הנשא־לות על־ידי כל אם: האם החי־סון מזיע שפעת באופן מוחלט? האם הוא מיועד לכל אחד ו־אחד? במיסגרת סידרת סרטי־הדרכה לילדים יציג מדריך ה־ספורט ערדה נאיף. בעזרת שני ילדים־מדגימים, כיצד מבצעים עמידת גשר. במשכית נערכה תערוכת תכשיטי כסף. רוב ה־תכשיטים היו בסיגנון עתיק ו־כבד, זרק חלקם הקטן בסיגנון מודרני ואבסטרקטי. בפינת ה־אופנה, הנועלת תמיד תוכנית זו מציגות הדוגמניות חליפות־מכנסיים וחליפות־חצאית בסיג־נון שנות ה־30, לחלק מן החלי־פות מותאמת עניבה ולחלק אחר — כובע.

● **כי־בו־טק (8.30).** היפעה של אריה אורגד בתוכ־נית זו, לפני כמה שבועות, הוכיחה שאפשר להגישה גם

הידושה ההדדית

של פאר ואורגד

בלי התחכמויות, בצורה מאוז־נת, תקיפה ופשוטה. יתכן ואור־גד יהפוך למנחה קבע של ה־תוכנית בשבועות הקרובים.

● **אוליביה ניוטון ג'ון (9.30).** קונצרט של הזמרת במופע פומבי שערכה באמס־

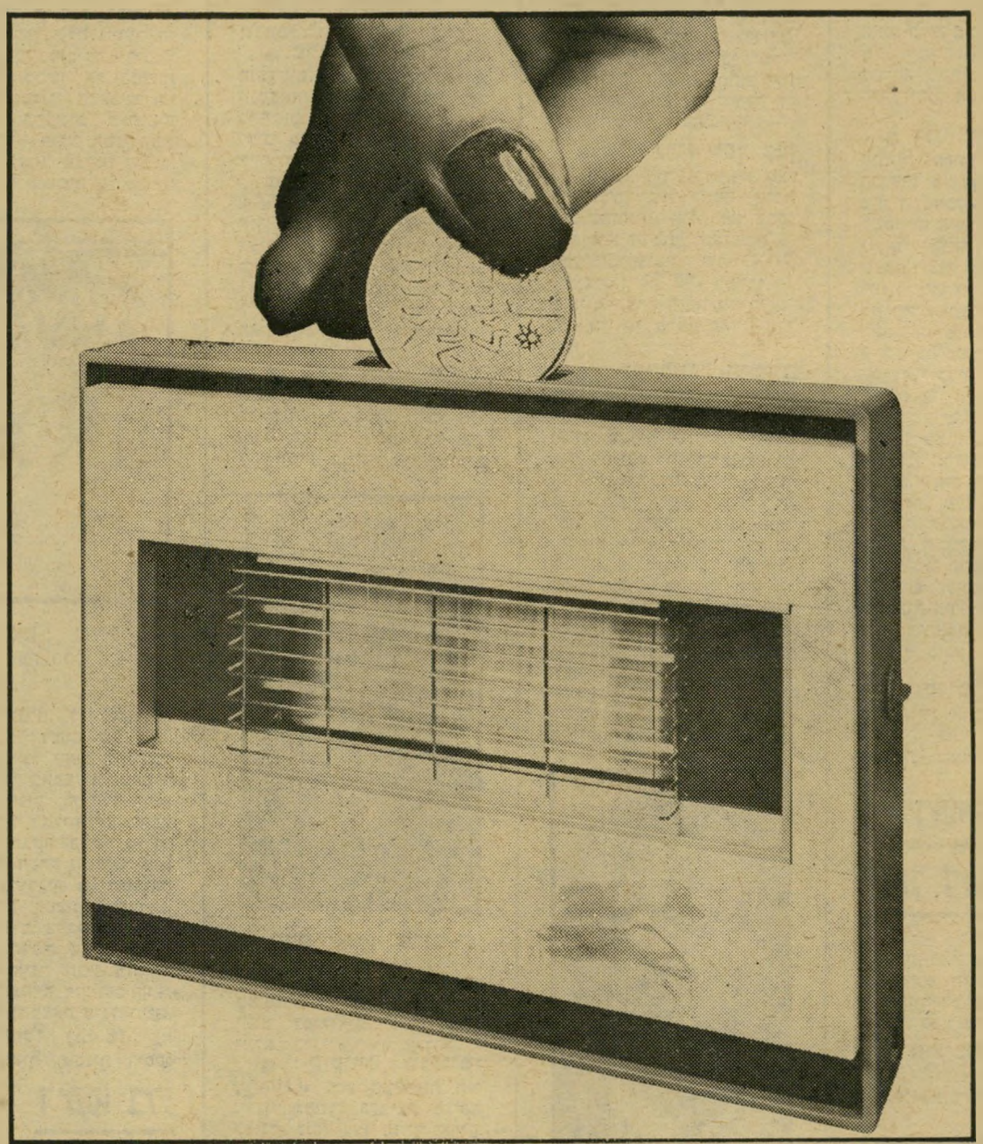

כוכבוטק: פאר
שעה 8.30

טרדם. במאי השידור הוא מי שהיה פעם במאי הטלוויזיה ה־ישראלית, **ראלף ענבר.** אי־ליביה ניוטון ג'ון תשיר כמה שירים מוכרים שלה, ביניהם שירים מהסרט גריז.

● **זו גראנט (10.15).** לארל האמפרי, אותו מגלם ה־שחקן רוברט אלן גרונט, יש שתי סגולות. האחת, הוא אמן מוכשר; השניה, הוא ידידו של זו גראנט, שאותו מגלם פרנק אשנר. אמונו של האמפרי בידידו זו עומד במיבחן כאשר זו נלחם על הצלת מיפעל חייו.

קופת חיסכון בכל בית ?!

השורות הבאות ודאי יפתיעו אותך. לפניך תנור חימום **הוואנה,** שפותח במכון SESTO בהולנד המאפשר לך להנות מתנור הסקה מרכזית יחיד במינו !

- חימום אחיד על ידי רדיאטורים בכל חדרי הבית.
- אספקת מים חמים לצריכה ביתית 24 שעות ביממה.
- **בין 30% — ל־35% חסכון דלק לעומת תנורים אחרים !**
- הסקה מרכזית ללא תלות בשכנים.
- התקנה פשוטה ומהירה בכל דירה (לאו דווקא חדשה).
- עיצוב מתקדם המשתלב היטב עם רהיטי הדירה.
- תכנון וייעוץ על ידי מהנדסינו

הוואנה - חם גבוה במחיר נמוך

אקלימט

החברה המאוחדת לחימום בע"מ

חיפה: שד' המגינים 39 טל. 04-532102-3-4

תל־אביב: ככר ה' באייר 6 טל. 03-263206-7

ירושלים: רח' ינאי 3 טל. 02-222142

לכבוד
אקלימט בע"מ
שד' המגינים 39, ח י פ ה

אשמח להפגש עם נציג חברתכם ולקבל פרטים נוספים וייעוץ על תנור הוואנה. כל זאת ללא כל התחייבות מצדי.

שם .....

כתובת .....

טל' .....

אימפקט־חיפה

במדינה

(המשך מעמוד 42)

תקבל טבליות נגד הרתיעה מהמים, ותוכל לקיים מיצוות מיקוה.

בצירוף ברכתם שלחו הדיינים את הזוג לביתו, לחיי שלום תקינים ולשמור על מיצוות הדת.

הם חזרו לביתם, אולם השלום עוד רחוק מהם. בימים אלה הגישה טיטי תביעה מישפטית בפני בית־מישפט השלום בתל־אביב, ובה דרש בא כוחה עורך־הדין סמי מועלם, מגיסה ארמנד, סך של 50.000 ל"י, על שבדיבוריו ובמעשיו פגע בה והשפיל אותה, עשה אותה לצחוק ולעג בסביבתה, העכיר את יחסיה עם בני מישפחתה וקרוביה, וקילקל את ידידותה עם שכניה.

20.000 לירות הן עבור הוצאות שונות שנגרמו לה, וסך של 30.000 ל"י הן תמורת סבל וכאב ויסורים, ולשם פיצוי על פגיעה בשמה הטוב.

בעת עדותה בבית־המישפט חקר אותה בא כוחו של ארמנד, עורך־הדין דרור מרין ושאל: „אם בית־הדין מצא כי הינך צודקת, מדוע שינו שכנייך את יחסם אלייך ?" והיא ענתה: „ככה הם המרוקאים, מוכנים להאמין לכל דבר."

דרכי אדם

הסטאטיסט הנצחי

כוכב בהונגריה, שחקן במחנה ריכוז, חקלאי בקיבוץ, צייר ועכשיו סטאטיסט, אך בשכיבה זו רק התחילה.

„פעם שאלו אותי, אם לא כואב לי להיות סטאטיסט. עניתי להם שכבר לא כואב לי כלום. רק אם דורכים לי על הרגל זה כואב."

לסלו אגד (56), בולט בנוף התיאטרון הישראלי בזכות שני דברים — בזכות פניו המיוחדים עמוקי ההבעה, חרושי הקמטים, והעטורי שער מכסיף, שבגללם מכנים אותו חבריו אנטוני קווין השני. ובזכות היותו סטאטיסט כבר יותר מ־15 שנה, בגלל קשייו בלימוד השפה העברית. לסלו אינו מסוגל להוציא מישפט אחד בעברית מבלי שיורגש בו מיבטאו ההונגרי הכבד, אך חבריו למישחק משבחים אותו על כך, שגם את תפקידיו הפעוטים ביותר, כשאין לו אלא להחוות תנועה בלבד, הוא עושה זאת עם כל הלב ומקדיש לחזרות זמן ואהבה יותר מכל שחקן אחר.

המכה הראשונה. לסלו נולד בעיירה קטנה בהונגריה. כבר בגיל חמש אירגנו הוא וחבריו הצגת תיאטרון בפני הוריהם במחסן ביתו. לצורך המחשת השלג היורד, קרע לסלו את כרית הנוצות של אמו. „באותו יום קיבלתי את המכות הראשונות במיקצוע שלי. מאז היו הרבה מכות," סיפר לסלו בחיוך מריר. כשהגיעו הנאצים ל־הונגריה, החל לסלו עובר ממיקצוע למיקצוע כדי לפרנס את מישפחתו. במקביל ללימודיו בבית־הספר עבד כשוליית סנדלר. „בעל העסק היה מרביץ לי עם פטיש על הרגל, כדי שאחזיק אותה ישר." סיפר, „אז החזקתי אצלו מעמד שבועיים וברחתי." אחר־כך עבד כנגר אומן. בגיל 20 נלקח למחנה ריכוז ועסק בבניית שדות־תעופה. שם גם כיכב בלהקה של חברים. עם בוא הרוסים נרשם לסלו ללימודי הקולנוע והתיאטרון בבודאפסט ושיחק לצד טובי השחקנים של הונגריה בתפקידים ראשיים. כשעלה לארץ ב־1956 ניסה לי־המשיך במישחק. שאיפתו היתה לעשות סרטים על פי חומר מוכן שהביא עימו מהונגריה. אך בגלל חוסר אמצעים כספיים נדחה הרעיון והוא התחיל לעסוק בעבודות שונות, צבר קצת כסף ופתח עם כמה חברים את התיאטרון ההונגרי הראשון ב־ארץ — תיאטרון האופטימיסטים, שהיה ידוע בשעתו לכל הונגרי בארץ, ואשר לסלו היה ידוע בו ככוכב. אך התיאטרון נסגר.

חיפש בהמות ומצא אהבה. לסלו זנח את המישחק לכמה שנים והחליט להיות חקלאי. הוא עבר לקיבוץ שער־הישוב ועסק בחליבת פרות. אך גם שם לא מצא את מקומו. „זה היה כמו אופרטה. לא כמו אופרה," סיפר בסיגנון הציורי המכסה על החיסרון באוצר המילים. הוא רצה אדמה משלו ולא לעבוד בשיטתי אחרים.

את עצמו, לא מצא בשער־הישוב, אך

(המשך בעמוד 56)

קולנוע

אורחים

סיברברג לישראל

על האנס יורגן סיברברג נכתב כבר פעמים אחדות במדור זה: כאשר הציגו הסינמטקים את סירטו לודוויג השני, רק־וויאם למלך בחול, כאשר הביא לפסטיבל הסרטים בקאן את הסקיצות הראשונות של היטלר סרט מגרמניה ושנה לאחר מכן, כאשר הסרט כולו, שנמשך שבע וחצי שעות, הוצג במלואו באותו פסטיבל.

עכשיו תהיה לקהל הישראלי הזדמנות לראותו בארץ. סיברברג עומד להגיע לישראל, באמצע חודש פברואר, כשבאמתחתו, נוסף לשני הסרטים הנזכרים מעלה, שניים נוספים, וידוייה של ויניפרד ואגנר, והשני, קארל מאי, אותם יציג בסינמטקים של תל־אביב, חיפה וירושלים.

סיברברג הוא דמות מוכרת ושנויה מאד במחלוקת במולדתו, גרמניה. קצת יותר מבוגר ממרבית הבמאים האופנתיים שם (כיום הוא בן 44), הוא רחוק מהם הן בצורת העשייה של הסרטים־ והן בחוגים שבהם הוא מסתובב. מזה שנים הוא טוען שהעיתונות מתנכלת אליו, מסרבת להתייחס לסרטיו, שזוכים כולם בפרסים, וקושרים נגדו קשר של שתיקה. העיתונאים מצידם מכחישים זאת מכל וכל ורואים בו מעין „פסבדו־ישו שרוצה להציג עצמו כקורבן התרבות הגרמנית". הוויכוח מגיע לעיתים קרובות לטונים גבוהים, כאשר הוא טוען שאיש אינו רוצה להפיץ את סרטיו בגרמניה ולכן הוא מעדיף להציגם בצרפת. אחרים טוענים, כי הוא פשוט מעדיף להת־

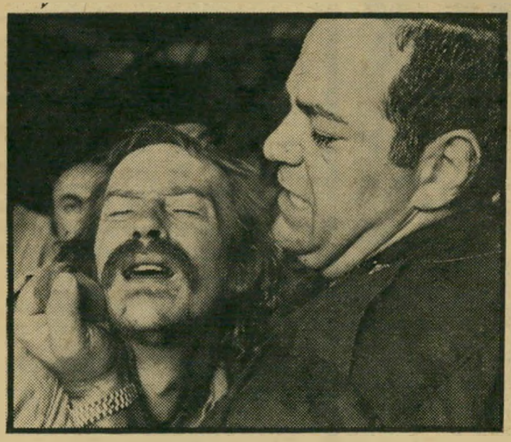
ויניפרד ואגנר
אילו היטלר ניכנס שוב

עלם מן ההצעות הבאות אליו בבית, כדי לקטוף תהילה בחוץ.

במחיצתו של ברכט. אם כך ואם כך, אין שום ספק שסיברברג הוא אחד היוצרים הפחות שיגרתיים שידע הקול־נוע. הוא נולד במיזרח גרמניה, ועבר למערב בגיל 18, אחרי שהספיק לעבוד קצת במחיצתו של ברטולד ברכט. הוא למד תולדות־האמנות והתעסק בסרטים תי־עודיים שהביאו לו בהתחלה שבחים רבים. בעיותיו התעוררו עם שנות ה־70, כאשר פנה לסוג של סרטים עלילתיים שהרגיזו את חבריו לענף, הן בשל תוכנם המאופיין בהסתייגות מן האנטי־מימסדיות המאור־גנת, ובאמירת דברים דו־משמעיים רבים, והן בשל עיצובם האסתטי.

לסיברברג דעות נחרצות בשני הכי־וונים. החל מלודוויג השני, הכריז, לד־בריו, מילחמה „על הקולנוע בצורתו ה־מיסחרית המקובלת, על הרכילות הפסיכו־לוגית, על שיגרת העריכה הטכנית, על ה־

(המשך בעמוד 50)

סמית והרט — מפלצות חסרות מצפון

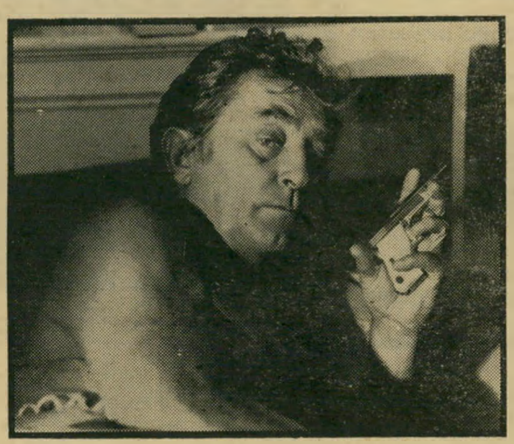
מזעזע ומסובן באחד

אקספרס של חצות (דקל, תל־אביב, ארצות־הברית) — הציון שניתן לסרט הזה אינו טעות, אלא ביטוי לתועלת ולסכנה שבו. מצד אחד זהו סרט מזעזע ומהמם על מישטר בתי־הסוהר, מצד שני, זהו סרט תעמולה שניתן לפרשו בקלות כהסתה פרועה.

באדיבותה הרבה של הצנזורה, ידוע נושא הסרט לכל: גארי דייויס, סטודנט אמריקאי צעיר, נתפס בשדה־התעופה של איסטנבול כשעל גופו 2.2 ק"ג חשיש. הוא נידון לארבע שנות מאסר ואחר־כך לעוד 30 שנה. עיוותי הדין מחווירים רק בהשוואה להתעללויות בתוך הכלא, ואם הוא חי כדי לספר את סיפורו, הרי זה משום שהצליח לשחד את דרכו החוצה, מבית־הסוהר ומתורכיה.

כשהחליט הבמאי, אלן פרקר, לעבד לסרט את הפרק האוטוביוגרפי בחייו של דייויס, הוא אימץ לעצמו מייד, וללא הסתייגויות, את נקודת המבט של המספר. התוצאה — מן הרגע הראשון הוא מוצג כקדוש מעונה, וכבר באחת הסצנות הראשונות הוא ניצב בזרועות פשוקות לרווחה, כמו גילגול חדש של הצלוב. במשך כל הסרט אין שום ספק שהוא וחבריו הם קורבנות, ואילו הסוהרים ושילטונות החוק שהשליכו אותם לשם, הם מיפלצות חסרות מצפון ונשמה, יצורים מושחתים סאדיסטים, חולי־נפש וחדלי אנוש. בידי הצופה נתונה האפשרות להחליט את מי מכל אלה הוא מעדיף.

כחלק מן המאבק לשינוי חוקים מיושנים, ביעור השחיתות וטיהור סידרי המאסר, אין ספק שהסרט מהווה תרומה חשובה. אלא שנוסף לכך, הוא מכיל אותם גרעיני הסתה ובוז גזעיים ועדתיים שהפעם מופנים נגד התורכים, אבל הופנו בעבר, ויכולים להיות מופנים גם בעתיד, לא רק נגדם.

רוברט מיצ'ם — מקליפורניה לאנגליה

לא קל להיות צינדלר חדש

חקירה בצמרת (אורלי, תל־אביב, אנגליה) — עיבוד זה לספר המפורסם של ריימונד צ'נדלר השינה הארוכה יכול לשמש דוגמה ומופת כיצד אפשר לעשות כמעט את כל הדברים הנכונים בסרט, ולא להשיג כמעט אף תוצאה נכונה אחת.

הבמאי מייקל וינר הוא ללא ספק נאמן יותר מכל המעבדים הקודמים של צ'נדלר למקור הסיפורתי. נתחים שלמים מתוך הכתוב הועברו במדויק אל הבד, כאשר פיליפ מארלו, הבלש הפרטי המדבר בגוף ראשון אל עצמו בספר, עושה אותו הדבר גם בסרט.

אבל הוא עשה שגיאה גדולה, ובכך עיוות את כל הכוונות הטובות ורוקן אותן מתוכן. הוא העביר את הספור משנת 1939 לימינו אנו, ומקליפורניה לאנגליה. בכך הוא ניטרל למעשה את שתי מעלותיו הגדולות ביותר של צ'נדלר. ראשית, הסיפור אינו מהווה יותר חתך סוציאלי בזמן נתון, ודברים רבים, בצורת ההתנהגות, ההופעה והמחשבה, שהיו מתאימים לסוף שנות השלושים, נראים היום מיושנים ובלתי אמינים.

מה שנותר מכל הפרשה, הוא סיפור על בלש פרטי שנוטל על עצמו חקירה הקשורה לסחיטה מבת אחת של גנרל גוסס בדימוס, מסתבך בפרשיות מעברה של הבת השניה, ומפענח את התעלומה לאי־שביעות רצונם של כל לקוחותיו. זה נראה קצת דמיוני, ומיצ'ם בתפקיד הראשי מחפש את עצמו בחוצות לונדון, נוהג בצד הלא־נכון של הכביש, ומתבונן קצת בתמיהה בדור הצעיר והמוזר של שרה מיילס וקנדי קלארק, שמשתולל סביבו.

קוני סטיבנס — העתק חיוור

איזו נין שוטרת

סופר־בלשית (תל־אביב, ארצות־הברית) — סרטים כאלה מיועדים לעידוד התעשיה בארצות מתפתחות, כמו למשל התעשיה הישראלית. כי אם האמרי־קאים מסוגלים להוציא מתחת לידיהם, אפילו בהדרכת במאי תורכי (היקמת אוזדיס), דייסה קלוקלת שכזאת, לייד מוצריהם המצוחצחים, אז מי יודע, אולי גם לאחרים יש תיקווה?

הסיפור דומה בכל לסרט טלוויזיה שמשדרים בשעות מאוחרות לצופים הסובלים מנדודי שינה: מעשה בשוטרת שמנסה ללכוד כנופיית מבריחי הרואין, הפועלים במסווה של סוחרי עתיקות. אין צורך לומר שהשוטרת היא חתיכה, אם כי בעלי טעם מעודן יקראו לה בוודאי „פריחה". כרגיל, בסרטים כאלה, יש גם מחלק־סמים שלם העומד לימינה, כדי להושיע בשעת הצורך. אם לא די בכך, יש אפילו סיבה פסיכולוגית למסירותה לעבודה — אביה, כך מסתבר, היה בלש מישטרה שנהרג תוך כדי מילוי תפקידו.

אם אין הסרט מוצג מעל המסך הקטן, הסיבה היא פשוטה: השוטרת חולצת שדיים במערכה השנייה, ומתעלסת בלהט חושפני, במערכה הלפני־אחרונה, והטלוויזיה עוד לא מעכלת עניינים שכאלה.

קולנוע

(המשך מעמוד 49)

סיפוריות הכפויה, על מלודרמות המין ו־הפשע..."

הקולנוע שלו הוא „בצורה של מונולוג מחולק לפרקים, כמו יצירה מוסיקלית — קיטעי סולו וקיטעי מקהלה. כאשר המילים הן חלק מן התווים שברשותי, והשתיקות הן האתנחים, או הסינקופות שבתוך מישפטים מוסיקליים. לתיפאורה ולשחקנים יש חשיבות שווה. המוסיקה והעריכה קובעים את קצב היצירה, וקולות האדם וה־טבע הם חלק מן המוסיקה."

שדשה מיקרים חדניים. על ה־קירבה הגדולה שהוא רואה בין הקולנוע שלו למוסיקה חוזר סיברברג לעיתים קרובות, ואכן, כשהתקף בפסטיבל קאן, על שהיא דורש מן הצופים מאמץ שמעל ומעבר ליכולתם, כאשר הוא מאלץ אותם לראות סרט מלא ונדוש רעיונות והירהורים

במאי האנס־יורגן סיברברג
לשנות פני הקולנוע

פילוסופיים במשך שבע וחצי שעות רצופות, ואפילו ניצב בעצמו בכניסה לאולם, כדי לבדוק מי הם הנמלטים באמצע. הוא הגיב: „מדוע אפשר לשבת באופרה של ואגנר במשך שבע וחצי שעות, ולא בסרט שלי?"

ואומנם, נראה שוואגנר הוא שם שצריך לצוץ, כשמדברים על הקולנוע של סיברברג. לא רק מפני שסרטיו מנסים ליצור מעין תחושת מרחב והפעלת אמוציות נוסח ואגנר, אלא גם מפני שוואגנר הוא בעל תפקיד מכריע בהתפתחות ההיסטורית של גרמניה, שלה הקדיש סיברברג את סרטיו בשבע השנים האחרונות. לודוויג השני, הסופר קארל מאי, ולבסוף היטלר, הם ב־עיניו „שלושה מיקרים חולניים של אגוצנטריות", דמויות מפתח בהתפתחות ה־פאשיזם הגרמני, והדמות המקשרת בין שלושתם, בעיניו, היא ריכארד ואגנר, בן טיפוחיו של לודוויג, בן תקופתו של מאי, ואלילו של היטלר. על הקשר ההדוק שבין הסרטים שהקדיש לכל אחד מן הנושאים, יכולה להעיד העובדה שהיטלר מופיע כבר באחד מסיוטיו של לודוויג השני, בסרט שנעשה עוד ב־1972, ושנוכחותו של ואגנר מורגשת בכל הסרטים גם יחד.

תגובות מישראל. מטרתו האחת ו־היחידה של סיברברג, כשהוא בא לישראל, היא להביא את הבשורה שלו לקהל רחב ככל האפשר. דרך הצינורות המיסחריים המשימה קשה מאד. לכן הוא מקווה ש־בעזרת הסינמסקים ומרכז התרבות ה־גרמני תהיה הדרך קלה יותר. בכל פסטיבל הוא מביע את רצונו לקבל תגובות מישראל, מה עוד שכמה מן הדברים הנאמרים בסרטיו יכולים בוודאי לעורר סערות ב־ארץ. למשל, הראיון הארוך שלו עם ויניפרד ואגנר, אלמנת בנו של ריכארד ואגנר, שניהלה שנים ארוכות את פסטיבל ביירות המוקדש לאופרות של המלחין והכירה את היטלר אישית: „יחסי עימו היו מבוססים על קשר אנושי ואישי, ו־הערצתנו המשותפת לריכארד וואגנר", היא אומרת. „...אילו נכנס עכשיו בדלת הייתי שמחה לקראתו כפי ששמחתי אז. אשר לצדדים האפלים שבו, ידוע לי שהם קיימים, אבל לא עבורי, משום שזה מעבר לבינתי".

היטלר — סרט מגרמניה
היטלר מת — רוחו חיה

בהיטלר — סרט מגרמניה, נאמר בין השאר: „מה שהשואה עוללה לעם היהודי הוא, שבמקום אנשים כמו קאפקא ומוזיל הם נותנים כיום לעולם, אנשים כמו משה דיין." מי שרוצה להגיב, ומי שמעוניין להתנסות בחווייה שונה מן הרגיל בקולנוע, יוכל ללכת ולראות את סרטיו של סיברברג, ואפילו להשתתף עימו בוויכוח ציבורי, שבעיניו הוא בעל חשיבות לא פחותה מן הצפייה בסרט.

אשלייה מאורגנת

רוזה פומטו עז בימת „קרייזי הורס"
היכל התרבות לחשפניות

מ**יעדין** קרייזי הורס בפאריס ידוע כמוסד הגבוה ביותר לחשפנות בעולם. אם סופרים בצרפת שואפים להגיע לאקדמיה הצרפתית, הרי החשפניות בצרפת שואפות להגיע לקרייזי הורס. אין כמעט טיול מאורגן בעיר שאינו עובר שם, אם היא מכבר את עצמו, ואין כמעט תייר שיכול להרשות לעצמו לשוב מפאריס בלי שעבר שם, ללא שום קשר להשתייכותו הפוליטית.

בשנים האחרונות התעוררה בעיה — הצעירים פבר אינם מתרגשים כל־כך מחשפנות במועדון, כשיש להם חשפנות בבית ובחוב בלי כסף. כדי לשכנע את הסוררים החצופים הללו שהם בכל זאת מחמיצים משהו, החליט מנהל ומייסד ה־מועדון, אלן ברנרדן, לעשות סרט שיוקדש כולו למקסמיו ולנפלאותיו של הקרייזי הורס.

את הסרט עומדים להציג בקרוב בתל־אביב, כפיצוי עבור כל מי שנפל קור־בן לתעלולי ארליך, וראה כיצד כרטיס הנסיעה שלו לפאריס התמסמס בתוך חשבון המכולת. מפיצי הסרט ובעלי בית־הקולנוע שבו יוצג, מבטיחים להכין באולם הצופה לא יתבקש, אלא לשקוע בכורסה תיפאורה שתהיה זהה, ככל האפשר, לזו של המועדון המקורי, כולל סדרנים במדים. ולצפות באלן ברנרדן המסביר לכתב סקוטי שלומיאלי ולצופים, כיצד נוסד הקרייזי הורס, כיצד בוחרים בו את החשפניות, וכיצד מעצבים תוכנית.

מיבנה מושלם

מ**ה שמוזר הוא,** שהיום חשפנות אינה נראית עוד נועזת או סקסית כל־כך. מיל השאנגו האחרון בפאריס ודומיו, איבד גוף האשה העירומה מן המשמעות המגרה המיידית שלו. למועדון שלו בוחר ברנרדן נערות בעלות מיבנה מושלם כל־כך, שהן נראות כמעט בלתי אנושיות, מעין פסלים בתנועה, או אם תרצו, אוסף נערות החודש של פלייבוי צועדות בסך. תכסיסי התאורה והשקופיות המוקרנות על הגופים החטובים הללו, מוסיפים עוד יותר להרגשה שבהדרגה תופס המין מקום מישני במופעים אלה, שנראים כתצוגה משוכללת של עיצוב המוצר.

אפילו השמות הכאילו־נועזים של הנערות מעוררים חיוכים יותר מאשר זימה. לאחת קוראים פולי אנדרגראונד (התחתית) ולשנייה לובה מור (שינוי האותיות ייצור פעמיים את המילה אהבה, פעם באנגלית ופעם בצרפתית), שלא להזכיר את פרימה סימפונית, קיקי זנזיבר, רוזה פומטו (פומטי באיטלקית הם פוטו־רומנים), טרוקולה בונבון וגליה פדרבסקה.

אבל אין מה לעשות. כדברי השיר: „נערה יפה היא כמו פרח", וכאשר אין שום דבר שיסתיר את יופיו של פרח כזה, יש להניח שיימצאו עדיין מספיק גברים שיתלהבו לבקר בתערוכת הפרחים.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב — רוקמת התחרה, שומר היערות, סטרושק, 1900, שיירה.
ירושלים — שיירה, התפוז המיכני.
חיפה — אשה לא נשאה.

תל־אביב

★★★ **סטרישק** (פריז, גרמניה) — הבמאי ורנר הרצוג מוביל את גיבורו, ברונו אס, אל היבשת החדשה, כדי לגלות שגם

שחקן היוץ שובית כהיטלר
פרק בתולדות הפאשיזם

שם אין מנוס מן הקונפורמיזם וחוסר התחשבות של החברה ביוצאי־הדופן שבה.

★★★ **1900** (סינמה 2, איטליה) — ברנרדו ברטולוצ'י מספר את קורות מולדתו במאה הנוכחית. סרט מדהים בעוצמתו הדרמאתית והחזותית, גם אם הוא מרגיז לא פעם במסר הפוליטי שלו. כוכבים ב־שפע.

★★★ **שיירה** (מוגרבי, ארצות־הברית) — עימות בין נהגי משאיות שהם שוחרי החירות האמיתיים האחרונים ב־אמריקה, אליבא דסם פקינפה, ושל החוק המרשחת והמימסד המפוקפק שמאחריו. הרבה הומור, הרבה הווי יוצא דופן, וסוף אופטימי. עם כריס כריסטופרסון ואלי מקגרו.

★★★ **תרגיל יבישות מתחילה** (אלנבי, ארצות־הברית) — קומדיה בלשית על נערה שמחזיקה, ללא ידיעתה, בסוד חשוב, ועל הבלש שמופקד לשמור עליה. מטורף, עליז, אינו לוקח את עצמו ברצינות ומשום כך ניתן להנות בלי הסתייגות. עם גולדי הון וצ'וי צייז'.

ירושלים

★★★ **אני אוהב את גרושתי** (בנייני האומה, ארצות־הברית) — קומדיה רומנטית על שוביניזם גברי בחברה המודרנית, עם ג'ורג' סיגל שאינו יכול לסבול את הרעיון שרעייתו, שאותה זנח לאנחות מתנחמת עם ההיפי, כריס כריסטופרסון. במאי: פול מאזורסקי.

חיפה

★★★ **רצח על הנילוס** (רון, אנגליה) — מותחן של אגאתה כריסטי עשוי בעושר רב, מלא ונדוש כוכבים ונופים מרהיבים של עמק הנילוס. פיטר יוסטינוב הוא התגלמות עסיסית במיוחד של הבלש הרקול פוארו.

מבצע כזה
עוד לא היה!!!

הקניה הטובה ביותר 1978

בניני
אברהם גינדי

מציעים לרגל מכירת דירת ה־1000
מבצע חד־פעמי ל־20 דירות
במחירי פרסום!

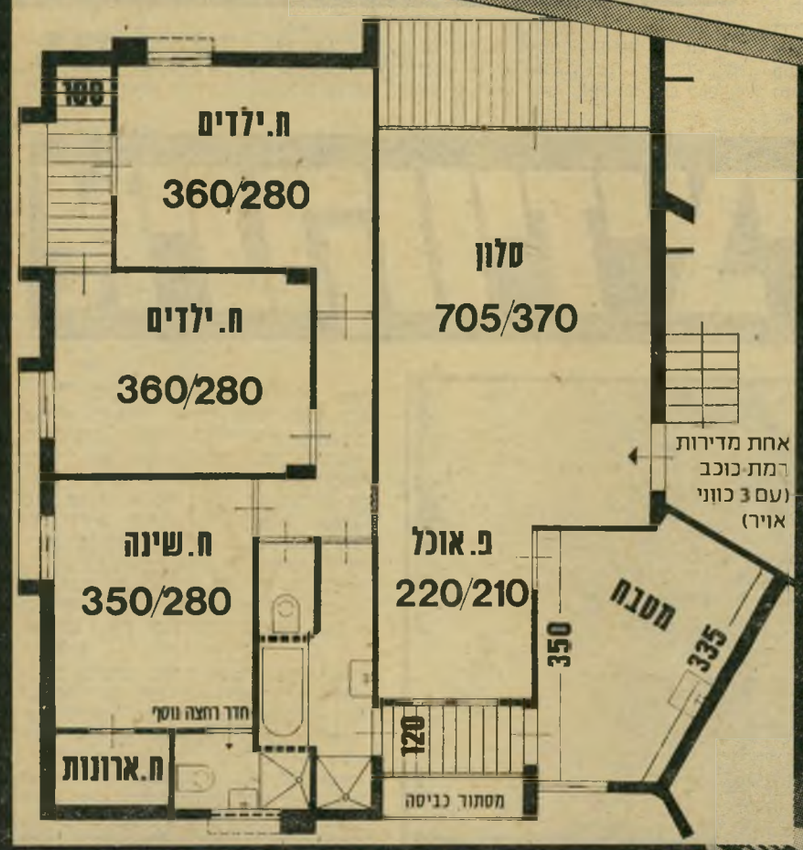
בתקופת המבצע יוענק לכל אחד מרוכשי הדירות

רהוט מלא חינם!

הכולל:
- מערכת ישיבה סלונית
- רהוט לחדר ילדים
- רהוט לפינת אוכל
- רהוט לחדר שינה – הורים
- כורסת טלויזיה

הרהוט יסופק ע"י "רהיטי גינדי" הרצל 94, ראשל"צ

אמת בפרסום
TRUTH IN ADVERTISING

אחת מדירות רמת־כוכב (עם 3 כווני אויר)

רמת־כוכב
בראשון־לציון

פרויקט חדשני ויוקרתי ברמה בינלאומית באזור מגורים (על גבעה) אקסקלוסיבי ושקט הגובל באזור וילות וקוטג'ים.

דירות בנות 3½-4 חדרים ודירות גג

ברמת־כוכב תמצאו:

- פיתוח סביבתי ע"י אדריכלי צמרת
- מרכז מסחרי מקומי ומשטח דשא נרחב
- לובי מפואר בכניסה
- חדר תרבות לכל בנין
- חדר ארונות בכל דירה
- 2 חדרי רחצה לכל דירה
- חרסינה פרחונית במטבח
- ארונות מטבח מפוארים "דנש"
- קרמיקה באמבטיה ובשרותים
- מתקני משחקים בחצר לילדים
- תנאי רכישה נוחים ל־24 חודשים
- משכנתא לא צמודה

תחילת המבצע 2.2.79

משרדי מכירות: דירות גינדי – אברהם גינדי

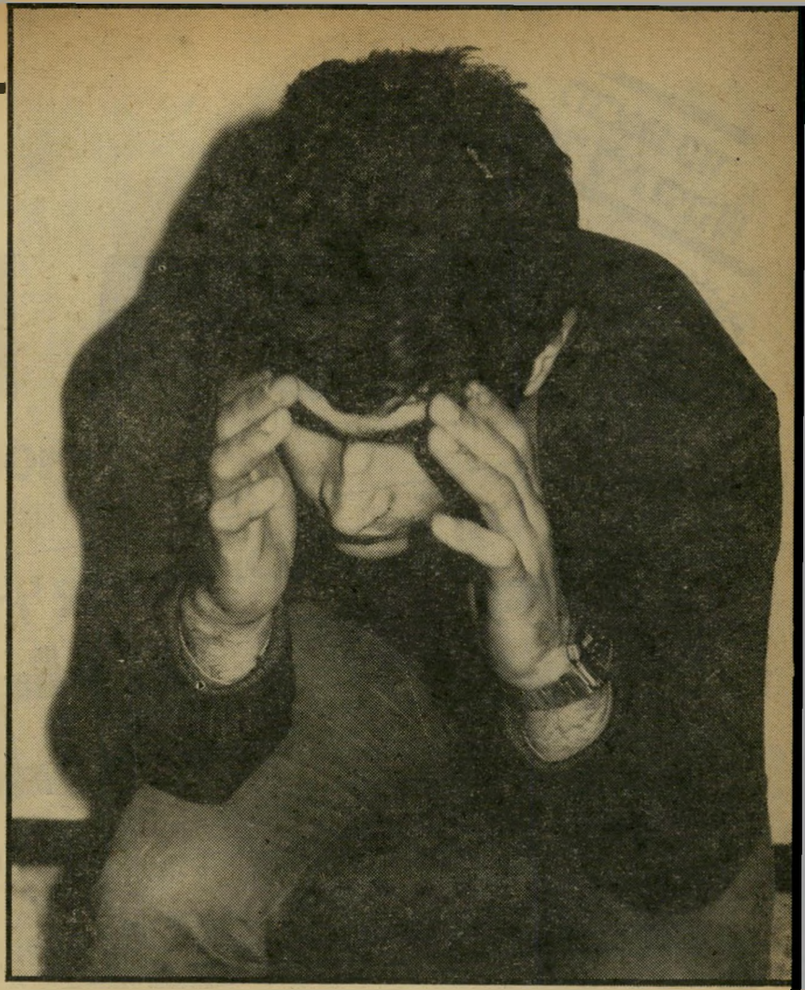
ראשון־לציון – משרד המכירות הראשי רח' הרצל 62 (ליד התחנה המרכזית ותחנת סונול) חניה למבקרים במשרד.

פתח־תקוה – רח' חיים עוזר 28 (מול העיריה) **רמת־השרון** – רח' סוקולוב (יפתח בקרוב)

אברהם גינדי בונה דירות שאנשים אוהבים

מכות במישטרה

„הכניסו לי מקל של מטאטא בישבן וסתמו לי את הפה בסמרטוט טבול בשתן", טוען עציר ללא עבר פלילי אחרי שנחקר בידי חוקרי מישטרת פתח־תיקווה

„דבר נורא"

כך הגדיר סרגיי נוניקאשווילי, חייל בן 19, את חקירתו במישטרת פתח־תיקווה. נוניקאשווילי, נשוי ואב לילד, לא הסתבך עם החוק מעולם והמיפגש היחיד עם המישטרה זיעזע אותו. „אני מתבייש לספר."

של חנקים. לאחר שתקעו לדבריו מקל של מטאטא בישבנו וסתמו את פיו בסמרטוט מורטב בשתן, ביקש לטענתו מהסוהר ג'מיל שיזמין רופא: „בא חוקר צעיר ולקח אותי למטה, איפה שהרביצו לי, וצברי אמר: ‚אם תבקש רופא, אתלה אותך ואגיד ש־רצית להתאבד'."

החייל נוניקאשווילי סיפר, כי בשעת ביצוע המעשים נכחו בחדר כמה אנשי מישטרה נוספים, אך איש מהם לא העיר לצברי להפסיק. הוא נקב בשמות סוהרים שבפניהם התלונן על שיטת החקירה, כולל רופאה שעל־ידה נבדק למחרת. הוא גם ידע להצביע על מקום שבו נערכה ה־חקירה: „המקום נמצא איפה שהגרז', זה מאחורי התחנה, היא שם רכב בלי גלגלים, חדר עם שולחן אחד, שני כיסאות, היו שם גם שירותים וברז."

החוקר צברי, לו יוחסו הדברים, עובד בדרך כלל במודיעין המישטרה, ופעם ב־שבוע עוסק בחקירת עצירים. הוא הכחיש, כמובן, כי הרים יד או איים על עציר, וטען כי רק דיבר עם נוניקאשווילי במטרה לגבות ממנו הודאה. כאשר העירו לו כי סרגיי כבר הודה בפריצה ואז החזירו לתאו, אמר צברי: „אינני זוכר מי החזיר את סרגיי לתא המעצר."

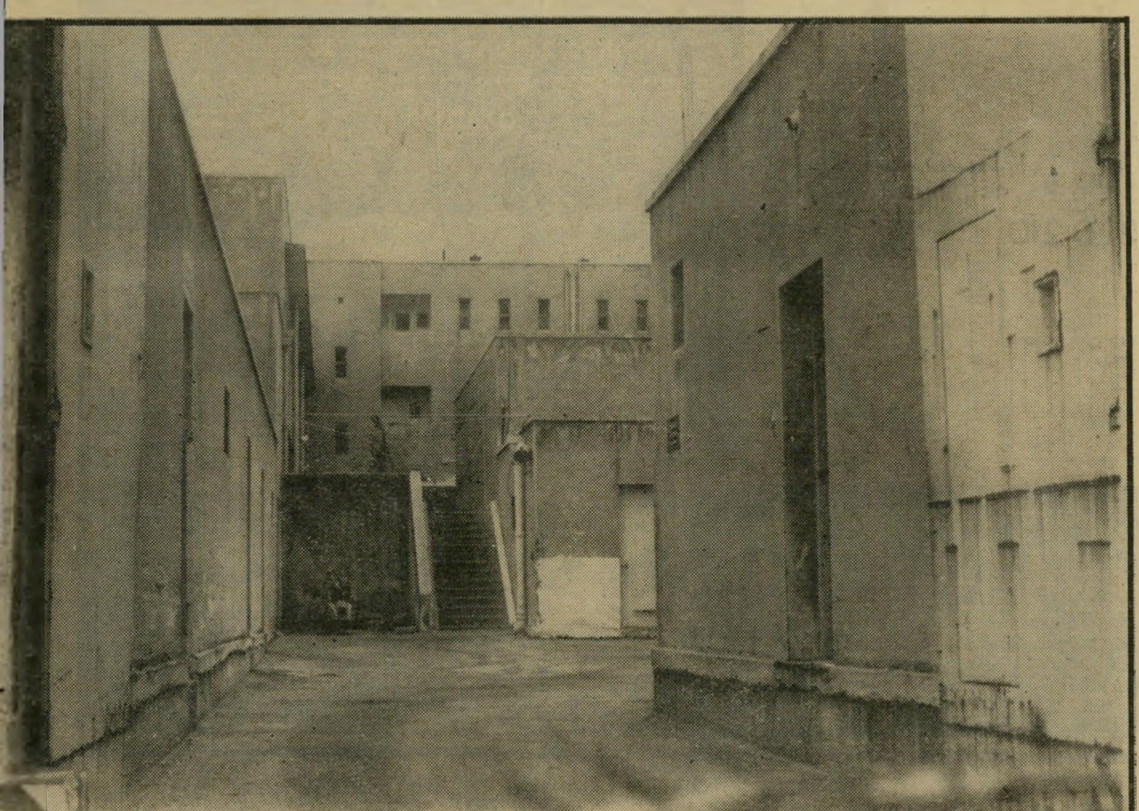
שאלה: „היו שני שוטרים איתך ותפסתם אותו בידיים כשהיה חצי מעולף?"

תשובה: „הוא הלך כמו שור. החזקנו אותו שניים, כדי שלא יברח. היו כבר מקרים שברחו משם. החזקנו אותו שניים והוא היה עם אזיקים בידיים."

„אני מאמין לברנס"

מ' דיבר אמת? העציר או החוקר? בשאלה זו יכריע בית־המישפט בעוד ימים ספורים. מלבד שני העצירים האח־רים, שלדבריהם ראו את סרגיי מוטל לתאו „חצי מעולף", והשוטרים שבפניהם הת־לונן, אין בידי העציר כל עדות נוספת להוכחת המעשים שנעשו בו, אם אכן נעשו. אולם אין זה המקרה הראשון והיחיד

אינקוויזיציה במלבס

„ב שעה שבע שמונה לקחו אותי לחקירה. הורידו אותי למטה, לא במישרדים, והתחילו לחקור אותי. קודם הם דיברו איתי יפה ואמרתי מה שידעתי. אחר כך התחילו להרביץ לי בערך כחצי שעה או יותר. מה שעשו לי בחקירה זה דבר נורא, אני מתבייש אפילו לספר.

„קודם התחילו לתת לי סטירות, אחר כך צברי * השתין עלי. אני נפלתי והייתי על הברכיים. הורידו לי את המכנסיים והכניסו לי מאחור את המקל של המטאטא פעמיים, ואת הסמרטוט שהרטיב בשתן הכניס לי לפה, שלא אצעק."

את הדברים האלה השמיע סרגיי נוני־קאשווילי. הם התרחשו, לדבריו, לפני שלו־שה חודשים במישטרת פתח־תיקווה, ויית־בררו עתה בבית משפט השלום ברמלה.

סרגיי נוניקאשווילי, חייל בן 19, נשוי ואב לילד, עלה ארצה מגרוזיה לפני ארבע שנים ומאז עבד לפרנסתו. הוא לא הסתבך מעולם עם החוק, אך לפני שלושה חודשים נעצר בשעות הערב על־ידי סיור מיש־טרה, כשבידו שקית שהכילה שעונים ו־חפצי־חן גנובים. בחקירת המישטרה הודה בפריצה לבית ברחוב ברנדה בפתח־תיקווה, ועל ההודאה חזר בבית־המישפט והורשע.

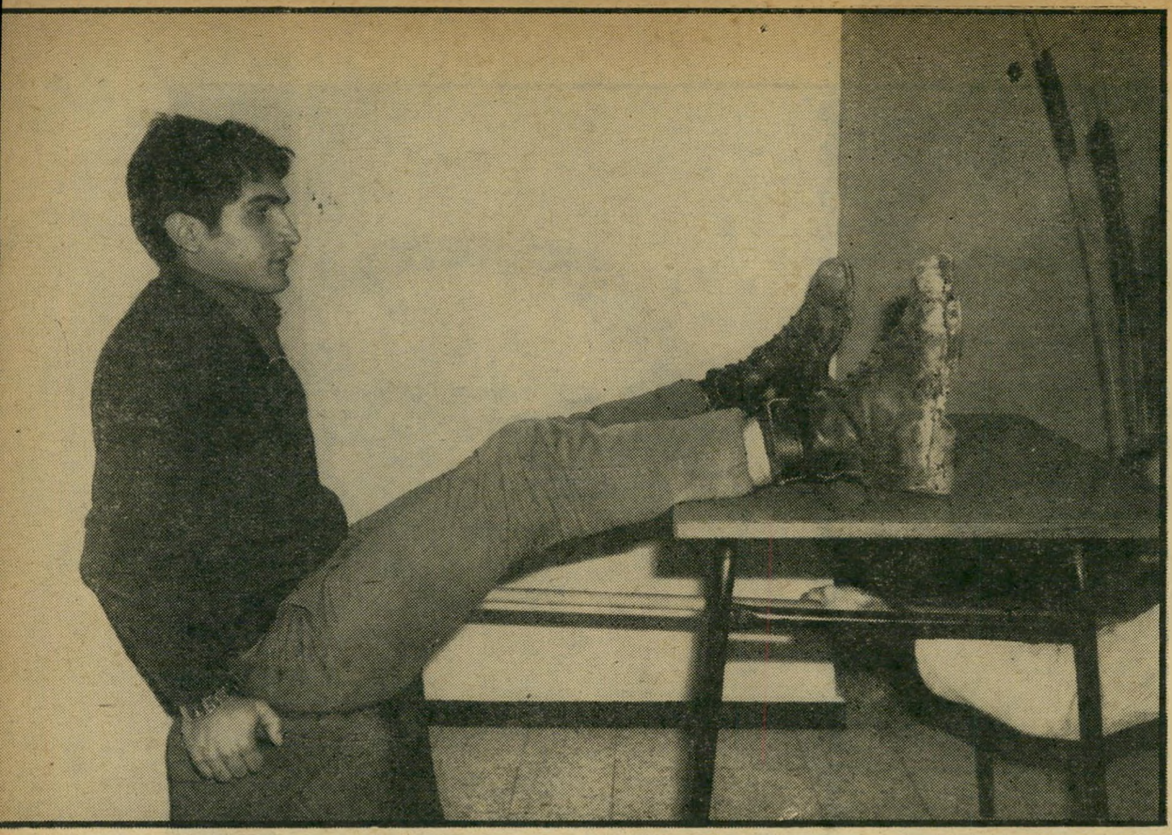
יחד עם נוניקאשווילי נתפסו בכף שני צעירים שטרם הודו בשותפות במעשה. אחד מהם, סימון חנקיס, התלונן כי הוכה במישטרת פתח־תיקווה בבטנו, במקום שבו עבר לא מכבר ניתוח אולקוס. חנקיס מיי־חס לחוקרו את המישפט הבא: „לא איכפת לי מהניתוח. אתן לך בביצים, אעשה שיהיו לך עשרים ניתוחים, שלא תוכל להביא ילדים."

סרגיי נוניקאשווילי, שכבר הודה, הוזמן שוב לדוכן. הפעם כעד. הוא תיאר את ההתייחסות אליו במגמה לחזק את טיעונו

* צברי — שמו הבדוי של השוטר בו מדובר, שטרם הוכר כי אומנם ביצע את המעשים המיוחסים לו.

מאחרי התחנה

זוהי הכניסה האחורית לבניין חדרי הבניין, בקומת המרתף, הוכו עצירים באכזריות, על פי טענתם, בידי חוקרי המישטרה. סרגיי נוניקאשווילי הצביע בעדותו על המקום: „היה שם רכב בלי גלגלים, חדר עם שולחן אחד, שני כיסאות, שירותים וברז." עצירים ראוהו אחר־כך חצי מעולף.

שבו מתלוננים עצירים על הכאות.

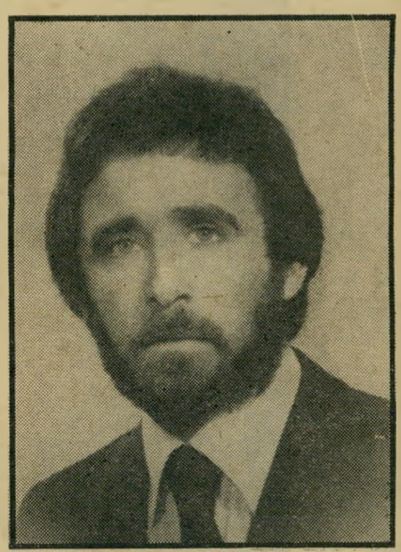
מישטרת־ישראל יכולה לזקוף לזכותה מקרים רבים של פיענוח מעשים פליליים מסובכים, ואין ספק כי בשורותיה חוקרים מעולים שאין להם יד וחלק בעינויי־עצירים. אך האשמות חוזרות ונישנות מצד עצירים, כי הוכו והושפלו במעצר, וה־מקרים שבהם הוכח כי אמנם היכו אנשי המישטרה עצירים, אומרים דרשני.

מבדיקת תיקים מישפטיים שכבר נסגרו עולה כי בעבר נשמעו טענות רבות על הנעשה בתחנת מישטרת ראשון־לציון. לפ־ני כמה שנים הוחלפו צוותי החקירה ב־תחנה זו ומספר התלונות ירד בצורה משמעותית. כיום מופנות טענות על הכאת עצירים כלפי תחנות אחרות וכלפי גוף המטיל אימתו על רבים — המדור המרכזי.

מדי פעם מגיעות טענות כאלה לידיעת הציבור, כמה שנקרא „משפט זוטא".

פינחס אמזלג, למשל, אחד החשודים בהשתייכות לכנופיית מע"צ, חתם במיש־טרה על הודאה בהצתת בניין מערכת הארץ, אך שוחרר לאחר מכן ממעצרו. הסיבה: אליבי מושלם. העציר שהה בזמן ההצתה בכלא צבאי. מדוע חתם?

אמזלג טען כי עשה זאת לאחר שספג מכות מחוקריו. חשוד אחר באותה פרשה, גידעון הררי, טען גם הוא, כי „נתנו לי לאכול חול ואבנים, זרקו בפני חול ו־השתינו עלי, משכו לי שערות, לקחו אותי לחורשה בדרך לאשקלון והיכו אותי, וגם בסביבות הירקון, ליד גני התערוכה." המישטרה טענה כי „החשוד, לאחר שהודה

הפרקל"ט

עורך־הדין משה מרוז, פרקליטו של גוניקאשווילי: „המצב היום הוא בלתי נסבל." מרוז תובע מישפט מיידי בעניי־ני הכאות במעצר והענשת המכים.

במעשים שבהם הודה, השתולל ופצע את עצמו." השופט בן־שלמה הורה לערוך חקי־רה בתלונה, אך החקירה לא התקיימה.

עמוס ברנס, נשפט למאסר עולם על רצח החיילת רחל הלר, אחרי חקירה שהסעירה את המדינה. גם עתה, שנתיים אחרי שנגזר דינו, הוא מוסיף לטעון כי ההוראה ברצח, שאותה כתב, ולמעשה הכ־ריעה את הכף במישפט, נכתבה על־ידו לאחר שעינו אותו ולא נתנו לו לישון. מישפחתו מעסיקה מישרד־חקירות לחוכ־חת חפותו. להפתעת הכל ניתן להם סיוע מילולי מכיוון בלתי־צפוי: יורם ביכונסקי.

„אני מאמין לברנס," סיפר ביכונסקי, שהיה עצור 42 ימים כחשוד באותו רצח, „אותי היכו והחזקתי מעמד, ברנס לא עמד בחקירה וחתם. רק מי שעבר על בשרו עינויים כאלה, כמוני, יכול להאמין לו. גם העובדה כי ברנס עדיין טוען שלא רצח, למרות שגזר־דינו נחתם זה מכבר, יש בה משהו. בדרך כלל, לאחר מתן גזר־הדין ודחיית העירעור, נשבר האסיר ומס־פר את האמת לחבריו בכלא שמעבירים זאת החוצה. ברנס עדיין לא עשה זאת, מה שגורם לי לחשוב שהוא דובר אמת."

אולם שלא כביכונסקי, חשב בית־המישפט אחרת. על סמך ההודאה ה־חתומה, הסימוכין להודאה שהובאו על־ידי המישטרה ופעולת השיחזור, דן את ברנס למאסר עולם. לוא היה בית־המישפט מתרשם כי ההודאה ברצח הוצאה ממנו עקב מכות ואיומים, היתה הודאתו נפסלת, וממילא גם ההוכחה החזקה ביותר של ה־מישטרה לטענתה, כי ברנס הוא האיש

מקל בישבן

סרגיי גוניקאשווילי במדי חייל, מתאר בביתו כיצד עונה לטענתו במישטרת פיתח־תיקווה. גוניקאשווילי סיפר כי הפשיטו אותו, הניחו את רגליו בפיסוק על השולחן, והחוקר צברי דחף בישבנו מקל של מטאטא. לדבריו, כאשר ביקש לוויבדק על־ידי רופא, נלקח שוב לחוקר, שאיים עליו: „אם תבקש רופא, אתלה אותך ואגיד שהתאבדת."

שכרך רצועת חזייה על צווארה והמיתה.

מדוע טוענים עצירים שהוכו בחקירה? תובע מטעם המדינה מחלק את המתלוננים לקבוצות, על פי הסיבות:

● עצירים בחקירה המישטרתית הודו בביצוע עבירות וסיבכו בכך את חבריהם־שותפיהם לעבירה. כדי לחפות על „בגיד־תם" הם טוענים כי הודאתם הוצאה, כב־יכול, תחת איומים ומכות.

● לעציר שנתפס בכף אין מה להפסיד והוא מעוניין לסבך את חוקריו על־ידי האשמות בבית־המישפט.

● העצירים אומנם הוכו, אולם עקב התפרעות בשעת החקירה.

● עצירים חתמו במישטרה על הודאה בעבירה פלילית, ואחר כך, לרוב לאחר שנועצו בעורך־דין, מנסים לבטל את ה־הודאה כראייה מישפטית, בטענה כי ה־הודאה הוצאה מהם במכות ואיומים.

סעיף 12 לפקודת הראיות (נוסח־חדש) קובע: „עדות על הודיית נאשם כי עבר עבירה תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ה־הודייה, ובית־המישפט ראה שההודיה היתה חופשית ומרצון." כלומר: אסור לגבות הודייה באמצעות איומים, הבטחות, מכות ופיתויים.

לכאורה — סעיף ברור. אולם פירושו מהווה עד היום נושא למחלוקת בבית־המישפט העליון. קבוצת מישפטנים אחת סבורה, שאפילו אם הוכח שהאדם ביצע את העבירה וההודאה היא הודאת־אמת, יש לפסול את ההודאה אם האמצעים ש־נגקטו כדי לגבות אותה השפיעו על מתן ההודאה. מישפטנים אחרים סבורים, כי ההודאה פסולה גם אם האמצעים שננקטו לגבייתה היו עלולים להשפיע על העד, ולא בהכרח השפיעו במתן הודאתו. המח־לוקת נמשכת זה שנים.

„אברים חבולים ונפוחים"

„ה**מצב כפי** שהוא היום הוא בלתי נסבל," קובל עורך־דין משה מרוז. „ברגע שלשוטר ניתנת לגיטימציה לגבות הודאה בכל אמצעי, הוא מחליט למעשה איזו דרך טובה יותר: מכות או חקירה שקטה. גביית הודאה באמצעים אלימים אסורה בכל מקרה, אך החוק כפי שהוא היום והתעלמות המישטרה מתלונות על הכאת עצירים, מאפשרים זאת. השוטר ב־לחץ, ואולי גם מצפה להעלאה בדרגה.

„החוקר המכה שואב עידוד מכך, ש־הסיכוי להוכיח מכות בשעת החקירה הוא אפסי. עד שהעציר מובא בפני שופט, ה־סימנים על גופו מספיקים להיעלם. המיש־טרה גם יודעת איזה סוג הכאה לנקוט: סוג העינוי שאותו מזכירים עצירים הוא מכות יבשות, שאמנם מכאיבות אך רק לעתים רחוקות משאירות סימנים. בשנה האחרונה נפוץ אלמנט חדש בחקירת ה־מישטרה: השפלה. משתינים עליך, נות־נים לך לאכול חול, דורכים עליך. זה אולי פחות כואב, אך יותר משפיל."

מוסיף מרוז: „הנשק היעיל ביותר ל־מילחמה בתופעת ההכאות במעצר הוא ה־מיידיות. כיום מתנהל מישפט־הזוטא כחצי שנה לאחר המקרה, והמתלונן אינו יכול להציג את השריטות, האברים החבולים והפנים הנפוחים בפני השופט. כשאני מב־טיח לעציר לטפל בטענתו, אני עושה שקר בנפשי משום שאני יודע באיזו קלות יכולה המישטרה להשתמט מאחריות לאחר כמה חודשים. אך זה הדבר היחיד לעשות."

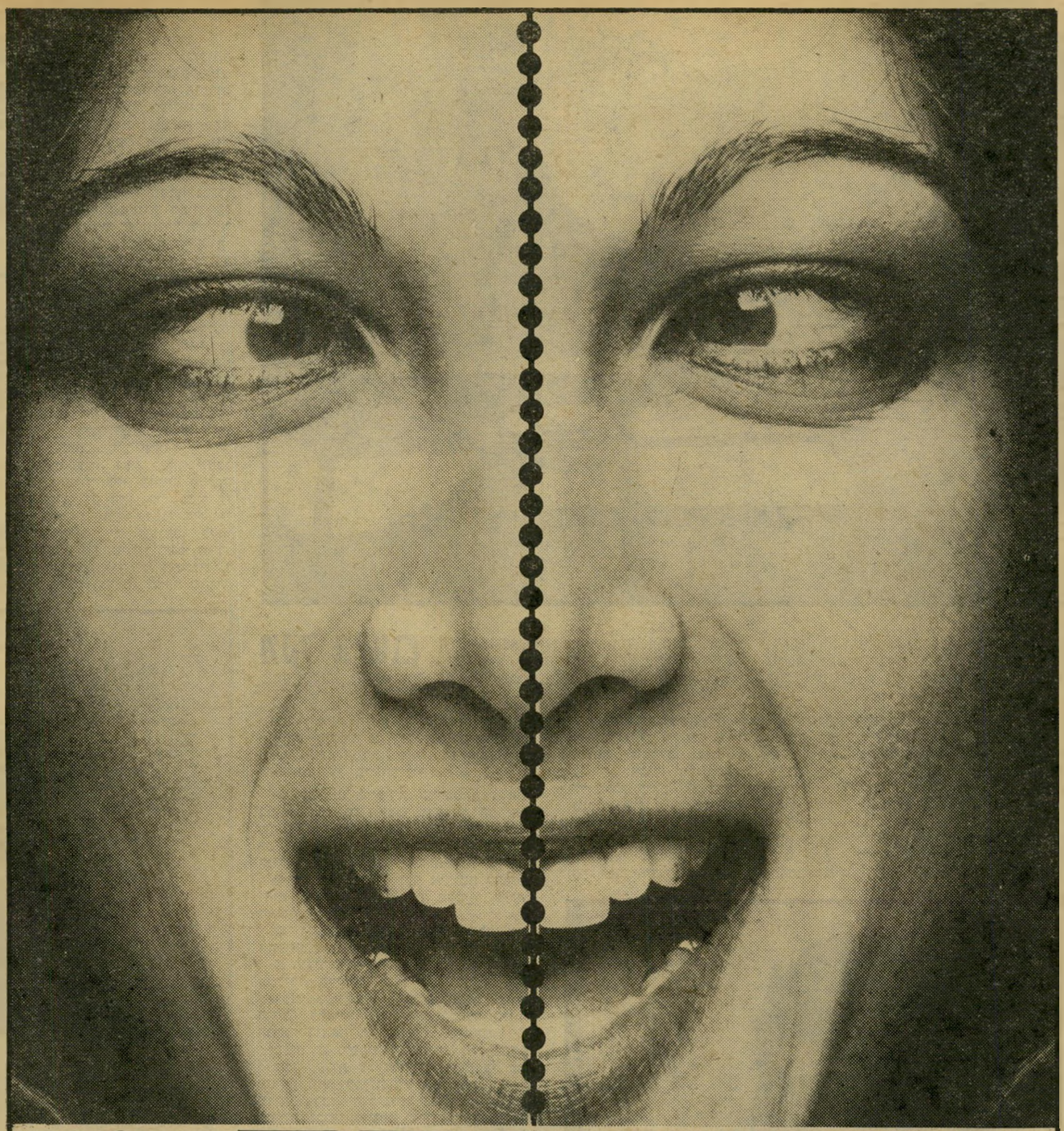
גם אם מובא עציר בפני שופט כשהוא מוכה ופצוע, מצליחים פרקליטי המישטרה להעלים את העובדות, כמו במקרה של מוריס אוחנונה. על כך ברשימה הבאה.

עמוס חנוך ■

מתבייש לספר

עורך־דין מרוז טוען, כי אלמנט חדש — ההשפלה — הוכנס לחקירת המישטרה. סרגיי גוניקאשווילי (בתמונה) טען בבית־המישפט, כי החוקר צברי השתין עליו, ודחף קפיו סמרטוט טבול בשתן.

פרשיטפח

עכשיו, כשאתה קונה כרטיס להגרלת הפיס, יש לך אפשרויות חדשות. לכרטיס הפיס החדש מצורף ספח, המעניק לך את היתרונות הבאים:

1. אם תזכה בפרס הראשון - בסך מיליון ל"י, תקבל עוד מיליון ל"י ללא הגרלה.
2. אם תזכה בסכום של 15 ל"י תקבל 10 ל"י נוספות - ללא הגרלה.
3. תשתתף בהגרלה נוספת, בה יועלו בגורל פרסים בסכומים מ-1,000 ל"י, עד 100,000 ל"י.

את כרטיס הפיס החדש תוכל לרכוש ללא ספח, במחירו הישן - 15 ל"י, או - בתוספת של 10 ל"י, עם הספח המקנה לך אפשרויות זכיה חדשות.

מפעל הפיס לקידום החינוך והבריאות

עידן

אמנות

ציור

ערוגות הבושם

על אף הדיעה הרווחת בארץ, שמברית המועצות מגיעים לארץ רק חסרי ההשכלה והמיקצוע, ואילו השמנת האינטלקטואלית פונה מווינה היישר לארצות־הברית או למקומות אחרים, מסתבר שמזה חמש שנים ישב ויוצר בארץ אמן רוסי צעיר, צנוע ונחבא אל הכלים, שבפרי מכחולו עוד ידובר רבות.

למיכאל („מישא") בורדז'לאן, היו סיבות טובות להשאר בברית־המועצות, או להגר לארצות־הברית. הוא בן לאב ארמני ואם יהודיה־רוסיה, ולמעשה מרבית ימיו לא ידע בבירור מהי ישראל, ומה היא עבורו. אך בכל זאת, בחר לעלות לארץ, וכך התעשרה ישראל בצייר נוסף בעל שיעור־קומה בינלאומי.

הזדקורים מופנים אליו השבוע, לרגל אירוע חשוב — תערוכת היחיד הראשונה שלו בישראל, בגלריה מבט התל־אביבית.

מישא, ספג את תרבות מוסקבה, שבה גדל ושבה האפשרויות לחזות בתיאטרון מעולה, בבאלט הטוב בעולם, ובמוזיאונים, הן רבות ונוחות מבחינה כספית. שם סיים את לימודיו באקדמיה לאמנות, שבה כיהן אביו כפרופסור לציור. הציור הוא בן־בית במשפחתו של מישא, וגם אשתו היפה, אידה, מציירת פרוייקטים בסיגנון ה־Ready made.

חזון ראווה. עד מיבצע סיני לא ידע מישא מהי ישראל. באותה תקופה, החלו משמיצים באמצעי התיקשורת הרוסיים את ישראל, ומכנים אותה בשמות גנאי. מיל־חמת ששת־הימים חוללה מיפנה בליבו של

צייר בורדז'לאן
בושם של נשים

הצעיר, שאומנם ידע כל הזמן שהוא יהודי, אך עד אז לא קישר זאת עם ישראל. החל במילחמת ששת־הימים התחיל מישא לחר־גיש גאווה לאומית וכבוד עצמי. הוא למד להבין שכיהודי — מקומו בישראל. ה־קשיים שנערמו על דרכו, אומנם דחו את העלייה, אך לבסוף, ב־1973, עלה לארץ.

על קשיי השפה עדיין לא התגבר באותה קלות שבה השתלטה אשתו, אידה, על העניין, אך דווקא ידיעת האנגלית עזרה לו בתחילת דרכו בארץ. במוסקבה למד אנגלית בשעורים פרטיים, כי, לדבריו, הרמה של האנגלית בתיכון או באוניבר־סיטה שם היא נמוכה.

מישא, הוא אינטלקטואל בעל רמה תר־בותית גבוהה, שספג את כל רבדי התרבות שאפפוהו בילדותו. נוסף על כך, הוא רגיש, ענו, וסגור. את כל הרעיונות המקננים במוחו הוא מעביר לבד בצורה סימבולית. למתבונן בציוריו נראה, שהאדם שיצר אותם אוהב יופי, ומביע זאת באמצעות בחירת בקבוקי בושם של נשים, כנושאים לציוריו. האמת קצת שונה. הרבה מיתוסים ואגדות מסתתרים מאחורי הגיבורים ה־אילמים של מחזותיו המצוירים. מי ששם לב לשמות ציוריו, רואה, שבאחד מהם מופיע השילוש הקדוש — האב הבן ורוח הקודש, ובציור אחר — מריה מגדלנה.

למעשה, ציוריו הם מעין חלון ראווה. בהיותו בפאריס, שם שהה כשבעה חודשים, לרגל תערוכת היחיד שנערכה לו בגלריה קאטיה גרנוף, הוקסם מהאורות והצבעים של עיר־האורות, אך יותר מכל שבו את ליבו חלונות הראווה, שהיו עבורו מיקסם אחותי. במוסקבה ראה צבעים אפורים, שם לא היו שלטים ציבעוניים ולא אורות ניאון בלילה. גם ציוריו, מהתקופה ההיא, כהים מאוד, וכמעט אין להבחין בהן במשהו בהיר. דרך־אגב, עבור ציוריו שהביא עימו מרוסיה, היה צריך לשלם לממשלה הרו־סית, כביכול כדי לפדות אותם ממנה, מאחר שהם רכוש הממשלה.

בישראל, האור החזק, הצבעים העזים וחופש הביטוי השפיעו עליו, וההשפעה ניכרת הן בצבעים הבהירים שחדרו לציו־ריו, והן בגודל הבדים. הוא החל מצייר על בדים ענקיים, שגם בקנה־מידה ישראלי נחשבים גדולים.

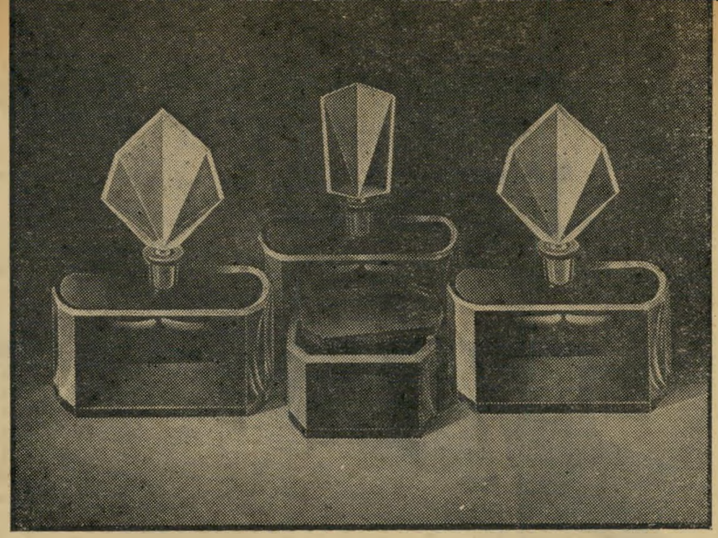
סמל מיני. מגיל 14 התחיל מישא ללמוד בסטודיו לציור, במקביל ללימודיו התיכוניים, ואחר־כך עבר לאקדמיה לציור. לאור העובדה שציור מופשט נחשב אסור ברוסיה, הלימודים באקדמיה הם על תקן של לימודים קלאסיים. ואכן, המורשת ה־קלאסית שספג ניכרת היום ברקע החוס־כה של ציוריו, בעבודה במכחולים דקים ועדינים ובשיטת השכבות (אונטרמאלונג) הקלאסית, ובברק של צבע השמן.

מדוע הוא בוחר בבקבוקי בושם נשיים כנושאי ציוריו? לדבריו עבורו חפצים אלה מסמלים נשיות, ולכן הם סמל מיני, וזאת בצד שמות הלקוחים ממיתוסים נוצ־ריים. הוא טוען שלחפצים אלה יש חיים משלהם. עבורו הם כלי משחק או שחקנים שאיתם הוא בונה מחזה. הרעיון בשימוש בחפצים כנושא, נועד לבחון את ההשפעה שיש להם על הצופה. שכן, לאותו חפץ יש השפעה שונה על אנשים בתקופות שונות. הוא לוקח חפצים מודרניים, ומעמיד אותם ברקע רנסנסי, בטכסטורות של בד, ברקע הכהה ובברק האופיני — וטוען שכיום מבינים אחרת ומתייחסים אחרת לציור קלאסי, מאשר התייחסו אליו פעם — ולכן, לדעתו, ציורו מודרני.

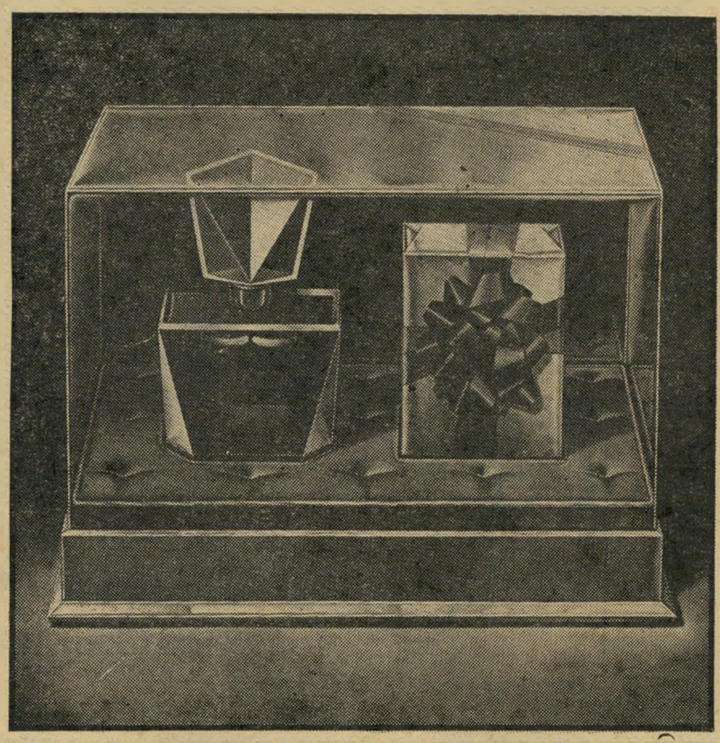
בתערוכתו האחרונה בוויטני מיוזיאום ובגלריה ליאו קסטלי בניו־יורק השנה, הדהים ג'יימס רוזנקוויסט את כל המבקרים בעוברו מפופ־ארט לציור שדומה למה ש־עושה מיכאל בורדז'לאן — קלאסי, ברור ובהיר, בהבדל אחד: אצל מיכאל הרקע כהה, על בדים ענקיים, בהם כוס בגובה שלושה מטר תופסת חצי מהציור, כשב־תוכה עין וליידה רגל יפה של אשה. גם אצל רוזנקוויסט וגם אצל בורדז'לאן אפשר לראות הגדלת ענק של חפצים, ושימושם כסימבולים.

האופי העצור של מישא מתבטא בהצבת החפצים, לרוב בתוך קופסות או אפילו סגירתם בקופסת זכוכית. הציור הרדמת הבתולה מראה בקבוק בושם סגור בקופסה שהמיכסה שלה שקוף, והמזכיר את האגדה על שילגיה שנרדמה והושמה בארון זכו־כית שקוף, עד לבוא הנסיך הגואל.

מיתוסים, רקע תרבותי עשיר, דמיון יוצר, וכשרון ציור בולט עם שליטה מופ־לאה במכחול — כל אלה בתערוכתו החד־שה של מיכאל בורדז'לאן.

„הכשורה" של בורדז'לאן (שמן על בד)
מיתוסים נוצריים —

„מנינם מס. 2" של בורדז'לאן (שמן על בד)
— וגאווה לאומית

כמיהה לשרשים

מזה 25 שנה יושב האמן הישראלי דויד מסר בפאריס. מסר, שנולד בפולין, עלה בגיל צעיר מאד לארץ והקדיש את מרבית שנותיו לעבודה ולפעילות במיסגרת ה־הגנה. רק כאשר הסתיימה המילחמה הת־פנה לצייר כשהוא בן 38.

בפאריס התפרסם מסר כאמן המצייר בסיגנון אכספרסיוניסטי מובהק, שבו ניכרת השפעתו של וילהם דה־קוניג. השימוש בגווני הצבע של אסכולת פאריס מרכך את הצורות החדות ואת נוקשות הנחת הצבע.

מפאריס מגיח מסר מדי פעם כדי להציג את תערוכותיו בקנדה, ארצות־הברית, בל־גיה הולנד וישראל. למרות היותו ישראלי הוא טוען שאווירת רדיפת־הממון בארץ היא הגורמת לו להסתגר בין כתלי הסטודיו שלו בפאריס, כשהוא משוחרר שם מהל־חצים שהם מנת חלקם של אמני הארץ.

בימים אלה מוצגות יצירותיו של מסר בגלריה היפואית דלסון־ריכטר. בבדים עשירי הצבע שלו, שבהם בולטים גווני הטורקיז, האדום והירקרק, מאופיינת ה־חלוקה למישטחי צבע מופשטים שעליהם מופיעים איזכורים מהטבע. כמעט בכל יצירותיו מופיע ציור של עץ בודד.

בגלריות:

חדשנות בירושלים

שינוי מרענן בנוף־הגלריות הירושלמי בפרט ובארץ בכלל, היא גלריה גימל, השייכת לאלי גולבהר, שבה אוסף מעניין ביותר — הדפסים של זריצקי ושל שטרייכמן, ועבודות בצבע של מאירוביץ', ושל קופפרמן, רישומים של אביבה אורי, יצירה ציבעונית בשמן של פנחס כהן־גן, ציור שמן מ־1973 של לאה ניקל, פארידה — מופשט לירי בצבע של פארידה ורישומים של רסי לביא.

הגלריה אינה מיסחרית, ומנסה להציג תערוכות חדשניות, פשוט כדי לומר משהו לקהל. גם הממוסדים שבאוסף, הם כאלה שנחשבו בשעתם חדשניים. חידוש מעניין הוא הפינה התיעודית של הגלריה. על מדפים מונחים קטלוגים וספרים, וכל חומר תיעודי שאפשר להשיג על אמנים שהציגו אי פעם בארץ.

יש לקוות שהגלריה תחזיק מעמד, ולא תלך בדרך שבה הלכה חברתה, התל־אביבית, גלריה רוס, שנסגרה לא מכבר. גלריות מסוג זה נדירות בארץ, והן היחידות הנותנות אפשרות לאמנים לא ממוסחרים להתפתח, ולהביא את בשורתם לחברה הישראלית השמרנית.

ארגוב ב„בית האמנים"

בבית־האמנים בירושלים, מוצגת תערוכתו של הצייר הוותיק מיכאל ארגוב. הצייר הידוע בציוריו, שבהם שולטת מישמעת בצבע, ובקומפוזיציות ה„בנויות" שלו, עבר תהליך שמקובל כיום בארצות־הברית, ומוצג בעיקר בגלריות ב„סוהו" של ניו־יורק.

ארגוב משתמש ביריעות־בד ענקיות שאינן מתוחות על מיסגרת, ותלויות בפשטות על הקיר. העדר המיסגרת יוצר אווריריות, ומאפשר לבדים להתמזג עם הקירות הלבנים הגדולים. את כיתמי הצבע הוא מחלק בצורה שאיפיינה את ציורי מארק רוטקו — חלוקת השטח לכמה מישטחים. הכתמים אמורפיים במידת מה, וזאת, כהמשך רעיון התמזגות הבד על הקיר.

זהו שלב מעניין, של מעבר מציור מסורתי של צבע על בד, שבו כל הבד מכוסה ומאורגן בקומפוזיציה מסויימת, או שימוש באביזרים נוספים ו„יציאה" החוצה מהמיסגרת לציור שאינו כבול לחוקים שקיבלו פעם חשיבות עצומה.

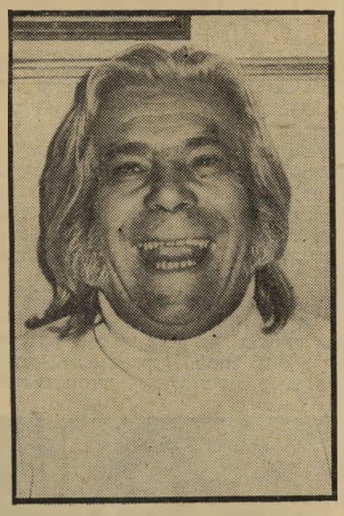
מעניין מה יהיה השלב הבא אצל מיכאל ארגוב, וכיצד ישתמש בצבע, אחרי שעבר את טבילת האש הראשונית של יציאה מהמיסגרת.

במדינה

(המשך מעמוד 48)

את חברתו אביבה קליין (35) מצא שם. אביבה המתגוררת איתו בעליית־הגג, הכיר את לסלו עוד בהונגריה. „כשהייתי ילדה קטנה הלכתי לראות כמה הצגות שלו ומאד התלהבתי ממנו," סיפרה הבחורה החייכנית מלאת־הגוף. כשעלתה לארץ חיפשה ומצאה את אגד ומאז לא נפרדו השניים. אביבה היא מזכירה וספרנית במיקצועה. היא עובדת בחברה לחיפושי־נפט כספרנית, ולומדת גיאולוגיה באוניברסיטה הפתוחה.

חתול שחור. לפני בעשר שנים חזר לסלו לעולם המישחק, הפעם בסרטים. הוא הספיק להיות הדייג בקזבלן, צוקרמן, בעל בית־הקפה בעיניים גדולות של אורי זוהר. ואכר בשועל בלול התרנגולות של אפרים קישון. במקביל להופעותיו בסרטים היה

ניצב אגד
כרית נוצות —

לסלו אגד (במרכז) ב„קזבלן"
— והרבה מכות

לסלו מצייר להנאתו ולפרנסתו בסיגנון ריאליסטי פרימיטיבי המיוחד רק לו.

למרות שמעולם לא למד ציור באופן סדיר, נמכרו תמונותיו בהצלחה. הוא פתח תערוכה בתל־אביב ומעשרות התמונות, נשארו רק כמה בודדות שמהן הוא אינו מוכן להפרד. „יכולים להציע לי מיליון לירות, אני לא מוכר." בחורף אגד אינו מצייר: „קר ואי אפשר לצייר בחוץ," הסביר, „חוץ מזה היא מילאה לי את הבית באבנים וצדפים," אמר בהתכוונו לאביבה, „ועכשיו היא הולכת ללמוד גיאולוגיה ועוד מעט תמלא את הדירה בעצמות אז אין פה מקום לשים ציורים." הוא גם אוהב מאד לבשל, בעיקר מאכלים הונגריים, ו־מתפאר בכך שהוא מבשל יותר טוב מה־טבח של הילטון.

כאמנים רבים, מאמין לסלו באלוהים ו־באמונות תפלות — לעולם לא יכנס הביתה אם שכח את המפתח ולא יעבור מתחת לסולם, על חתול שחור בכלל אין מה לדבר, וביום השישי החל ב־13 בחודש לא יזוז מהדירה. הוא גם קורא בכף־היד מבלי שלמד זאת, וחברין מספרים כי הוא עושה זאת ברגישות ומגלה דברים רבים. הוא

מכירת סוף העונה במצקין.

הנחות גדולות? בודאי,
אך במצקין
נותנים לך יותר:
מדי יום זורמים
לחנויות שלנו
הדגמים החדישים ביותר
הם נתפרים במיוחד
בימים אלה.
כדי שתוכלו להראות את
הצד היפה שלכם
— במחירים מיוחדים
אז למה לחכות עכשיו?

מצקין — בתי אופנה
רח' דיזנגוף 101, תל־אביב
רח' אלנבי 74 תל־אביב
רח' נחלת בנימין 44,
תל־אביב
רח' הרצל 37 חיפה
י. לוי, רח' יפו
בניין העמודים, ירושלים.

מצקין
MATZKIN

מצקין מגלה את הצד היפה שלך.

Target Adv.

רפ-אפ

שיטת ההרזיה האמריקאית עכשיו בישראל!

- הטיפול מכוון למקומות הרצויים לך: ירכיים, מותניים, בטן, סנטר כפול, צלוליטים.
- הטיפול מתאים לנשים בכל גיל ומומלץ לנשים לאחר לידה.

רפ-אפ חיבת ציון 27, רמת־גן
טל': 706429 ימים א', ג', ה'.

ערבי צעירים במועדון 5 לתרבות חדשה

רח' הס 5, תל־אביב,
טל' 297263

החל בחודש פברואר יתקיימו פעילויות במועדון בימי שישי (ולא בימי ה')

יום ו' 9.2

מה קורה עם הבדואים בנגב?
עם נציגי הבדואים, סרטים תיעודיים, שקופיות

יום ו' 16.2

מסע בארצות ערב
(לבנון, סוריה, ירדן)
עם העתונאי דוד מנדל

יום ו' 23.2

ערב לזכרו של אלכסנדר פן
על חייו, אישיותו ושיריו
משירי א. פן
הזמרת שושי רותם

בשעה 9.30 בערב
8.30 בערב

איתן עמיחי

הדברת מזיקים
מומחים להדברת
תולעי עץ, עש
וחרקי ספרים ובגדים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד 2272
טל. 780114-5-6 רש מס' 481/75 עסק

מאמין בעולם הרוחות וטוען כי היו לו כמה נסיונות בשטח זה, אבל הוא אינו מוכן לפרש.

להתחיל מאפס. לפני ארבע שנים התחיל לסלו לשחק בהבימה. „לפני כן לא רציתי להיות סטאטיסט,“ גילה בחיוך עצוב, „אבל עכשיו לא איכפת לי — כשאדם לומד משהו ונותן את כל החיים שלו בשביל זה, וכבר הספיק להיות מישהו, ואחר־כך בא היטלר, ובארץ שוב הייתי סטאר בתיאטרון ההונגרי, זה קשה להתחיל שוב מאפס, אבל אז הייתי בן 34 וחשבתי שאוכל ללמוד עברית, האמנתי שיותר טוב לא לשחק בכלל אם אני לא יודע לדבר טוב. היה לי מוראל, אבל היום, בגילי, אני מתחיל שוב מההתחלה — מה יש גם צ'ארלי צ'אפלין עשה קאריירה גדולה בלי להוציא מילה מהפה.“

היום באמת כבר לא משגה לו. יש דברים אחרים בחיים, הוא אומר. את קשיי הקומוניקציה פתר בעזרת הציור. „את זה יכול להבין כל אחד, לא צריך לדעת לדבר.“ קצת חבל על שחקנים צעירים שרוצים מייד לקבל תפקידים גדולים. הוא זוכר את עצמו חוזר ומשנן את המישפט הראשון שלו בהונגרית במשך חודשים, „פה בארץ הם רק יוצאים מבית־ספר ולא נאה להם לשחק תפקידים קטנים. לנו היה כבוד גדול בפני שחקנים גדולים. לצעירים בארץ לא איכפת. אם הם יושבים במזנון ונכנס שחקן גדול כמו בוכמן או קלצ'קין הם אפילו לא קמים. אנחנו היינו נותנים להם את המעיל לשים מתחת הרגליים. אבל,“ הוא מתנחם, „זה לא חשוב. בעצם אני אוהב צעירים. רוב החברים שלי צעירים, אני לא אוהב זקנים.“

לסלו ב„המקך אריפוס“
חיוך עצוב —

לסלו ואביבה
— ואמונות תפלות

המוטו של לסלו חיים, זה לדעת להנות מכל דבר ולנסוע, הרבה. „רק כך לומדים משהו,“ הוא טוען. „אז יש לי עוד 40, 50 שנה בשביל לחיות, בשביל מה לעשות צרות? אני יכול לחיות גם על לחם ובצל. אם אין מה לאכול ואין נעליים — לא חשוב, מה שטוב לבן־אדם בשביל לחיות, זה ספר טוב, חברה טובה, שתיה טובה ואשה טובה מהצד וזה מספיק.“

מדוע נוטים רופאי הנפש להעניק תעודות־פטור

משירות־צבאי, אפילו בדרכים שבניגוד לחוק?

הפסיכיאטר זקוק לרופא?

מ ה קורה פיתאום לאדם מכובד, פסיכיאטר ממשלתי בעל עמדה חברתית ומיקצועית גבוהה, שבגיל העמידה הוא מסתבך פיתאום לראשונה בחייו ב־ענייני פלילים?

אדם שסיים את לימודי הרפואה בחוץ־לארץ, עלה ארצה ועשה לו מוניטין, והגיע לתפקיד ממשלתי מכובד. הוא מקבל חולים גם באופן פרטי והוא גובה את המחירים הגבוהים הנהוגים בארץ, עבור טיפול פסיכיאטרי. יש לו בית נאה, אשה נאה והכנסה גבוהה.

יום אחד הוא מכיר בבית־סוהר שבו הוא מבקר במיסגרת תפקידו, אדם שנשפט על מעשה מגונה בקטינה. אחרי שהאסיר משתחרר מכיליאו הוא פונה לפסיכיאטר ה־מפורסם ומבקש ממנו שיואיל לטפל בו באופן פרטי, מאחר שהוא סובל מליקויים גופניים ונפשיים. תוך כדי טיפול נקשרת ידידות מוזרה בין הרופא והחולה. הרופא רואה בחולה אדם דתי וישר, המתעניין ברצינות בפסיכיאטריה. יום אחד מספר החולה לרופא, כי יש לו ידידים רבים מבין בחורי הישיבות, כשחלקם מתלוננים על מיחושים שונים, והוא נוהג להפנותם ל־רופאים לשם טיפול. מדוע, בעצם, לא ישלח אותם לידידו הפסיכיאטר המפורסם? אומנם הם בחורים עניים, אולם הרי הפסיכיאטר הוא איש אמיד, וקרן הישיבות בכל זאת משלמת סכום מסוים עבור בדיקתם והטיפול בהם.

במשך חצי השנה הקרובה הפנה הידיד לרופא כמה בחורי ישיבה, הוא ליווה אותם לבדיקות ואחרי שסיפרו לרופא על בעיותיהם הנפשיות ועל עברם הרפואי, ואחרי שאימת הידיד את דבריהם, נתן להם הרופא תעודה המאשרת כי הם סובלים ממחלות־נפש שונות.

ואז יום אחד בא הידיד בבקשה נוספת — מדוע שלא יכתוב הרופא בתעודה המפורטת את מחלת־הנפש, את העובדה, כי עקב המחלה אין הם מסוגלים לשירות צבאי.

הרופא רשם גם זאת.

במשך השנה שלאחר מכן בדק הרופא לבקשת ידידו כ־70 בחורי ישיבה ונתן להם תעודות המאשרות כי הם חולי־נפש, ואינם מתאימים לשירות צבאי עקב מחלתם זו. עם התעודות הללו פנו בחורי הישיבה ללישכת הגיוס וביקשו שיחרור מצה"ל. הוועדה הצבאית שבדקה אותם אישרה בדרך־כלל את מימצאיו של הפסיכיאטר המפורסם, ושיחררה את הבחורים מצה"ל.

אחרי שמיספר המשתחררים גדל והלך, עלה חשד אי־שם, והמישטרה שלחה אל הרופא, סוכן מישטרתי שנתחזה כתלמיד ישיבה הזקוק לתעודה רפואית. הרופא בדק אותו באופן שיטחי, שמע את סיפורו ונתן לו את התעודה המיוחלת.

מה היה המניע?

ב עיקבות מיקרה זה הגישה הפרקליטות תביעה פלילית נגד הפסיכיאטר המפורסם. הוא הואשם בכך שנתן תעודות רפואיות המכילות פרטים שהיו לידיעתו כוזבים. ותעודות אלה יכלו להשפיע על זכויותיהם של המקבלים כיוצאי־צבא. ה־פסיכיאטר הואשם גם בעשית מעשה העלול לגרום נזק לציבור. אחרי ששמע את ה־ראיות, הרשיע אותו בית־המישפט המחוזי בחמישה פרטי אישום כאלה.

בית־המישפט קבע בפסק־הדין כי כל הבחורים, מלבד הסוכן המישטרתי, היו בחורי ישיבה, שהיו מעוניינים בשיחרורם מצה"ל. כל אחד מהנבדקים שילם לידידו של הרופא סכום נכבד ביותר, אולם הרופא עצמו קיבל עבור כל בדיקה ותעודה סכום אפסי, מגוחך ממש לגבי רופא במעמדו.

הידיד, שהיה המתווך, נהג להדריך את בחורי הישיבה לפני כניסתם לבדיקה, מה עליהם לאמר, וכיצד עליהם להתנהג, והת־לווה אליהם לבדיקה כדי לאשר את דיבריהם. על סמך זאת, ללא בדיקה רפואית וללא שיחה עם בני משפחותיהם, היה הרופא מאשר את מחלותיהם.

בית־המישפט לא יכול להתגבר על תימהונו באשר למניעיו של הרופא. לכסף לא היה זקוק, וודאי שהסכומים הזעומים ש־קיבל לא היו בעלי משמעות עבורו. הסניגור טען בלהט, והביא בפני בית־המישפט את כל עברו המזהיר של הרופא. כיצד היה עסקן ציוני עוד בחוץ־לארץ, לפני עלייתו ארצה, התגייס לצבא מייד עם עלייתו ותרם מהונו ואונו למדינה.

„לא הכל מניע שימריץ את הפסיכיאטר להעניק תעודות בעלות תוכן כוזב, בשים לב, שהוא מכתן באופן קבוע במישרה גבוהה במישרד המישפטים, שהינו בעל רכוש... יתכן שלאדם אחר היה בקבלת שכר זעום כדי לשמש עדות לקיום מניע כנ"ל, אך עמדתו הרמה של המערער, במיקצועו, ומעמדו החברתי הנכבד, שולים אפשרות כזאת לגביו“.

גם היועץ המישפטי הודה גלויות שהתנהגות המערער מהווה תעלומה בעיניו, ובית־החולים שבו עובד פרומקין, וביקש ממנו שיבדוק את בן־דודו לצורך תעודה רפואית מסויימת. פרומקין סרב, מאחר שהפניה כזו נעשית בדרך־כלל על־ידי עורך־הדין של הנבדק. אולם אליקושוילי מצא לו דרכים לליבו של הרופא. הוא החל מטלפן ושולח לבדיקה רפואית־פסיכיאטרית, ידידים שונים שלו, עולי גרוזיה גם הם, והרופא היה מקבל אותם לבדיקה ולטיפול באופן פרטי. במרבית המיקרים נתן להם תעודות שהעידו על מצבם הנפשי. כ־10 בחורים כאלה, קיבלו אצלו במשך הזמן האחרון אישורים כי הם סובלים ממחלות־נפש שונות. בתעודות אלה השתמשו הנבדקים, כדי להשתחרר משירות בצה"ל. מאחר שדוקטור פרומקין גם משמש יום אחד בשבוע כפסיכיאטר צבאי, במיסגרת שירות המילואים שלו, היו אחדים מהם מגיעים אליו עם התעודות שנתן להם באופן פרטי, והוא היה מאשר על הטופס הצבאי את מימצאיו, וכך מקצר את הדרך לשיחרורם מצה"ל.

כאשר נעצרו אחדים מאותם חיילים, הם סיפרו כי עבור התעודות שילמו ל־אליקושוילי סכומים הנעים בין 7,000 ל"י ועד 20,000 ל"י. דוקטור פרומקין טוען, כי הוא לא קיבל כל סכום כסף, מלבד השכר הרגיל עבור בדיקה פסיכיאטרית, שהוא גובה מכל חולה המגיע אליו באופן פרטי.

הפרשה נתגלתה על־ידי מפקד בצה"ל, שאחד מחייליו, בחור גרוזיני, ניסה בכל הדרכים להשתחרר מצה"ל ולעזוב את יש־ראל ואחרי שבמשך זמן רב לא הצליח, הגיע לבסוף לדוקטור פרומקין באמצעות אליקושווילי, קיבל את האישור המבוקש וזכה בשיחרור מצה"ל. המפקד החשדן החל חוקר בעניין וכך נתגלו שאר המיקרים.

למרות נסיונותיו הנואשים של הסניגור, עורך־הדין ברוך שיפמן מחיפה, לגרום ל־שיחרורו בערובה של פרומקין, סרב שופט השלום התל־אביבי, אפרים שלו, לשחררו. הוא האריך את מעצרו ב־15 יום, ללא היסוס, ובהחלטה מנומקת קבע: „אם בית המישפט הגדיר את עבירות השוחד כ־„אבות הטומאה“, הרי קבלת שוחד כדי לאפשר לחיילים להשתמט מצה"ל היא „אבי אבות הטומאה. איננו מתעלם מה־פגיעה הקשה ביותר אותה הזכיר הסניגור המלומד, שנפגע החשוד מעצם מעצרו, אך רק לעיתים רחוקות הנגי כה שלם עם ההחלטה בבקשה למעצר של חשוד, כפי שהנגי שלם עימה במקרה זה.“

אם אומנם עבר דוקטור פרומקין את העבירות המיוחסות לו, יתברר במישפטו. אולם אם גם מעשיו הם חסרי מניע, האם לא יהיה מקום לבדוק את הרופאים?

אילנה א

„אבי אבות הטומאה“

ב ימים אלה נעצר הפסיכיאטר ה־מחוזי של חיפה, דוקטור יצחק פרומקין באשמת מתן חוות דעת והמלצות פיקטיביות להורדת הפרופיל הרפואי, למטרת שיחרור מצה"ל. זאת עשה לפי טענת ה־מישטרה יחד עם חשוד נוסף, אברהם אליקשוילי, עבור תשלומי שוחד וטובות הנאה אחרות.

דוקטור פרומקין הוא אדם בשנות החמישים לחייו ופסיכיאטר מצליח שתור ארוך של חולים מצפה שיקבל אותם תמורת תשלום נכבד.

יום אחד ניגש אליו אליקשוילי, פועל ושלא הצליח לחשוף את המניעים שהמריצוהו לבצע את המעשים הנדונים.

אולם גם בעירעור החליט בית־המישפט העליון, כי למרות שלא נמצא מניע, הרי העובדות מדברות בעד עצמן, והרשיע אותו בעבירות של מתן תעודות בעלות פרטים כוזבים, וקנס אותו בסך 5,000 ל"י.

מישפט זה התנהל בשנת 1957. הנאשם היה דוקטור שמעון קלי, ששימש אז כיועץ הרפואי של מישרד המישפטים, וכמרצה לרפואה מישפטית באוניברסיטה העברית בירושלים.

הרשעתו היכתה גלים בחוגים האקדמאים במדינה הצעירה, ודוקטור קלי נפטר זמן קצר לאחר מכן.

תעודה רפואית

הנדון — גרשון שטרן בן 21, תעודת זהות 102143

בדקתי את הנ"ל היום.

הודיעו לי על־ידי משפחתו שהוא היה שנתיים בטיפול אצל פרופ' קוצ'ינסקי ז"ל וקיבל הלם חשמלי ולרגקטיל, ועד היום הוא ממשיך לקחת תרופות. כמו־כן הודיעו שהוא מבלה את רוב הזמן באמירת הפיילות בכל מיני בתי־כנסיות, מסרב לקבל אוכל, אוהב התבודדות, ואיננו מעוניין בשום דבר חוץ מתפילות. הוא מתלונן על שמיעת קולות שפוקדים עליו להסתגר ולהתפלל, ושמשפחתו שונאת אותו ורוצה להתפטר ממנו.

אני בדעה שהוא סובל מ־ Schizophrenia Paranoida על רקע של דת שגעון. הוא איננו מסוגל לעבודה וכמו־כן הוא בלתי מסוגל לשירות צבאי. הוא זקוק לטיפול במוסד לחולי רוח.

ש. קלי.“

אחת מתעודות השיחרור שהוגשה כמיסמך במישפטו של ד"ר קלי
„אבי אבות הטומאה“

אופנת המלחים

את זוכרת את אופנת המלחים? מי לא התגאתה בה? החל במסיימות בית־ספר עממי ועד נשות החברה במסיבות של קייץ. לימים נעלמה אופנה זו. אולי מפני שהפכנו להיות מה שנקרא „דור הסילון". אז איך יתכן להתלבש באופנה ימית? אבל מתכנני האופנה בפאריס החליטו להח־זיר אופנה זו. בתצוגות האחרונות בפאריס הפתיעו הדוגמניות בלבוש המלחים. ולמי ששכחה, אני יכולה להזכיר כיצד נראית אופנה זו: חולצה בעלת צווארון המלחים, הנלבשת מעל חולצת פסים, נכון שזוהי אופנה קייצית. אבל מתכנני האופנה הצר־פתיים מאפשרים ללבוש את חולצת ה־מלחים הקייצית בעלת הפסים, כשמעליה מעיל אדמירל חמים ונעים, וכך מתאימים את האופנה גם לעונת המעבר. בתצוגות האופנה לקייץ 79' הראו מתכנני האופנה הגדולים בפאריס וריאציות שונות בסיג־נון זה.

● איב סן לורן הראה ז'קט לבן מעל חצא[illegible] צרה וחולצה מפוספסת ב־[illegible]מים שלנו — כחול־לבן. [illegible]מציע אופנאי יפני העושה [illegible]קאנצאי ימאמוטו, חליפת [illegible]המיכנס רחב וקצר — [illegible]קצר, בעל כתפיים מוג־[illegible]רשת, כיאה למלחים. [illegible] מונטנה מציע חליפת מיכנסיים כחולה, עם צווארון המלחים ה־מסורתי, ואפילו דרגה יש לה לדוגמנית. בקייץ 79' נהיה מלחים. הפלגה נעימה!

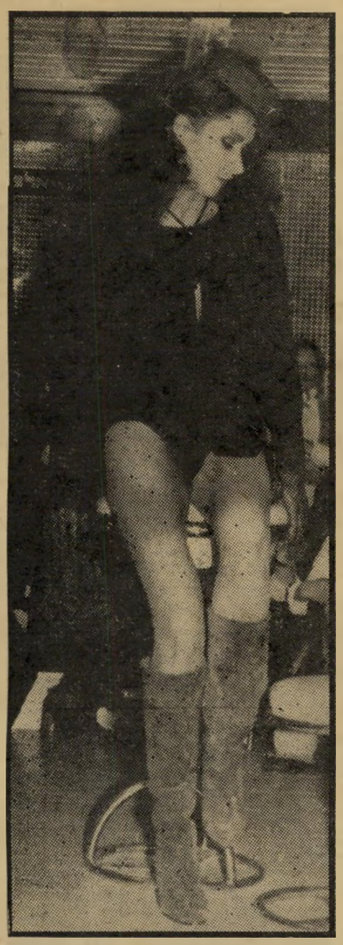

אופנת-המלחים בסיגנון איב סן לורן, קאנאצי ימאמוטו וקלאוד מונטנה

בלי ידיים

„אנא, בלי ידיים". כמה פעמים אמרת מישפט זה? יתכן אפילו שזה נשמע מעט בנאלי. אבל היום אפשר בהחלט לשוב ולהשתמש במישפט זה, אם כי בהק־שר שונה לגמרי. אנאבלי הוא שמו של בוטיק השוכן במרתף במרכז תל־אביב. השבוע הזמנתי לראות את הבגדים המוצ־עים שם למכירה. מרבית הדגמים הם פרי דמיונה ורוחה היוצרת של ניצה שוחט. את ההשראה לדגמים השונים היא מקבלת, ל־דבריה, מקריאה בסיפרות יפה של אנגליה וצרפת. מהתיאורים של אורח־החיים ב־תקופות השונות אפשר ללמוד גם על צורת הלבוש, ואם זה היה טוב אז, אין כל סיבה שזה לא יהיה יפה ורומנטי כיום.

וכך היא לוקחת בדים מעניינים מחו"ל, שיש בהם משהו מהאווירה הכפרית, מח־ברת בד אחד למישנהו והתוצאה הסופית היא לגמרי לא רעה. סירטי קטיפה מוסיפים את הברק לבגד. מסתבר שהקטיפה מאד אהובה על ניצה וכמה שמלות שייצרה

מגפי הזמש של „אלכסנדרס"

פעם. אם בעבר הייתם צריכים להיפטר מן העניבות הצרות ולרכוש עניבות רחבות, הנה מסתבר שכיום המצב השתנה — הגיע המהפך גם לעניבות. אני לא קוראת לזה קידמה, כי בעצם יש כאן חזרה לאחור. לכן, אולי מוטב שתשמרו את העניבות הרחבות ולא תשליכו אותן. ייתכן שבעוד זמן מה הן שוב תהיינה באופנה.

היום הלהיט הוא שוב ה„דג המלוח" — אותה עניבה צרה, אלא שאין מהדקים אותה לצווארו. שימו לב לתמונה המורה לכם כיצד נראה הגבר האופנתי. העניבה מונחת ברישול והיא עשויה צמר נקי, סריגים שונים או זמש מחורר נוסף לבד המקובל שממנו עושים את העניבה. אז שוה לפניך ארשת רצינית, אל תשכח לא להדק את העניבה, ותראה מה יתחולל מסביבך.

מגפי האופנה

„שלג נעייך מעל רגלייך." כך אמר אלוהים למשה במיפגש המפורסם לייד הסנה הבוער. אני מניחה שמשה עשה זאת מהר מאד. בסך־הכל, כמה זמן לקח להסיר את הנעליים בתקופה ההיא? אם אירוע כזה היה מתרחש בימינו, ובמקום משה היתה ניצבת שם דבורה הנביאה, למשל, כשהיא נועלת את מגפי האופנה, יתכן מאד שהדברים היו מתרחשים אחרת. כי לחסיר כיום מגפיים אופנתיים זה לא מה שהיה פעם. מגפיים כאלה הוצגו בשבוע שעבר במועדון בת"א. היתה זאת קולקצה חדשנית של מגפיים לחורף 1979/80. למה דווקא עכשיו — למארגנים פיתרונים. אבל אתם בוודאי רוצים לדעת מה ראיתי שם. ובכן, אהבתי במיוחד את המגפיים שהם יותר נעליים. ציבעם היה מיוחד — חום צהבהב, וחלקם העליון מתקפל משני צידי הרגל. יוצאי דופן ומיוחדים היו המגפיים הגבוהים המגיעים עד מעל לברך, עשויים מזמש רך, רחבים, ובסיומם, מעל לברך, נסגרים בעזרת גומי. אם יש לך מיכנס צר תראי „שגעון" במגפיים אלה. כמה מילים על האווירה הכללית: לצלילי מוסיקת דיסקו, התנועעו ארבע דוגמניות ארוכות רגליים, והניפו רגליהן בחינניות. למי שמעוניינת לארגן את תקציבה לקראת רכישת מגפיים אלה, אני יכולה לספר, שהמחירים לצרכן (לא כוללים מס ערך מוסף) נעים בין 1,750 ל"י לזוג מגפיים קצרים עד 3,500 לזוג מגפיים גבוהים.

„הדג המלוח" שב לאופנה

עשויות מקטיפה זוהרת עם קישוטי סאטן. הסיגנון הבולט בבדים שהוצגו הפעם הוא סיגנון „השמלה הטובה". זוהי שימלה ש־אפשר ללבוש בבוקר ולהשאר עימה עד לשעות הערב ולהראות תמיד לבושה בהת־אם. שרוולי השימלה ארוכים והכתפיים מוגבהות לפי צו האופנה.

שמלות אלה מצאו־חן בעיני ואני חייבת לציין גם את חולצת המשי הרחבה, והפר־חונית, שבהחלט יכולה לשמש מרכיב ב־לבוש האלגנטי בסיגנונות שונים. מצא־חן בעיני השינוי שחל בסיגנון הבגדים המוצ־עים למכירה בבוטיק אנאבלי. בעבר יכולת למצוא שם קישוטים רבים ואפליקציות בלי סוף, ואילו כיום הקו מאופק ויפה יותר.

לא צריך להחנק

אני יודעת שזא כל גבר אוהב לענוב עניבות. אחרי הכל, מי אוהב להרגיש עול על צווארו. אבל לעיתים הארוע מחייב, התפקיד מחייב ויש צורך לענוב עניבה. אז נשאלת השאלה איזו עניבה באופנה. ובכן, גם כאן חלים שינויים מדי פעם ב־

בישראל של היום זאת בעצם הבעייה.
המוצר אותו אתה קונה מפרנס יותר מדי אנשים.
כל רהיט שאתה קונה,
עבר שנים־שלשה ואף יותר מתווכים.
כולם מרוויחים, ומי משלם להם? אתה!
ב"פולרהיט" אתה קונה ישירות
מהיצרן ללא מתווכים!
אתה בוחר מהמבחר העצום.
מדבר עם בעל מקצוע ולא עם מתווך.
מקבל ייעוץ מבעל מקצוע ולא מסוחרים.
ומעל הכל משלם עבור עבודה ולא תיווך.
קנה מיצרן הגון. קנה ב"פולרהיט"
מרכז הרהיטים הגדול בישראל.

פתוח בימי חול,
מ-10.00 בבוקר עד 9.00 בלילה, רצוף.
בשבת לתצוגה בלבד, מ-1.00-10.00
למכירה מ-5.30 אחה"צ עד 10.00 בלילה
תל־אביב מגרשי התערוכה הישנים,
(סוף רח' דיזנגוף) טל' 452677
ביתנים 26, 28, 29, 52 (ליד גלידה מונטנה).

**מהייצרן לצרכן,
באיכות מעולה ובזול.**

**מבצע!!
חדר שינה חרמון**

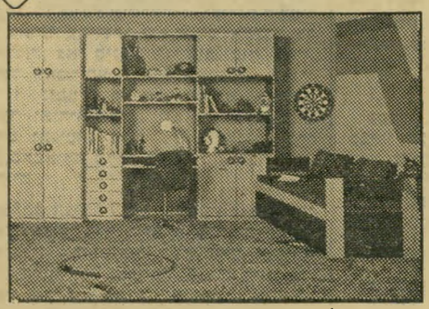

חדר שינה חרמון
חדר שינה חרמון כולל ארון 8 דלתות
2.42 × 1.94 מיטה זוגית
שני ארונות לילה
טואלט עם ראי סטנט

מחיר רגיל : -.18,740 ל"י
מחיר אצלנו: -.16,360 ל"י
מחיר מבצע: -.**14,590** ל"י

מבצע! חדר ילדים מודולרי

חדר הילדים כולל
מיטת נוער כפולה עם ארגז לכלי מיטה
ספריה עם שולחן כתיבה יחידת אכסון צרה
ארון 2 דלתות עיצוב וגימור מעולים.

מחיר רגיל : -.19,460 ל"י
מחיר אצלנו: -.15,120 ל"י
מחיר מבצע: -.**11,660** ל"י

פולרהיט®

**התארגנות יצרני רהיטים
למכירה לצרכן ללא פער תיווך!**

נמר של עיר

תומרקין מסתער על דני קרוון ✶ ZIBORIT SHIRIT

שלמה צמח על ארתור קסטלר ✶ גילוי־עריות של ז'אן קוקטו בעברית ✶ הציונות כהיסטוריה מרתקת

אמנות

עימות לתוך הרנסנס

לפני קרוב לשנתיים ביצע האמן דני קרוון, על־פי השראתו של אמנון ברזל (העולם הזה, 2159), פרוייקט אסתטי של מסע לתוך הרנסאנס, בין שתי הערים האיטלקיות פראטו ופירנצה, תוך שימוש באלמנטים של טבע — מים זורמים, אור שמש, דשא ושאר מרכיבים מתוך הטבע הדומם.

בימים אלה פירסם האמן ינאל תומרקין ספק קטלוג, ספק מינשר, בעזרתו הוא

תומרקין קרוון
מאבק רב שנים

מגנה ושולל את מיכלול יצירתו והשקפו־תיו האמנותיות של קרוון בפרוייקט הנ"ל. הקטלוג/מינשר של תומרקין הינו תלת־לשוני (עיברית, אנגלית ואיטלקית), ועל עטיפתו מדגיש האמן דעתו על עבודתו של קרוון, שלה הוא מדביק את הכינוי: NONSENSE! (איוולת!). בגוף הקט־לוג/מינשר קובע תומרקין: „יסודות השאר־לים באפן שרירותי מגן שעיני השמש של המהרג'ה, גאי סינג השני שבגיפור, הודו, והפסל האמריקאי־יפאני איזמו — נאגו־שי + נוסטלגיות אל פסלים קודמים שייצר ואידיאולוגיות השאולות מפסלים שונים ותנועות נוער... (העבודה) נר־את כתפאורה בלתי מוצלחת להצגה שלא תתקיים..."

המאבק הציבורי בין תומרקין לקרוון הי־נו רב שנים, ראף הגיע פעם לבית־המיש־פט, בגין תביעה על לשון הרע, שאותה הגיש קרוון נגד תומרקין. הפעם מיתן תו־מרקין את התקפתו על קרוון, והעניק לה ממד של ביקורת „קונסטרוקטיבית" על עבו־דתו. בחוברת מציג תומרקין השקפותיו באמצעות הכנסת האמצעים הבאים לגופה של העיר פראטו, באיטליה: קונוס שבתוכו רפלקטור עז, העשוי פלדת אל־חלד, קו־נוס היורה את אור השמש אל אלמנט השאול מן החומה המקיפה את העיר. תו־מרקין ממשיך ומבהיר, שתוספותיו לנוף של פראטו יציגו באורח חד־משמעי את הקשר האמיץ שבין עבר העיר ליכולת הטכנולוגית של המאה ה־20.

סביר להניח, שמיתקפתו הקטלוגית/מינ־שרית של תומרקין לא תישאר ללא הת־קפת־נגד מטעמו של קרוון. מה שמצער הוא עצם המאבק בין שני אמנים ישרא־לים, על בעיות האסתטיקה של עיר איטל־קית, בעוד שערים ישראליות רבות משוו־עות למאבק מסוג זה.

תולעי תרבות

T. A. POETS

Mistaber be'iamim ele, sh'hmamar aotu pirsem bi'zmano Meir Wizeltir, ube'mahalaco ho taa'n ki Tel-Aviv ho'fecht li'hiot birat shira olamit, mitmamesh be'iamim ele.

Le'kotev sh'orot ele hgia be'iamim ele al'ton mesh'ochpal, me'tachat la'koteret 'The Tel-Aviv English Poets" u'betochu mitzbur shell shirei boser, pri etam shell: Karen Al-kalay, Richard Flantz, Riva Rubin ve'Richard Sherwin. Aion zahir ba'shirim halalo megale ziborit shirit, kmo targum koshel shel shirim me-korieem, min ha'liga ha'reviait shel ha'shira ha'mekomit, nosach Iehiael Chazuk, Asher Raich, au Iakove Busher.

Dome sh'hashira hisraelit eina zkoka le'tosefht nofach sh'kazut *.

השמצון

צמח על קסטלר

בתת־מדור זה יובאו ציטוטים מתוך דב־רים שאותם אמרו או כתבו סופרים ומבק־רים נודעים, על סופרים אחרים. בחירת הציטוטים תיעשה תוך הקפדה על נוש־אים בעלי השלכה על המציאות הישראלית העכשווית. את ביקורתו של הסופר והמבקר שלמה צמח (שנה ראשונה) על ארתור קסטלר (גנבים בלילה) הוא פירסם בסיפרו שתי וערב:

קסטלר חשוב בימינו כסופר גדול ורב כבודו בכל הארצות והביקורת אינה פו־סקת מלספר בשבחו. ולקסטלר זה, שיחו־די הנגרי הוא, אין לשון משלו. ההונ־גרית, שפת מולדתו, ודאי שאינה לשתו. פעם, אומרים, כתב גרמנית והיו מתר־גמים דבריו לאנגלית; עכשיו, אומרים, למד לכתוב בידיו אנגלית, אלא שפיגנונו אינו משוכח וידי זרים־מסגננים מתקינות אותו. לקסטלר אין מכורה ואף אומה אין לו, אזרח הוא בתוך כל העמים ובתוך כל הארצות, וכוחו וכשרונותיו ויכולתו ודאי רבים מאד. אלא שמידת הזריזות של

ארתור קסטלר
אין לשון משלו

מידתו בסיפרות וכל עסקו בכתיבה־על־נושאים (קומדיות, מלחמת חירות בספרד, מחתרת לחי בארץ־ישראל וכיוצא באלו), והדאגה הגדולה שבלב, התוכן האורגני, מעולם לא הטרידה אותו. מעולם לא שאל שאלות־תוכן ומעולם לא ביקש בתוך עמו וארצו תשובות להן..."

תרגום

הילדים האיומים

היה היו פעם בראשית המאה אח ואחות, פול ואליזבט שמם. פול למד כ־בית־הספר ואליזבט טיפלה באמם הגו־ססת. פול העריץ את אלימות אחד הילדים שבכיתתו, את אלימותו של דרג'לן, שביום של שלג נפל אבן, עטף אותה בשלג והש־ליך אותה בפול. פול ניפנף, החל מאותו יום חדל ללכת אל בית־הספר.

שלושתם המתגורו בדירתם, פול, אחותו אליזבט ואמם בת ה־35, שוקנה בטרם עת, והיתה משותקת. אביהם מת קודם לכן משחפת־הכבר. שני הילדים קיבלו מאמם את מסכת־פניהם החיוורת, ומאביהם ה־מנוח ירשו את האי־סדר, ההידור והשג־יונות הזועמים.

שום בושה לא שררה בין האחות והאח. הם התגוררו בחדר שהיווה שיריון בו חיל־קו את חייהם, התרחצו והתלכשו כמו שני אבריו של נוף אחד, שם היה להם גם את המשחק אותו היו משחקים. אל חייהם ואל משחקם הצטרף ג'ראר, חברו של פול, והוא כתב באותיות־שכפון גדולות על הראי: ההתאבדות היא חטא שעונשו מוות.

מותה של האם הביא להפוגה בסערות שביניהם. הם אהבוה, ואם נהגו כה בתקי־פות, היה זה משום שחשבוה בת־אלמוות. אחר מות האם החמירה מחלתו של פול, ורק כעבור כמה חודשים הוא קם ממש־כבו, ואליזבט נפגעה עד לעמקי לבה, משום שפול התנשא מעליה בחצי־ראש לפחות, והיא החלה להתנקם בו בהתנה־גות של קדושה.

ביחד עם ג'ראר הם יצאו לנפוש בשפת־הים, ושם החל פול לשלוט באחותו. ביום 17 נראתה אליזבט בת 17. פול, שהיה בן 15, נראה כבן 19. השלושה התגוררו בצוותא. בין 11 לחצות ליל היו ניפגשים פול וג'ראר באחד מבתי־הקפה במונמאר־טר ומשם היו שבים הביתה, אל האחות שנמקה בחוסר כבלונותה, וביחד היו משח־קים את משחקם. ארבע שנים הם שיחקו בהצנתם, מבלי להתיר את חוטי העלי־לה. הלילות שלהם התארכו עד ל־4 לפ־נות בוקר, וכשל כך נרחתה היקיצה שלהם ל־11 בבוקר. אותם לילות אלימים, אותם בקרים דביקים, אותם אחר־צהריים ארוי־כים בהם היו הילדים לשברי־כלי, כמו חפרפרות לאור־היום. הרופא של אמם ה־מנוחה ודודו של ג'ראר היו מספקים להם את כל מחסורם.

יום אחד החליטה אליזבט לצאת ולעבוד כדוגמנית. במקום עבודתה היא פגשה ב־דתמנית, יתומה אף היא, בשם אנאתה. ידידות עזונה תורלית איחדה את שתי היתומות, ואנאתה ניכנסה לחדר־הילדים כשווה־בין־שווים. אנאתה חשה כי חדר זה מלא בחשמל־אהבה אשר גם מכותיו האלימות ביותר אינן כואבות, ואשר ני־חוח החמצן שלו מחייה את הנפש. אנא־תה נהנתה לשמש קורבן. היא היתה בתם של מכורים לקוקאין, שהתעללו בה עד שאיבדו עצמם לדעת באמצעות גאז. אנא־תה התחנכה בבית־ספר קשוח, שמישמרו הותיר סביב עיניה ונחיריה חותם פראי, שממכט ראשון ניתן היה למצוא בו את יוהרתו של דרנג'לן, שהשליך בפול, כ־חצר בית־הספר, אבן מכוסה בשלג.

יום אחד חדר לחייהם מיכאל, יהודי־אמריקאי, עשיר־מופלג. מיכאל רצה להת־

ז'אן קוקטו
אגדה מודרנית

חתן עם אליזבט, והוא הצטרף למיקדשם של הילדים יבישר לבסוף את אירופיו עם אליזבט כתולת־המיקדש. הוא הגיש לה כשר את כיתו, באמואל. מייד לאחר מכס־הנישואין העדיף על עדנת אשתו נסיעה במכונית־מירוץ, ומצא את מותו בין קאן לניצה. הארבעה עברו להתגורר בכיתו של מיכאל המנוח.

יום נקף יום. פול שיגר כתוך הבית מיכתבי אהבה לאנאתה. יום אחד אמרה

* נוסח לקוראי עיברית פשוטה:
מסתבר בימים אלה, שאמאר אותו פיר־סם בזמנו מאיר ויזלטיר, ובמהלכו הוא טען כי תל־אביב הופכת להיות בירת שירה עו־למית, מתממש בימים אלה.
לכותב שורות אלה הגיע בימים אלה עיתון משוכפל, מתחת לכותרת "The Tel-Aviv English Poets"
ובתוכו מיצבור של שירי בוסר, פרי עטם של: קרן אלקלעי, ריכרד סלנסז, ריבה רובין וריכרד שרווין. עיון זהיר בשי־רים הללו מגלה זיבורית שירית, כמו תיר־גום כושל של שירים מקוריים, מן הליגה הרביעית של השירה המקומית, נוסח יחי־אל חזוק, אשר רייך, או יעקב בסר.
דומה שהשירה הישראלית אינה זקוקה לתוספת נוסף שכזאת.

אנאתה כדמעות לאליזבט שהיא אוהבת את פול, בעוד הוא בו לה. אליזבט אומרת לאנאתה, שאם היא אוהבת את פול הרי שעליו לשאת אותה לאשה. בעוד אליזבט יורדת לחדרו של פול היא פוגשת את ג'ראר ומבקשת ממנו להמתין לה בחדרה, ואילו היא נכנסת אל פול, אשר מתוודה בפניה על דבר אהבתו לאנאתה. אלא שאליזבט משנה את אהבתו ומשכנעת אותו באהבת אנאתה את ג'ראר, ומכשרת לו על נישואיהם, בעוד היא מייבשת את דמעותיו של פול, מנשקת אותו ומתקינה את שמלתה.

אליזבט שבה אל ג'ראר ומספרת לו שאנאתה מאוהבת בו ומצפה להצעת נישואים מצידו, עד שהיא משכנעת אותו באהבתו את אנאתה. לאחר מכן היא חוזרת לחדרה של אנאתה, ותוך מאבק אי־תנים מבחירה לה כי פול אינו ממגל כלל לאהוב, וכי ג'ראר הוא האיש שנועד עבורה.

מסע־הכלולות של אנאתה וג'ראר מותיר את האח והאחות פנים־אל־פנים. פול נמק לאישו, בעוד אליזבט היה בין מחיצותיו. יום אחד מגיע ג'ראר ומספר כי פגש כרחוב את דרנג'לו, שפגע בפול בבית־הספר כאבן מכוסת השלג, וכי אכן הוא אחיה של אנאתה. תוך שיחה מתברר כי פול ודרנג'לו עסקו ברעלים. והוא שלח לפול בידי ג'ראר רעל נדיר שאותו מצא בהודו־סין.

אליזבט חולמת חלום על מותו של פול מאותו רעל, וכמהלך החלום הוא אומר לה: כן, אני מת, אך גם את הינך מתה בעת; לכן יכולה את לראות אותי, ולכן נחיה תמיד ביחד. לפתע מגיעה אנאתה, שאהבתה לפול ניעורה, ובידה מיכתב משעמו של פול המודיע לה על התאבדותו. בהיכנס אליזבט ואנאתה לחדרו של פול נודף שם ריח של רקב. אליזבט אומרת לפול הגוסס: לא רציתי לאבד אותך. אני מתעבת את אנאתה. פול מתפורר תוך מחלוקות פראיות ביניהן, לנגד עיניהן, ומת.

שאר מרכיביה של אגדה מודרנית זו, שאותה חיבר הסופר והמשורר הצרפתי ז'אן קוקטו, מצויים בספר שראה אור בימים אלה תחת השם העיברי „הילדים הנוראים" *. גם התירגום החפוז בכוחו לפגום ביופיו ובעדנתו. אם כי תמוה, מדוע לא תורגם שם הספר ANFANTS TERRIBLES ל„הילדים האיומים", בנוסח הצעתו של אליעזר שמיינמן.

עיון

בהתחדש עם

בימים אלה ראה אור חלקו הראשון של מחקר מדעי מרתק, העוסק בבחינת שורשיה של התנועה הציונית ותהליך התבססותה בקרב העם היהודי. המחקר, המהפכה הציונית, פרי־עטו של החוקר פרופ' דויד ויטל **, הוא המחקר המקיף והמעניין ביותר שפורסם עד כה בנושא צמיחתה של הציונות.

המחקר נפתח בסקירת הרקע ההיסטורי לצמיחתה של הציונות המדינית, תוך כדי תיאור עובדתי וענייני של הגלות, על פגעיה, וכיסופי היהודים לגאולה לאומית, טריטוריאלית ורוחנית. פרופ' ויטל סוקר את מצבה של יהדות אירופה במאה ה־19, את הפרעות ביהודים ואת ראשית תהליך ההגירה היהודי שהפך בסופו של דבר את ארצות־הברית למרכז היהודי העולמי, במקום מזרח־אירופה. דגש רב שם החוקר על יהדות רוסיה, שבה התרחשו התהליכים שהכשירו את הקרקע להפיכתה של הכמיהה היהודית לציונות מדינית.

אחד הפרקים המרתקים במחקרו של פרופ' ויטל מוקדש לתנועת חיבת ציון, תנועה ציונית שקדמה להסתדרות הציונית של תיאודור הרצל, והיוותה למעשה את הנידבך הראשון של המהפיכה היהודית. פרופ' ויטל עוקב במחקרו אחר ד"ר הרצל, עד לחיבורו את מדינת היהודים, ואחר התגברות פעילותו ועסקנותו של חוזה המדינה, באירגונה של מיסגרת העל הציונית, עד לקונגרס הציוני הראשון.

סיפרו של ויטל הינו מחקר מקיף ומסכם ביותר של שלבי הראשית של הציונות, הכתוב בצורה בהירה ושקולה, שיש בכוחה להזין בחומר חשיבה רב ובעובדות

ד"ר הרצל
שאלות נוגות אודות עליבותה של המציאות הישראלית

מרתקות את המעיינים בספר. הספר עשוי לעורר בקוראים שאלות נוגות, אודות עליבותה של המציאות הישראלית לעומת החלומות הציוניים.

כלכלה

יישות כלכלית

בימים אלה ראה אור בתירגום לעברית ספר פרי עטם של שני חוקרים, פלסטיני וישראלי, בשם עצמאות פלסטינית — היבט כלכלי *. שני המחברים הינם פרופסורים בעלי שם, שחברו למטרה זו: אליאס ה. תומא וחיים דרין־דרבקין. בספרם הם בוחנים את מיכלול הבעיות הכלכליות של המדינה הפלסטינית שטרם קמה.

בניגוד לספרים אחרים, שראו אור בשנים האחרונות, והתמקדו בהשלכות שונות ורחבות של הקונפליקט הישראלי־פלסטיני, הרי ספר זה מתמקד בנושא אחד ובסיסי, תוך שהוא מהווה מאגר של מידע, סבלאות, עובדות ומיספרים, על היישות הכלכלית של הגדה־המערבית ורצועת־עזה.

מיכלול הנתונים אותם מציגים שני הפרופסורים, מזכיר את התשתית הכלכלית של היישוב היהודי בארץ־ישראל המנדטורית. לאור נתונים אלה דנים מחברי הספר בכושר־הקיום הכלכלי של מדינה פלסטינית עצמאית.

* אליאס ה. תומא + חיים דרין־דרבקין, עצמאות פלסטינית — היבט כלכלי. עיברית: שלמה פרנקל, בהוצאת החברה הישראלית למחקר וקידום השלום, 180 עמודים (כריכה רכה).

* ז'אן קוקטו, הילדים הנוראים; עיבריית א. ענבר; הוצאת זמורה, ביתן מודן; 113 עמ' (כריכה רכה).

** פרופ' דויד ויטל, המהפיכה הציונית, כרך א', ראשית הציונות; מאנגלית: ברוך מורן, בהוצאת עם עובד + הספריה הציונית, 298 עמ' (כריכה רכה).

בחטף

שערוריית הענקת „פרס ביאליק" ליצחק רפאל ✱ יצחק טישלר (הסופר) נגד אורי ברנשטיין (המשורר) ✱ „עיתונאי יהודי לוחם" ✱ סיפרות מצרית מוצפת ברחובות לונדון

חתן פרס רפאל
המו"ל של ועדת השופטים

● בעבר היה פרס ביאליק אחד מהפרסים הסיפרותיים המכובדים ביותר בישראל, אך בדומה ללירה הישראלית, כבודו נישחק משנה לשנה. הפרס עצמו מתחלק לשניים, פרס לסיפרות ופרס לחוכמת־ישראל. השנה הוענק פרס־ביאליק לחוכמת־ישראל לשני חתנים, לחוקר **יהודה רצהבי** ולמנהיג המפד"ל בעבר ומנהל מוסד הרב־קוק בהווה, **יצחק רפאל**. מזה שבועות אחדים נילחשת בקרב חוקרי חוכמת ישראל שמועה רועמת, בדבר השיקולים שאין מקורם בחוכמת־ישראל, שיקולים שהביאו להענקת הפרס לרפאל. עם פירסום שמות שופטי הפרס, התבהרו עוד יותר השיקולים שהביאו להענקת הפרס הנ"ל. שניים מתוך שלושה בחבר־השופטים, מפרסמים את ספריהם בהוצאת־הספרים של מוסד הרב־קוק, שאותה מנהל רפאל. השניים: **א.מ. הברמן** ופרופ' **אהרון מירסקי**, שמשמש בימים אלה פירסם בהוצאת הרב־קוק את סיפורו הפיסוק של הסיגנון העיברי ● הכל החל כאשר **אורי ברנשטיין**, שהינו משורר, עורך סידרת ספרים של מדע בידיוני ומנהל קונצרן אמקור, פירסם בהארץ רשימה שעסקה בנושאים כלכליים. הכתב־הכלכלי **יצחק טישלר** הגיב בפראות על רשימה זו בדבר, עירב את משוררותו של ברנשטיין בעסקיו הכלכליים. ברשימה תחת הכותרת „גסות רוח פרוזאית" השיב ברנשטיין לטישלר בנימוס מאופק על התקפתו הפראית. לרשימתו על ברנשטיין צירף טישלר הערה ובסופה ציין: „חוששני שעל אף נסיונו של מר ברנשטיין לנתק את השירה מן הפרוזה, גזומות־הלשון פיוטיות מאד..." מה שטישלר וברנשטיין שכחו להזכיר הוא, שטישלר עצמו ניסה כוחו בכתיבה, וספר נוסטאלגי שלו על הפלמ"ח בשם אחרונים על הרכס ראה אור בשעתו בעם עובד ● מתוך מדורי הרכילות, מסתבר, כי בקרוב עומד הסופר היהודי אמריקאי **ליאון יורים** להשלים ספר המשך לאכסודוס. בראיון שהעניק, העיד יוריס על עצמו כעל „עיתונאי יהודי לוחם" והדגיש שהוא מסרב להשתייך לסופרים היהודים המרבים לבכות את מר גורלם ● בימים אלה מוצפת לונדון בתירגומים ממיטב הסיפרות המצרית החדשה. בין הספרים שראו־אור מצוי הרומן מיראמר, מאת **נגיב מחפוז**, הריח הזה, מאת **סונלה איברהים**, נישואי זאין, מאת **טייב סאלח** (שספרו נדידת הציפורים ראה אור בתירגום לעיברית בעם עובד). ספר אחר שראה אור בלונדון באחרונה, הוא תירגום לאנגלית של גברים בשמש, מאת הסופר הפלסטיני **רפאן כ'נ'פאני**, שסיקר באחרונה במדור זה ● המתרגם הוותיק **מרדכי אבי־שאול** (מתרגמם של **תומאס מאן, כרטולט ברכט** ואחרים) זכה בחודש שעבר בעיטור הגבוה ביותר שמעניקה הממשלה ההונגרית לתושבי־חוץ ● מודעה תמימה, שאותה פירסמה השגרירות הגרמנית על הירידים הנערכים השנה בגרמניה, כוללת את סמלי כל הירידים. מצוי בה גם סימלו של הירייד הבינלאומי בפרנקפורט, שדמיונו לצלב־הקרס מדהים (ראה: גלופה). הכותרת מעל למודעת הירידים הגרמניים מספרת: „סיפור הצלחה בעסקים מתחיל בירידים של גרמניה." הגיב על המודעה סופר ירושלמי, ניצול־שואה: „כן, אני מכיר את סיפור ההצלחה הזה" ● מודעת אבל שפורסמה בעיתונים סיפרה על מותו של **אברהם יפה**, „אספן השירה העיברית". המודעה סיפרה מעט לקוראיה. אברהם יפה המנוח טיפח במשך עשרות שנים אוסף חסר־תקדים של ספרי שירה שראו אור בעיברית, שאם לא יאומץ בידי אוניברסיטה כלשהי עשוי לרדת לטימיון.

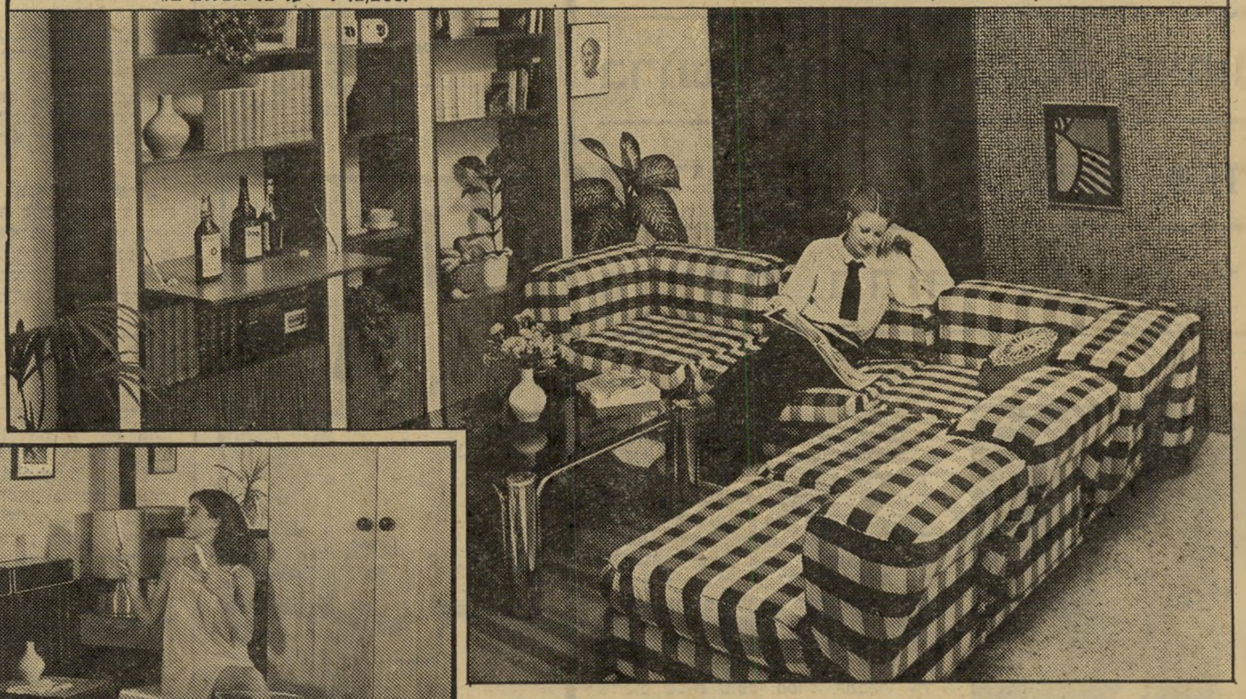
צלב קרס?
סיפור הצלחה בעסקים

מאת דן תומר

שרה הראל שמה כל חודש כסף ב"דרית". הסלון כבר אצלה בבית. מזמן.

מערכת סלונית "קפרי". עיצוב מיוחד לייצוא. 3 כורסאות, 2 ספות פינתיות, 1 הדום. ריפוד מלא – קנווס. –.21,885 ל"י עד 12 תשלומים.

מזנון ונוס מודולרי בצבע טיק, ונגה או פוליסנדר, –.12,200 ל"י עד 12 תשלומים.

בתמונה: חדר שינה "דזירה". עיצוב מיוחד לייצוא. ארון 8 דלתות. מיטה, שידות ומערכת איפור. –.29,000 ל"י – עד 12 תשלומים.

רק בדרית: שיטת "אשרהיט"-
עד 12 תשלומים על כל פריט.
התחדשי עכשיו-שלמי אחר-כך.

אם עד היום חסכת כסף לקניית הרהיטים שאת חולמת עליהם – הפסיקי. "דרית" תשלח אותם אלייך הביתה מיידית. את שאר הכסף תוכלי לשלם גם עד 12 תשלומים. אלפי נשים כבר ישבות בבתיהן ומביטות בגאווה על הריהוט שבחרו בטוב טעם – בלי שהדבר יכביד על תקציב המשפחה.
חדרי שינה, פינות אוכל, מערכות סלוניות, חדרי ילדים כולם מיוצרים לייצוא,
כולם מיוצרים בסדרות גדולות המוזילות את המחיר לצרכן.

דרית

במסופי השיווק הישיר
בזרהיט

מסוף תל-אביב:
בית דרית, 4 קומות, ענק, הרצליון 16, פינת לוינסקי 86. ליד תחנה מרכזית.
פתוח גם במוצ"ש

מסוף חולון:
המשביר 26, אזור התעשיה חולון. (פתוח גם כל השבת מ-10 בבוקר עד 10 בלילה).

מסוף באר-שבע:
מרכז העיר, רח' החלוץ 124, ליד כנור דוד. אוטובוסים 9, 7, 6.

מסוף חיפה:
700 מ"ר של רהיטים, מפרץ חיפה, כביש חיפה-עכו לפני המסערה הרומנית בכביש השרות ליד צומת וולקן.
פתוח גם במוצ"ש

מסוף אשדוד:
700 מ"ר של רהיטים. אזור התעשיה בית כ.נ.ה. (פתוח גם כל השבת מ-10 בבוקר עד 10 בלילה).

מסוף נהריה:
שד' הגעתון 46.
פתוח גם במוצ"ש

כל התצוגות פתוחות רצוף מ-9.00 בבוקר עד 8.00 בערב. ביום ו' 9.00-1.00. במוצ"ש 5.00 אחה"צ-10.00 בלילה. תצוגות חולון ואשדוד בתוחות כל השבת מ-10.00 בבוקר עד 10.00 בלילה.

אורנקי צנטנר
תמיד באופנה
ת"א, רח' פינסקר 4 (מעל קפה "נוגה")

ציון אזרחי / המרכז למחקרים שיווקיים
הקניה הטובה ביותר 79 19
בתל-אביב
סביב הכלכלה והחברה

מבחר מטלמי
קלמזין Kalmezin
ללא חומר משמר
מזון מבושל מוקפא

דבר הטיליגנט

אתמול בלילה ישנתי לי בשקט, ופיתאום, רעידת אדמה סביבי. לא ידעתי לאיזה עולם אני מתעורר. קפצתי כמו ג'ולה משוגעת מקצה לקצה, וצעקתי שיפסיקו, כדי שהדירה שלי תתיצב. אף אחד לא שמע אותי בכלל. לקחתי מטאטא, ודפקתי בתיקרה. שקט שיהיה שם, צעקתי, אבל אמא שלי צרחה באותו זמן יותר חזק — והמטאטא שלי קטן בשביל סרה כואת גדולה — אז עוד פעם לא שמעו אותי.

שמעתי סביב קולות צווחה וגעיה של המון אנשים, ואמא שלי התעוותה: „אוי, אני לא יכולה יותר! אוי, אני לא יכולה יותר! אמיל! את זה אני רושמת!" בין כה וכה התעוררתי, ואני מוכרח לספר לכם בדיוק למה חמורים מעוררים בן־אדם שעובד כל־כך קשה בלגדול.

לרופא טרי אחד נכנסה עקרת־בית שמנמונת וביתית. „תראה," סיפרה, „יש לי חמישה ילדים, הכל בסדר עם בעלי, אבל בסכס אני לא מרגישה כלום ואני לא יודעת מה לעשות."

הרופא החדש, עוד מלא במרץ המיקצוע, הסביר לה שזה עניין של פוזיציות. לא כל פוזיציה מתאימה לכל אחד, ולכן כדאי היה שהוא, הרופא, יעשה איתה כמה פוזיציות. כאשר יגיעו לפוזיציה הנכונה, שה, וגלגלי מוחו מתפוצצים בגיל, היא תרוץ הביתה מייד ותציע לבעלה את הסידור והכל יבוא על מקומו בשלום.

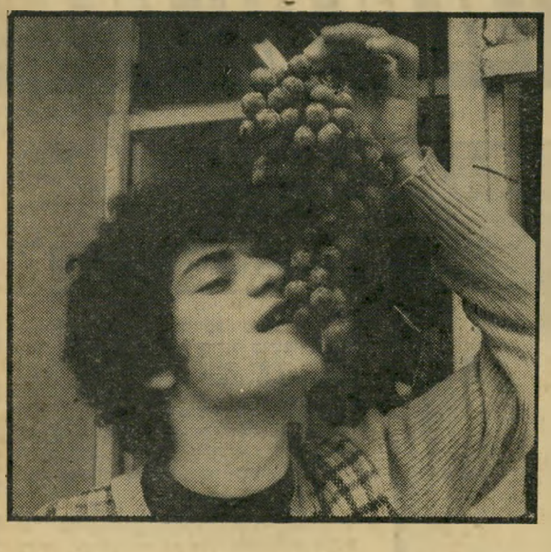
„מה פתאום!" נרעשה הגברת, „יש לי חמישה ילדים ואני עוד יכולה להיכנס להריון! זה מסוכן דוקטור, אני לא מסכימה!" אפס, הדוטורה התעורר כבר חזק מאד על העניין.

„נשתמש בפרזרבטיב," הציע לה, וכל פרצופו זימה. „אם ככה," חייכה מאוזן לאוזן, „אז אני מסכימה."

עלה עליה הדוקטור והתחיל לעבוד. שיפשף שפשף, עבד עבד, וההיא — נאדה. שוכבת כמו פגר ולא מרגישה כלום. אחרי שעתיים של עבודה מאומצת מכל הכיוונים, כבר קילל הדוקטור את הרגע שהדבר בכלל עלה על דעתו. סחוט, מרוט, נטול כל לשד, המשיך הלה לעבוד, מכוח האינרציה. לפתע התרחבו נחירי האשה בפראות, תפסה את הדוקטור, והתחילה לנער לו את הכתף. „דוקטור! דוקטור!" צעקה, „אני מרגישה משהו!" „כן!" פלט הוא בשארית כוחותיו. „מה?"

„אוי, אני מרגישה," ריחפה את נחיריה עוד יותר, „ריח של גומי שרוף."

טעם החיים
איך לכייך על שבעים לירות

לכל המשוגעים אשר טעם הענבים בוער בדמיונם למרות החורף — הריני לבשר שיש. יש עם מה לכבות את השריפה. יש ענבים! שחורים, גדולים, עסיסיים, מ—שג—עים. תמורת שבעים לירות סימליות לקילו, ימכור לכם הירקן שנמצא בבן־יהודה, בקטע הרחוב שבין שדרות קק"ל וגורדון, שקית מלאה. זה, לפי מיטב הבנתי הבן־אדם היחידי בעיר שאיכפת לו מהמשוגעים. הוא גם דופק מחירים — אבל משוגעים, כידוע, משלמים טוב.

זה יופי הענבים האלה. כל ענב קשה, מוצק, ועושה פיצוץ אדיר.אם הבן/בת זוג הצמוד רגיש לרעשי לוואי של תפוחים המכורסמים לו באמצע הלילה באוזן, חכו לראות את התגובות לאכילת הענבים האלה. ריסוק כל גרגר בין השיניים משמיע רעש של ביקוע אבטיח ממוצע. שבעים לירות זה פחות משני כרטיסים לקולנוע מינוס דו"ח החנייה, ולשני אנשים המביגים עניין — חפלה הרבה יותר עצומה. הענבים הללו, הם התחלה נהדרת ללילה גדול. מחזר חכם יכול להביא את זה, במקום, כמו כרגיל, שום דבר. הכרת התודה שתורעף עליו — סמוך על סמוך שתהיה משהו גוטה — כיאות לסנטה קלאוס, המקריץ ענבים ככה סתם — כשהכי הכי אין.

בישולים
האורז הסיני הכי טוב בעולם

קודם כל, את האורז הסיגי המטריף הזה, אין להשיג בשום מיסעדה סינית כאן בארץ, מסיבה פשוטה. הצ'קנזיות הללו, שוברות יום יום את השיא של עצמן — איך יבשלו יותר בזול, וימכרו יותר ביוקר. בחיים אין למצוא טבח סיני שפוי שיתקע בזבזני של פרודוקטים טובים — וזה בדיוק מה שעושה כאן את כל העסק. מי שייצמד אל הוראות ההכנה הפשוטות והמדוייקות — מובטח לו באופן חגיגי אורז לא נורמלי. אחד אחד יפהפה, וטעים כמו באגדות. הכמות המתקבלת ממירשם לא רגיל זה, היא לשלוש מנות יפות — וזאת, בתנאי, שעד שעת הארוחה מנהלים שמיכה אישית לוחצת על הסיר. בקלות בקלות יכול חזיר מישפחתי אחד לסבור שזאת מנה אחת, ולרדת עליה כסח.

זהו אחד המאכלים הסעימים באופן בסיסי ממש. צריך פעם לאמת זאת עם כמה מהחברים הזונים שלנו שמתים עלי באופן אינטנסיבי עד רגע גילוי הסיר. מרגע זה ואילך — אין אני — אין עולם — אין כלום. יש רק אורז — ומירוץ קדחתני עם הזמן להספיק לבלוע כמה שיותר לפני שהשני העומד על ראשו לא מתאפק, תופס לו בעור הצוואר, ובטלטלה גדולה וקדחתנית מסביר לו את אשר עם ליבו. מה יש פה לתאר, תפסתם את הפרינציפ. אז זהו. אפשר להתחיל.

ראשית, מצטיידים אצל הקצב ב־200 גרם שינקן מעושן חתוך לפרוסות דקות. אחר־כך מבקשים ממנו לשים באריזה נפרדת עוד איזה חמישים־מאה גרם. אחר־כך הולכים למכולת וקונים שקית גרגרי אפונה סנפרוסט, שקית אורז מאורך ויפה, לא פלאי! לא פלאי בשום פנים ואופן. ביצים, אם צריך, ושמן אם צריך. עכשיו יש לנו את כל הדרוש. באים הביתה. לוקחים סיר־צ'יק בינוני קטן, ושמים בפנים שלוש כפות יפות שמן. נוטלים כוס ריקה ויבשה של לבניה, וממלאים אותה אורז עד על קו הפס החלק, כסנטימטר לפני שפת הכוס. זה יוצא 350 גרם אורז.

מעכשיו, כשנדבר על כוס, שיהיה ברור ש„כוס" זה רק עד הפס החלק של הלבניה. כדי שהאורז יצא יפהפה, צריך להקפיד על יחס הכמויות בצורה קשוחה. יש לנו בסיר־צ'יק שלוש כפות שמן וכוס אורז. לא שטוף, כדי לא לקלקל את יחס המים. מי שחמור ומאד מתעקש, יכול לברור את האורז, אבל לא לשטוף אותו. העסק בין כה עובר הרתחה, וכל המיקרובים יימותו באחריות. מוסיפים עוד כוס וחצי מי ברז. („כוס" סופרים רק עד הפס). שופכים לסיר. מערבבים הכל בעזרת כף, ומושיבים במיכסה פתוח על הלהבה הגדולה שעל הכיריים.

כאשר המים מתחילים לרתוח בכל קוטר הסיר ולא רק דונם פה ודונם שם — סוגרים את המיכסה, ועוברים דירה לצ'יפצ'יק הכי קטן שעל הכיריים, אותו מנמיכים לאש קטנה. בקשר למיכסה הסיר, אם יש בו חור למילוט האדים, נא לסתום אותו היטב היטב עם פיסת עיתון ממועך אחרת מהים בורחים מהסיר בקצב שונה, והאורז יצא קשה. להשאיר את האורז הזה שהתבשל באופן עצמאי, בלי לדאוג לו, כעשר דקות — כך על כל פנים יצא לי לפי הטיימר, עד שנהיה מוכן. מכבים את האש, פותחים את המיכסה, מערבבים רגע. יוצא ענן אדים ראשון, וסוגרים חזרה את הסיר. לא פותחים בעד כל הון שבעולם עוד עשר דקות לפחות.

כעת לוקחים מחבת טפלון גדול, שופכים לתוכו ארבע כפות שמן, מניחים על הכיריים. אני מתעקשת על טפלון למרות השמן, כדי שהעסק לא יידבק וכל הטעמים יישארו לנו לאורז. לוקחים את 200 גרם פרוסות השינקן ועל לוח עץ, חותכים אותן ברצועות לאורך ולרוחב, כך שיווצרו מן מישבצות של ס"מ על ס"מ. המירשם אומר מאהיים גרם, אבל כיוון שאין בשלן שלא יקפל בבולמוס לפחות פרוסה אחת־שתיים־ארבע־חמש ישר לגרון, אמרתי לקנות עוד איזה חמישים גרם ספאר בחבילה שנייה, כדי שיהיה מאיפה להחזיר. אמרתי. צדקתי. זהו. שמים את הריבועים, מרפדים בהם את כל המחבת, שהשמן מחכה בו. ומסגנים. זה מוכן כאשר ריבועי השומן של השינקן נמסים מעט, מתקערים עם בטן זעירה, מאבדים את הצבע הלבן הסטרילי, אטום, וחלקם משחים מעט. לא יותר מזה. לא לשזף את כולם. עם כף רגילה מוציאים את הריבועים, ושמים אותם על האורז בסיר. משתדלים להרים אותם בלי השמן, שחלקו הגדול צריך להישאר במחבת, כדי לקבל את הפסז'ר הבא.

ומי בא אם לא שתי ביצים גדולות ששוברים אותן במחבת, ממליחים כבר תוך כדי טיגון, ומערבבים־מקשקשים די הרבה עד שהן נפרדות לסירורים די קטנים ויבשים לגמרי. תוקעים גם אותם לסיר האורז. עכשיו המחבת נקי משמן שניסקפ, אך איזה־טעם־גן־עדן־בביצים, ומוכן להשחים מעט מאה גרם גרגרי אפונה סנפרוסט. זה יוצא חמש כפות מודרניות גרגרים לאדבוקים מקרח. אני מדגישה כפות מודרניות, כי אלה מהדגם הפולני הקלאסי גדולות כמו חבית. האפונה מוכנה, כאשר כל מיני בבעלאך מקבלים נקודות כוויה שחורות אי פה אי שם. זהו. שמים גם אותם בסיר האורז, ובאותה תנופת יד, כפית אחת מאד מחוקה מלח — וחצי כפית שטוחה פילפל לבן. מערבבים, מערבבים הרבה כדי שלא יהיה מלוח במקום אחד בלבד, מקפיצים את האורז ומניחים אותו עם מיכסה פתוח, כדי שלא יקבל לחויות מיותרות מהאפונה, השמן, והביצים. הוא טעים חם, והוא הכי הכי טעים פושר. עכשיו חורף ולא קורה לו שום דבר אם הוא נשאר מחוץ למקרר בתנאי שיש שמירה אישית עליו, כפי שכבר אמרתי. מה לומר — טעמי שמיים חברו להם יחדיו בעסק הזה. פשוט כיף לכם, שכל החווייה עוד לפניכם.

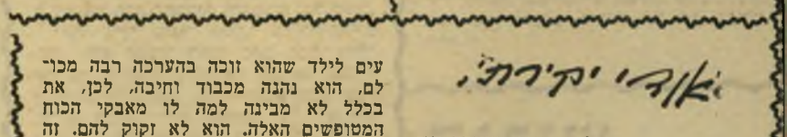
האיש שעזב
את הצבא מאוהב

חברתי בוריה, היא סגן הרמטכ"ל בכל הנוגע למה שקורה בצחלינו למעלה, בעניינים המעניינים נורא.

— „אתם יודעים מה קרה ליומי?!" שאלה אותנו אתמול בוריה בקול בהול השמור בדרך־כלל למיקרי דיזסטר בלבד.

מה קרה, מה קרה, שאלנו בבהלה.

— „אל תישאלו!" הודיעה. — „האיש נפל במילוי פקידתו."

בני בן השמונה תלמיד טוב, מעורה היטב בחברה, ולמרות זאת באחרונה התחיל לעשות סצנות ולסרב ללכת לבית־ספר. אני מפעילה סמכות, והבוקר נגמר בצרחות הדדיות ומריטת עצבים. מה לעשות?

טוב. אם הקטינא תלמיד טוב, ואין לו בעיות חברתיות — אין פשוט מהעסק הזה. כל הרפואה תתמקד במה לא לעשות. לא לשלוח אותו בזבחה אדירה לביתה למרות ההקלה הרב משמעית על מערכת העצבים שלך. לא לצרות. לא להפעיל סמכות, אלא שכל ישר. מי אמר שלקטנים אין אגו טריפ? הקטן עורך ניסוי שרירים, ובודק בתעוזה את מיקומו הטופוגרפי בעולם. זה קיין ברור. במקום להיבהל מה יהיה על לימודי הדוקטורט שלו, אם כבר בגיל כזה הוא מתחיל לפקפק — יש לגשת אליו — בלי כעס לגמרי, בלי אגו טריפ נגדי, להביט לו ישר בעיניים — והכי חשוב — להתכוון בכנות לכל מילה. אוסקר מקבלים בהוליבוד, לעולם לא אצל קטנטנים המרגישים על כל מעטפתם הזעירה כל זיוף.

ובכן, אחרי שמאבחנים נכון את העסק, ומכירים בלגיטימיות בעיית הנפח הנתפס בעולם, אפילו כשזה מטריד צ'וצ'יק קטן כזה, נותנים לו מלוא חופניים מהמיצרך האמיתי שלו הוא זקוק — דהיינו, הכרה בכבודו העצמי, ופניה אליו כאל שווה. תתפלאי איזה אפקט מרשים מחוללת גימת קול שלא תהיה מתפנקת, דבילית, מתחנפת, או הורית. בקול ענייני וכן מודיעים לילד שהוא זוכה בהערכה רבה מכולם, הוא נהנה מכבוד וחיבה, לכן, את בכלל לא מביגה למה לו מאבקי הכוח המטופשים האלה. הוא לא זקוק להם. זה רק לחלשים. מי שיש לו כוח — לא צריך להוכיח אותו. מי שיש לו שיער שחור, לא מוכיח זאת. הן כולם רואים. ובטח בטח לא בצורה כל־כך שלילית ומיותרת, שתקלקל את כל ההערכה העצומה — כאן להעוות את הפרצוף בצורה רב משמעית — שזכה בה עד היום. להתפלא בכנות, ולא בטון מצווה המעורר כל־כך התנגדות. זאת גם ההזדמנות ללמד את הקטן את אמת החיים הגדולה, שאף פעם זה לא „מה". זה תמיד „האייך". חשיבות עצמית אינה דבר רע. צורת הביטוי שלה היא הצובעת אותה בשחור או בלבן.

לא לעשות את הטעות הפטאלית, ולגמור את העסק בחזרה רגילה לבס מצווה — „ועכשיו יללה באסטה! ישר לבית־הספר!" חס וחלילה. יש להתרחק, ולשדר לילד חוסר לחץ בוטח, בו ובהחלטתו הנבונה — מוחלט. הילד זקוק לפסק זמן הפעוט הזה, כדי להפגין שזו היתה החלטה שלו ללכת לבית־ספר, ולא עוד אונס בוקר מוכר. מכאן ואילך יש להתייחס אליו כרגיל כרגיל, כאילו התכוון באמת ללכת לבית־ספר. אם משהו לא דפק, לא הצ'וצ'יק אשם. הבטחון העצמי שלך בהצלחת העסק, והאמון שהצלחת לשתול בו, היו החוליה החלשה בסיפור.

כל העניין הוא ברוח שמאחרי הדברים. מילים הן שפה דלה ומטעה באיפן איום. מוטב לפתח את ההרגשה הפנימית. זו — מרגע שתושג — הפלא ופלא, תמצא דרכה החוצה בדיוק מפחיד. אני גמרתי.

רחל מרחלת על כל העולם

נצר חדש למישפחת בגין

תלוי איך אתם מסתכלים על המישפחה. אם אתם מסתכלים על מישפחת בגין באופן מצומצם וצר עיין, כאילו חברים במישפחה רק **מנחם, עירזה, חסיה ולאה**, אז אין לי סיפור בשבילכם, אבל אם אתם מסתכלים על המישפחה בעיין רחבה יותר, תמשיכו לקרוא, כי למישפחת בגין עומד להיוולד נצר נוסף.

אני מדברת על **רוני מילוא** ועל אשתו **אלישבע**. איך מתקשר חבר הכנסת ה־צעיר לבגין? לא רק דרך המיפלגה, חרות, אלא גם דרך המישפחה ממש. אחיו של רוני, נשוי לחסיה, בתו של בגין, וכך נכנס רוני למישפחה המלכותית.

אז יש לי הודעה רישמית בשבילכם. רוני ואשתו מתחינים לילד נוסף, אם כי בי־נתיים אי אפשר לראות שום דבר על ה־בטן שלה.

אלישבע ורוני מילוא
הפתעות

החורכיה הבודדה

את הזמרת התורכיה המצליחה והיפה **אג'דה פקאן** אתם ודאי כולכם מכירים. עוד מהופעתה האחרונה בארץ, כשהיא מילאה את כל האולמות מפה לפה, כבר אז היו עליה סיפורים איך חיזרו אחריה הגברים הישראלים ואיך היא החזירה להם קריצות ורמזים, אבל לא יותר, בגלל החבר הוותיק שלה, ג'ורג' אכילוס, שמס־תובב איתה בעולם ומצר את צעדיה בכל מה שקשור לגברים. ובכן, יש לי בשבילי־כם — הגברים המעוניינים, בשורה טובה. אג'דה עומדת להגיע ארצה שוב ובקרוב, והפעם בלי כלב השמירה הצמוד שלה. את ג'ורג' הטוב והמסור היא עזבה בדד בתורכיה. איך היה הדבר אפשרי? אז, המיסכן חלה ורופאיו ציוו עליו להי־

אג'דה פקאן
בלי כלב השמירה

שאר שבועיים במיטה, ואחרי השבועיים האלה חובה עליו לקחת הכל בקלות. הם אסרו עליו נסיעות וטילים בעולם. אמרה אג'דה פעמיים כי טוב, כי הגברים הישראלים כבר אז מצאו־חן בעיניה, והיא הרי אוהבת את החיים האלה, אז בבקשה, היא באה והפעם בודדה. אז כל הקודם זוכה.

גלויות מהמיתולוגיה היוונית

לשימחתי יצא לי לראות באחד מערבי השבוע את הזוג **שייקה ולידיה אופיר**. שניהם נראים כאילו הוציאו אותם מהס־רטים, יפים, מטופחים ומרשימים, ושניהם נכחו בפתיחה החגיגית של הסרט החברות.

לידיה ושייקה אופיר
בלי שקט ושלווה

בקיצור ולעניין, ניגשתי ללידיה ואחרי ברכות קצרות ומחייבות, שאלתי אם השקט והשלווה חזרו לשרור בביתם?

„איזה שקט ואיזו שלווה? לא זה ולא זה, הכל נמשך ואפילו יותר גרוע, רק מה, לא מפרסמים את העניין בעיתונים, כי מה שעירית דותן אוהבת זה פירסומת, אבל היא עושה לנו את החיים לגהינום, היא שולחת מיכתבי זימה ואיומים, היא מבטיחה מידי יום להרוג את שייקה ולחץ תוך לו את הבטן לחתיכות, והיא חותמת בשמו של אל הרציחות מהמיתולוגיה היוונית. את כל זה היא עושה מעל גבי גלויות שהדוור והבן הצעיר שמוציא את הדואר רואים וקוראים ויודעים. אז שיי־קה אמר שכאן זה כבר עובר את כל גבו־לות הטעם הטוב ופנה למישטרה. המיש־טרה עצרה אותה והודיעה לה חגיגית שאיומי רצח זאת תביעה רצינית ואפשר לקבל עליה שבע שנות מאסר, אלא מה, המיכתבים לא מפסיקים להגיע, היא מת־עלמת מכל אחד. ניכנסה לה אובססיה למוח להרוס אותי ואת שייקה ואת החיים שלנו, מי יודע מה יהיה הסוף."

נו, מה אגיד לכם, אני הייתי ממש בשוק, חשבתי שכל הליכלוכים שם נג־מרו והכל בא על מקומו, ומתברר שלא ולא, עירית לא מוותרת ולא משחררת. מישפחת אופיר הנחמדה על הכוונת אצלה וזהו. לא נעים, וכל הכבוד ללידיה ולשיי־קה שעדיין שומרים על פאסון ונראים כמישפחה אחת מלוכדת ומאוחדת.

מה שהעיריה עושה לבנאדם

אתם זוכרים את **יונה יהב**? תתביי־שו לכם. יונה יהב היה כמעט הכל בחיים שלו. הוא היה העוזר של **טדי קוילק** בירושלים, הוא היה העוזר של **יוסף אלמוגי** כשזה היה ראש עיריית חיפה, ובעיקר, מה שהוא היה, זה הפלייבוי מיס־פר אחד של חיפה והקריות, שערך מדי פעם בפעם גיחות לאיזור המרכז, ולפ־עמים גם לאזור הרר, גיחות שהותירו אח־ריהן תמיד לבבות שבורים של נערות יפות.

בינתיים התבגר יונה. לא שהוא הפסיק להיות פלייבוי, חס וחלילה, אלא שהוא הפך חבר מועצת עיריית חיפה, וקיבל לידיו את תיק התרבות והאמנות של העיר.

יונה ערך שינוי מהותי באורח־החיים שלו. הוא הפסיק לחזר סתם ככה, כחל־טוריסט מן השורה, ואפילו עזב את החברה הקבועה שלו, סגן אלוף בצבא־קבע, אבל עדיין נשית. יונה מאוהב עד לאוזניו, והרווקים כבר מתכננים לו מסיבת בגידה.

אני מצטערת שאני לא יכולה בשלב

יונה יהב
בדרך לבורגנות

זה לספר לכם מי היא המאושרת, פשוט הבטחתי, אבל אני מוכנה לתת לכם פרטים מזהים: בלונדית, יפה, בת 28, אלמנת מילחמת יום־הכיפורים ואמא לילד.

תראו מה שהתפקיד עושה לבנאדם.

הגרוש העליז

חיים פיפנו הוא בפירוש שם דבר כשמדובר באלה שיודעים לחיות טוב, היהלומן הזה שהוא כבן 42 נראה כאילו היום מלאו לו 30, וחי כאילו היום הוא בר־מיצווה, אין לו רגע שהוא לא בילוי מאל"ף ועד ת"ו. הנ"ל מסתובב לו בארץ במכונית מרצדס ספורטיבית, שרשרות זהב תלויות לו על חזהו הגברי ושיזוף אי־לתי מרוח על כולו. הנ"ל כידוע, גרוש. הוא עזב את אשתו והשאיר לה את די־רתם המפוארת שבכיכר המדינה, ובתוך הדירה את אוסף האמנות היקר שלהם.

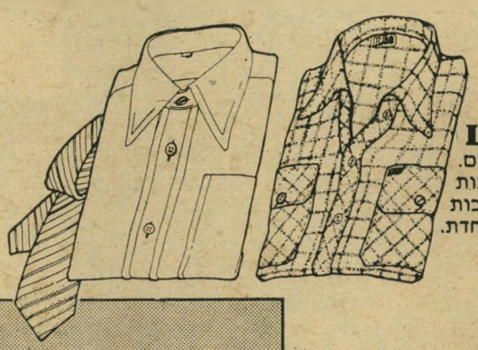
בקיצור, חיים זה מסתובב כבר כשש שנים עם קוקה, שהיא שרה ליבוביץ־לב, דוגמנית בלונדית רזה וגבוהה, ושניהם ביחד נראים כמו זוג מהסרטים. הם נראים מבלים באילת כל שני וחמישי, משתזפים בכפר של רפי נלסון ושוחים במימיו התכולים של ים־סוף. אך הפעם, כנראה, ההנאה לא היתה שלמה. חיים וקוקה רבו, ויש אומרים, שאפילו ידיים עפר שם באוויר. בקיצור, ריב רבתי. אבל כמה זמן אפשר להחמיץ פנים, בשמש של אילת? לא עב־רו שעות אחדות, ושניהם נראו רגועים ואוהבים כאילו כלום לא קרה, הם יוד־עים לחיות לא?

רשת פולגת מציגה

מכירת סוף העונה
בחנויות אומן

סוודרים אומן
סוודרים אופנתיים בדוגמאות סריגה מיוחדות.
לבחירתך: מבחר גדול של ז׳קטים וסוודרים, בצוארוני גולף, ניקי או V.

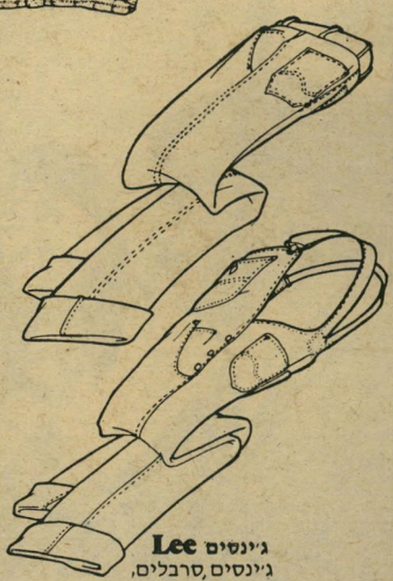

חולצות Lee
חולצות Lee בשלל צבעים. בפסים, ובמשבצות וחולצות "רזיסטנט" באיכות אירופאית מיוחדת.

Lady Bagir
חליפות וחצאיות, מכנסיים ווסטים בגזרות מודרניות המייצגות את קו האופנה האחרון.

ג׳ינסים Lee
ג׳ינסים, סרבלים, מכנסיים, וג׳קטים בג׳ינס, הופסק ובקורדרוי בצבעים שונים.

בגיר
Van Dyke

חליפות 2 חלקים ו־3 חלקים, ז׳קטים, בלייזרים ומכנסיים בתפירה מעולה ובגזרות אופנתיות.

תל־אביב: אומן–אלנבי 100. בוטיק ואן־דייק/ליידי בגיר–אלנבי 32. בוטיק ואן־דייק–דיזנגוף סנטר. **חיפה:** אומן–הרצל 18 **ירושלים:** אומן–יפו 42, ככר־ציון.

עם פולגת
אתה תמיד לבוש טוב.

"הפעם לשם שינוי,
כולנו מסכימים פה אחד:
למען התענוג-אירופה!"

למען התענוג-אירופה.

אירופה-דלת ניקוטין בעישון
עשירה בטעם.

רחל מרחלת על כל העולם

הסכנות הכרוכות במיקצוע

לא תאמינו מה קרה לאיש עלי כותרת החביב שלנו **מני פאר**, ביום שלישי לפני כשבועיים. הבחור הראה את אימץ ליבו כששיחק עם נחש בתוכנית, הכניס את אצבעו לפי הנחש, ובכלל לא ידע שהוא בעצם משחק עם מוות בטוח. הסיפור החל כשיעקב, הבחור הצעיר שהיה כוכב ה־נחשים, הבטיח למני שהנחש הזה הוא תת־ארסי ולא מסוכן בכלל. מני עשה מחקר קצר, ואכן כולם הבטיחו לו חגיגית שאין לו מה לדאוג.

קרני אשתו ישבה בבית, הסתכלה ב־טלוויזיה, ואכלה את עצמה מרוב דאגה, כי מי כמוה מכירה את בעלה שידוע כגיבור לא הכי גדול. תמיד צוחקים על מני שיש לו פחד מגיזקים ואלרגיה מ־חתולים. בקיצור, ישבת קרני ואומרת תודה לאל שדיקטע על הנחשים נגמר ובעלה עדיין לא הוכש, ועבר את העניין בשלום, ולא ידעה שכחמש דקות אחרי גמר השידור, צילצל לבניין הטלוויזיה ב־ירושלים, פרופסור לזואולוגיה מהאוניבר־סיטה העברית בירושלים, והודיע למני חגיגית, שיש לו מזל שהוא חי, ושילך לא נעים.

אז לכל אלה שחשבו שיכולים לטייל חופשי בטבע ולשחק עם נחשים, העיקר שלא יהיו צפעים, יש לי חדשות. שלא תעשו שום מעשים נמהרים, פשוט תמשיכו להתרחק מנחשים, אלה לא חברותיים בכלל, ואם אתם כל־כך רוצים לראות אותם, יש בשביל זה גן־חיות שלם, ברור רק דבר אחד, אצל מני בתוכנית, נחשים כבר לא נראה.

קרני ומני פאר
להגיד בירכת־הגומל

להגיד בירכת הגומל בבית־הכנסת הקרוב ומייד.

מה מתברר מכל סיפור הנחשים הזה? אז תלום הקסקסים הארוך ובעל הטבעות הוא אומנם לא ארסי ומסוכן כמו הצפע, אבל גם בו טמונה מידת ארס לא קטנה, ונכון אומנם שלא בשיניו הקידמיות, אבל רבותי, לזה הממזר טמונות וחבויות שיניים אחוריות קטלניות. תלוי כמובן, מהי כמות הארס, אבל ברור שהמצב יכול להיות מאד

ממסעדה למסעדה ארז את המיזודה

מכיוון **מנדי זה־פאוור** היה לנו שקט כמה חודשים, אבל שוב יש סיפורים על שני היפים האלה, ואיך אפשר שלא?

אז ככה, **ז'אן שארל** שעבד במסעדת תל־אביב הקטנה כמנהל הוגף משם אחרי שהלך מכות עם **ג'ונסון** הטבח. מספרים שהיו שם בעיות עד שלא היתה ברירה. אחר־כך הוא ניסה את כוחו כמנהל ה־מיסעדה בדרג סטור מיספר אחד, אבל גם שם נפרדו ממנו אחרי תקופה קצרה. נו, מה עוד נשאר לו לעשות בארץ? כנראה שלא הרבה, והוא עצמו הגיע לאותה המסקנה, לכן פשוט קם לו ונסע לברלין למצוא את עתידו שם. יש מספרים גם ש־לפני שעזב את הארץ, הוא התלונן ורטן נגד ארצנו הקטנטונת.

מנדי לעומתו עדיין בארץ, אבל כבר על המזוודות. לדברי יודעי דבר, לא יעברו ימים רבים והיא תסע ללונדון כדי להופיע שם בהצגת תיאטרון.

מנדי וז'אן שארל לאפבר
לחפש את העתיד בברלין

שיש עם ראש בעננים

אם תטיילו לכם להנאתכם בימי חורף יפים אלה בדיזנגוף, תיראו את **שיש קוזר** כשפניו מהורהרות וראשו לא עליו בכלל. אני כהרגלי בקודש, ניגשתי ו־שאלתי „מה העיניינים שיש? איפה היית כל־כך הרבה זמן ומה עשית שם רחוק בחו"ל?" ולפניכם הסיפור.

אז שיש שלנו סוף סוף מאוהב ברציונות, מה לעשות זה קרה גם לו, לזה הקשוה מהסרט קשר האורניום, ובמי, אם לא ב־ראש המכון השוודי לקולנוע? אז את **ליזה פדיניום** הוא הכיר במאי של ה־שנה האחרונה בפסטיבל הסרטים בקאן, שם ניהל שיש את הביתן הישראלי, וליזה את השוודי. בין שני הביתנים הללו הפריד רק קיר דק מדיקט. כל מי שבא לבקר וראה את שיש יושב בביתן השוודי ולא כישראלי, אמר „נו, שיש כבר היגר?" והכוונה ברורה.

אז אחרי האפיזודה הקצרה שם בקאן, חזרו איש איש לארצו ולמולדתו, וכאן החלו שיחות הטלפון, המיברקים והמיכ־תבים, ודרך כל אלה הגיעו שניהם ל־מסקנה שהם לא יכולים האחד בלי השני. נסע לו שיש לעשות את מסע יחסי־הציבור לסרט החדש של **מנחם גולן** הקוסם מלובלין, אבל מה? במקום להגיע לברלין, הוא הגיע לסטוקהולם ומשם הוא לא חזר. במשך שלושה חודשים של כיף חיים, שכרו להם שני האוהבים מכונית, וטיילו בכל אירופה, עד שהגיע היום לחזור.

רק מה, הלב והראש של שיש נשארו להם אי שם בשוודיה בשלושים מעלות מתחת לאפס. אז מה יהיה? על השאלה הפשוטה הזאת הוא לא יכול לענות, אבל נחכה לימים שידברו בעד עצמם.

משפחה שכזאת

מסתובבת לה בארץ קנדית קצוצת שיער ומנהלת אורח־חיים מוזר. שמה **לויס הרשקוביץ** וההרשקוביץ שייך לשם מישפחתו של בעלה החמישי, **מרדכי**. מרדכי עובד בחברת הביטוח פניקס ה־ישראלי כסגן־מנהל, ולויס עשתה לו ברז, לא עלינו. היא מולטי מיליונרית קנדית שכל חייה עושה רק מה שהיא רוצה, קמה לה בבוקר אחד, נסעה לה לחו"ל והביאה איתה משם חתיך אחר בן 41 שכנראה עומד להיות בעלה השישי.

לויס ומרדכי גרים כיום בנפרד. לשניים אין ילדים, אך ללויס יש קבוצה לא מבו־טלת מבעליה הקודמים. כיום היא, בת ה־39, נראית כמו ילדה קטנה ושובבה, מש־חקת עם החיים כמו במישחק ילדים ו־מבסוטה עד הגג. למה לא? הכסף מסדר לכולם את החיים לא רע, וכשהוא בא בטונות, אז בכלל הבנאדם על הסוס.

ריקוד על שתי חתונות

עברו כבר כמה חודשים והיה שקט מצד הפעילה והדינמית של חיפה **ציפי רים**, זו שלא עובר עליה שבוע בלי חידושים. ישבה בשקט ועבדה, פשוט היתה כולה בעניין של הבוטיק החדש שלה. אבל בוטיק בלבד קטן עליה, לכן הלכה ופתחה מעין צוותא של חיפה. אומנם לא תחת אותו השם, אבל הרעיון דומה: הצגות, ארועים, עם יין וגבינות וריקודים חופשי. נו, אולי סוף סוף יתעוררו חיי הלילה בעיר הנמל שלנו בזכותה?

אבל אלה אינם כל החידושים שיש להם באמתחתה. ציפי גמרה סוף סוף עם הרומן הארוך שלה, **אבי פלדמן** בן ה־27. לדבריה של ציפי, כששהה אבי באיראן במיסגרת עבודתו כרואה־חשבון של סולל בונה, היא יצאה כאן בארץ עם רב־החובל **מיכה לב**, ומסתם רומן התפתחה שם אהבה, וציפי פשוט לא יכלה לרקוד בשתי חתונות.

כל זמן שאבי היה באיראן היה לה זמן פנוי למיכה, אבל עכשיו, לאור המצב באיראן חזר אבי ארצה. שני **מחזרים** בעיר אחת זה יותר מדי אפילו בשבילה. ציפי עשתה רגע חושבים, שיחררה את אבי שגילו כמעט כגיל בתה הבכירה, עשתה תפנית חד־משמעית והתלבשה על מיכה. מיכה שהוא גרוש, החי כמה חודשים בשנה בפיראוס, נראה לציפי רציני בהחלט. השאלה היא רק מה תעשה ציפי עם כל העסקים שהיא פותחת כשתיסע לפיראוס לחיות בה. אבל דיה לצרה בשעתה. מי שמכיר את ציפי יודע שציפי בלי חיפה זה כמו דג בלי מים. אין לכם מה לדאוג. היא תחזור.

שיש קוזר עם ליזה פדיניום בשוודיה
להגיע לסטוקהולם באהבה

ሊበራል ደሞክራሲ ነጻነት

9 ፈረሰኛ መኮንኖች

ከፍተኛ ሹመት ተሰጣቸው

ዋጋ 17.00 ብር (ለተጨማሪ ወጪ ተጨማሪ) 2162 ቁጥር

43 ገጽ

7.2.79 ዓ/ም ዋጋው ሰኞ ፣